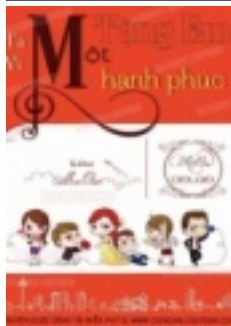

Tặng Em Một Hạnh Phúc

Contents

Tặng Em Một Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10	68

Tặng Em Một Hạnh Phúc

Giới thiệu

Đường Tâm, ngoại hình xinh đẹp, tính cách mạnh mẽ quyết đoán, được giới truyền thông tôn làm nữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-em-mot-hanh-phuc>

1. Chương 1

Trang thứ nhất

Đường Tâm, tên thật là Cát Đường Hâm (*) 27 tuổi Chòm sao song tử Ngoại hình loại A Cao 1m68 Nặng 46kg Số đo ba vòng: 33, 23, 34.

(*) Hâm trong hâm mộ, ngưỡng mộ (ko phải hâm kia =,,:))

Trong phòng làm việc thiết kế đặc biệt, một người đàn ông mày râu anh tuấn, khí chất thoải mái, vẻ mặt lạnh nhạt, bắt chéo hai chân ngồi trên chiếc ghế da bên cạnh cửa sổ sát đất đang lặng lẽ lật xem tài liệu trong tay.

Trình độ học vấn, sở thích, nơi sinh, tác phẩm.

Đôi mắt lạnh nhạt vội vàng xem lướt qua mấy tấm hình chụp ở tư thế gợi cảm và mấy tờ tư liệu căn bản, ánh mắt khẽ dừng lại ở một dòng chữ —

Lần đầu diễn xuất là vào bốn năm trước, tham gia một vai diễn khách mời trong bộ phim thần tượng, ngay sau đó, bằng kỹ thuật diễn xuất tự nhiên và đôi mắt hút hồn, tài năng được bộc lộ ra bên ngoài, ở trong giới văn nghệ Đài Loan đã nhanh chóng nhảy vọt. . . . Ngoại hình xinh đẹp cùng với tính cách táo bạo, được giới truyền thông tôn làm nữ thần gợi cảm nhất Đài Loan. . . . Ba năm liền nằm ở ngôi vị nữ minh tinh danh giá nhất trên internet, được tạp chí nam giới bình chọn là nhân vật “Thích hợp nhất để bao nuôi” – “Thích hợp nhất để quan hệ vùng trộm” – “Thích hợp nhất để ngoại tình” và một số thứ hạng khác nữa, có tin đồn bên cạnh có rất nhiều người theo đuổi, từ khi debut (*) tới giờ thì liên tục vướng phải scandal

(*) Debut: lần đầu diễn xuất/ lần đầu xuất hiện trước công chúng.

Từ đầu đến giờ, trong đôi mắt của người đàn ông lộ ra thứ ánh sáng giống như là đã thấy được thứ mà mình muốn, khiến cho ngũ quan trên gương mặt góc cạnh của anh lại lộ ra vẻ ngỗ ngược phóng khoáng, ngón tay thon dài liên tiếp lật bảy tám trang giấy, danh sách những scandal mấy năm qua so với tư liệu cá nhân còn dài hơn gấp mấy lần.

Người đàn ông nhếch miệng, thích thú chiêm một điều xì gà.

“Có vẻ như tâm tình của tổng giám đốc đang rất tốt!” Vị trợ lý đang đứng bên cạnh biết ông chủ của mình đã cai thuốc nhiều năm, bây giờ chỉ có khi nào tâm trạng rất tốt thì mới có thể nhâm nhi một điều xì gà.

Người đàn ông ngậm điều xì gà, từ trong miệng nhả ra một làn khói trắng, phía sau làn khói, đôi mắt tinh nhuệ lóe lên tia sáng.

“Sinh nhật năm nay của ông nội, tôi muốn tặng ông một món quà lớn.”

Trong căn phòng của khách sạn sáu sao nằm ven biển tại Hồng Kông, trên chiếc giường lớn xóc xếch, một đôi nam nữ vừa trải qua trận chiến đấu kịch liệt, người đàn ông trần truồng nằm ngửa ở trên giường, không ngừng thở dốc, trên thân thể cường tráng, không hề có một vết sẹo, sau trận hoan ái đã ướt đầm mồ hôi, toàn thân không ngừng tỏa ra hơi nóng.

“Phong, anh thật giỏi!” Chi Chi – một người mẫu hạng hai, sau khi trải qua cơn cao trào vẫn còn muốn áp sát vào ngực của người đàn ông, mê luyện vuốt ve thân thể trắng kiêu đã vài lần làm cho cô ta dục tiên dục tử, nửa người nằm trên lồng ngực cường tráng màu lúa mạch, chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn, mắt mũi sáng ngời, khiến cho cô ta có cảm giác sắp bị dục hỏa trong cơ thể mình thiêu đốt.

Đi đâu để tìm được một người đàn ông hoàn mỹ giống như vậy? Là người nắm quyền lớn nhất của tập đoàn Hoàng Long, Vệ Nghị Phong năm nay 33 tuổi, tài sản đứng tên anh ta đã cao gần mấy chục triệu đô la, sự nghiệp bên dưới tập đoàn không chỉ bao gồm hàng hải, lục địa, hàng không mà ngay cả khoa học kỹ thuật, bách hóa, kiến trúc và nhiều hạng mục sản nghiệp khác, cả một hệ thống vận chuyển buôn bán ở bên trong vẫn đang không ngừng lớn mạnh, tương đương với việc đảm nhận hết vấn đề ăn mặc ngủ nghỉ, trở thành một doanh nghiệp lớn nhất trong thị trường châu Á, mê hoặc lòng người hơn chính là, người đàn ông này còn có ngoại hình không hề thua kém những mẫu đàn ông hào kiệt khác, lại cộng thêm năng lực dũng mãnh như hổ.

Đi đâu để tìm một người đàn ông hoàn mỹ như vậy nha! Có thể thân mật với anh ta là vận khí tốt, nếu có thể gần gũi cho anh ta thì chính là do kiếp trước đã tích nhiều phúc đức. Nghĩ tới đây, Chi Chi ra sức lấy lòng anh, hai cặp nhũ hoa cao ngất chạm vào lồng ngực anh, thân hình như rắn nước nhẹ nhàng chuyển động, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi trượt xuống dưới bụng anh

“Cô cũng không tệ.” Anh gồng đầu lên cánh tay, môi mỏng khẽ cong lên, nhìn người phụ nữ chưa thỏa mãn dục vọng đang nằm trên người mình, trêu đùa khắp nơi trên cơ thể, nơi nào đó rất nhanh đã có phản ứng,

nhưng trong đầu anh lại không hề có một chút dục niệm nào.

Liếc nhìn cặp mắt tham lam của người phụ nữ kia, anh hiểu rõ cô ta đang muốn gì, giống như một con mãng xà đang vội vã muốn nuốt trọn con voi, tựa như không thể chờ đợi thêm được nữa, gắt gao bò lên người anh.

Quyền lực quả thật là một liều thuốc kích dục cực mạnh, đủ để khiến ổi một người phụ nữ trèo lên giường của anh trở nên hồn tiêu phách tán, cho dù có là ngọc nữ cũng sẽ dần dần trở thành dâm phụ, mọi người đều sử dụng hết tất cả vốn liếng chỉ vì muốn lấy lòng anh, vọng tưởng có thể bám vào anh để đổi đời. . . .

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt xuân tình nhộn nhạo của người phụ nữ kia, trong lòng chỉ có một loại cảm giác chán ghét, mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi đột nhiên khiến anh cảm thấy buồn nôn.

Lúc Chi Chi đang hăng hái cầm lấy bao cao su, chuẩn bị dạng chân ngồi lên người anh, thế nhưng anh lại lật người, ngồi tựa vào mép giường.

“Tôi đi tắm!” Dứt lời, anh chỉ ngẩng đầu rồi bước một mạch vào trong phòng tắm, ngay cả hạ thân vẫn còn đang đứng thẳng, biểu hiện trạng thái vẫn còn đang kích động, nhưng anh vẫn có thể làm chủ được ý chí của mình, không để dục vọng lấn át.

Anh là một người đàn ông vô cùng có chí khí, từ trước đến giờ, lúc nào cũng có thể thoải mái làm chủ được tâm tình của mình, luôn luôn hiểu rõ mình muốn gì, không muốn gì, đưa ra phán đoán một cách chính xác, thế nên một giây trước, anh có thể có những hành vi phóng đảng, mặc sức hưởng lạc, nhưng một giây sau đã có thể trở nên lãnh khốc vô tình, đây chính là nguyên nhân vì sao anh có tiếng xấu ở trên thương trường và tình trường.

Chi Chi đang bị dục hỏa thiêu đốt, đối với thái độ nóng lạnh thất thường của anh chỉ khiến cô ta cảm thấy khó hiểu, cô ta lập tức nhảy xuống giường, vọt tới trước cửa phòng tắm.

Anh đã khóa trái cửa, rõ ràng là muốn từ chối cô ta, chấp nhận dùng nước lạnh để giảm bớt sự căng cứng trên cơ thể mình.

“Phong ~~ em tắm cùng anh nhé!” Chi Chi làm nũng, cất giọng uốn éo, dán sát người vào cửa phòng tắm, cô ta sợ đây là dấu hiệu của việc Vệ Nghị Phong mất hứng thú với mình, nhưng bọn họ ở cạnh nhau mới chỉ có ba ngày mà thôi, hơn nữa còn là do anh chủ động mời mình từ Đài Loan bay tới, mấy đêm nay, biểu hiện của anh cũng rất nhiệt tình cuồng dã, cứ giải quyết xong công việc là tới đây rồi hai người triền miên suốt đêm. . . .

“Phong ~~” Cô ta càng kêu, trong lòng càng cảm thấy gấp gáp, mà bên trong cũng chỉ có tiếng nước chảy đáp trả lại tiếng gọi của cô ta mà thôi.

Lúc này, chuông điện thoại di động của cô ta bỗng vang lên, âm điệu như kiểu thúc giục cứ thế vang lên không ngừng, buộc cô ta phải nhận điện thoại. . . .

Sau đó, Vệ Nghị Phong mặc áo choàng tắm bước ra, lại nghe thấy một tiếng chửi rửa chối tai ——

“Lại là con nhỏ Đường Tâm chết tiệt!”

Anh hờ hững nhìn Chi Chi ném điện thoại di động, giận đến giẫm chân, anh dùng khăn lau khô thân thể, lại thuận miệng hỏi: “Tức giận cái gì?”

Cô ta ném ra một quyển tạp chí bát quái, phát điên mà chỉ thẳng vào hình người phụ nữ ở trên bìa tạp chí: “Chính là con hồ ly tinh này, không biết lần này cô ta đã dạng chân trên người gã đàn ông nào, cướp mất quyền phát ngôn của em”

Anh đưa mắt liếc nhìn cô gái xinh đẹp quyền rũ trên bìa cuốn tạp chí, cô mặc một bộ áo tắm mát mẻ, ngồi tựa vào người một gã đàn ông cơ bắp ở bên cạnh bãi biển xanh thẳm, ánh mắt nhất thời lướt qua dòng tiêu đề nóng bỏng với màu sắc rực rỡ, lại một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn Chi Chi vừa rồi nhiệt tình dạng hai chân ngồi trên người mình, trong lòng cảm thấy trào phúng, khê nhếch khóe môi.

Chi Chi giật mình nhớ tới lời nói thô tục của mình khi nãy, vội vàng cười nũng nịu để vớt vát hình tượng.

“Cô ta thật sự rất quá đáng, rất nhiều lần, cô ta đã dùng mọi thủ đoạn để đoạt đi cơ hội diễn xuất của model công ty tụi em.”

Anh không nói tiếng nào mà chỉ bỏ lại cuốn tạp chí, đối với việc Chi Chi vừa kịp thời sửa lại giọng nói cũng không hề có sự đáp lại.

“Đem quần áo của tôi đến đây!”

“Đi nhanh vậy sao?” Cô ta hoảng hốt, đêm nay anh ấy không ở lại sao?

“Đem quần áo của tôi đến đây, bên trong áo khoác là món quà mà tôi định tặng cho cô.” Anh không hề thay đổi quyết định của mình, nhưng chỉ cần một từ ‘quà tặng’ thôi cũng đã đủ khiến cho bước chân của cô ta hoàn toàn phối hợp.

Anh là một người ra tay rất hào phóng, mọi người đều biết anh cũng chẳng hề đau lòng khi đem tiền vung trên người bạn gái. Lần này cô ta tới Hồng Kông, toàn bộ ăn ở đều do anh giải quyết, ban ngày khi anh làm việc thì cô ta chỉ việc đi shopping dạo phố mà thôi.

Đem quần áo tới cho anh, cô ả vui vẻ mở hộp quà, phát hiện bên trong là chiếc đồng hồ nam kim cương nhãn hiệu nổi tiếng.

“Trời ạ! Thật là đẹp!” Cô ta sung sướng kêu lên, nhìn giá trị của món quà này, xem ra là anh ta vẫn còn thương mình.

“Tôi giúp cô đeo nó!” Mặc đồ và áo khoác xong, anh giúp cô ta đeo chiếc đồng hồ kim cương vào tay.

“Cám ơn!” Cô ta cười cười nhìn động tác dịu dàng của anh.

“Không có gì, đây là món quà cảm ơn mấy ngày nay cô đã ở bên cạnh tôi!”

“Anh. . . có ý gì?” Cô ả giống như bị sét đánh, hoàn toàn cứng đờ.

“Cô có thể ở đây đến hết chủ nhật.” Anh thoải mái cười một tiếng, cũng không quay đầu lại mà bước ra khỏi căn phòng, không thèm đếm xỉa tới khuôn mặt kinh ngạc của người phụ nữ sau lưng mình, đem ‘món quà chia tay’ vốn chuẩn bị sáng sớm mai mới tặng, thế nhưng lại tặng sớm hơn một chút, kết thúc trò chơi kích tình trong ba ngày nay một cách dứt khoát.

Bước vào trong thang máy, anh đã dẫn dò tài xế đến phòng nhân sự ở dưới lầu, đồng thời cũng xóa tên người phụ nữ kia ra khỏi danh bạ điện thoại, cũng giống như những người phụ nữ đã từng quan hệ với anh trước đó, đối với anh, bọn họ chỉ giống như một cây bút liên tục được thay thế, liên tục ghi chép chi phí tiêu dùng, cũng chẳng lưu lại chút gì ở trong lòng anh.

Chiều nay, anh lại bay sang một quốc gia khác để ký hợp đồng mới, có lẽ ở nơi này sẽ xuất hiện một người phụ nữ nào đó khiến cho anh cảm thấy hứng thú

Đình! Cửa thang máy mở ra, một cô gái tóc tai bù xù, bước chân lảo đảo tiến vào trong ngực anh, bàn tay nứu lấy áo anh ——

“Giúp. . . tôi. . . .” Ánh mắt cô tan rã, tay chân không còn chút sức lực nào, tiếng kêu cứu như muỗi vo ve bên tai anh.

Anh nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp như hoa đào trong ngực mình, bỗng chốc cảm thấy khuôn mặt này giống như đã từng quen biết, bên ngoài thang máy lại xuất hiện một gã đàn ông trung niên, dáng vẻ hốt hoảng, quần áo xốc xếch.

Gã đàn ông kia liếc mắt nhìn cô gái trong ngực anh, ngay lập tức quay phắt lại, che che giấu giấu, vội vã chạy đi giống như là sợ bị người ta đoán được điều gì.

Vệ Nghị Phong vốn muốn ra khỏi thang máy để nhìn tên đàn ông đó đi về hướng nào, nhưng cô gái trong ngực lúc này lại ngắt lịm, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trang thứ hai

Anh đỡ lấy thân thể xụi lơ của cô, nhìn tình hình này cũng có thể đoán được là cô đã bị người ta gài thuốc mê.

Chỉ là, như đã nói, cô gái này quả thật là xinh đẹp như hoa, đáng hấp tấp đẹp, so với hình ảnh ở trên trang bìa tạp chí còn đẹp hơn gấp mấy lần, nhìn ở khoảng cách gần như vậy tuyệt đối có khả năng biến người ta trở thành tội phạm.

Hai năm qua, anh thường xuyên bay ra nước ngoài, bởi vì như vậy mới tránh chạm mặt cô ở những cuộc xã giao trong nước!

Anh không tìm được mà khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, sau đó lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi cho quản lý khách sạn.

“Lấy một phòng nữa cho tôi. . . . Dĩ nhiên, cùng một phòng nhưng ở tầng khác.”

Một tháng sau, Đài Bắc

“Khốn kiếp, đừng tưởng rằng anh làm vậy thì có thể ép tôi cúi đầu, muốn tố cáo thì tố cáo đi, chúng ta gặp nhau ở tòa án!”

Đường Tâm – người được giới truyền thông tôn là nữ thần gọi cảm nhất Đài Loan, lúc này lại đang đứng trong phòng khác, cầm điện thoại quát tháo với người đại diện, sau đó tức giận quăng ống điện thoại vào ghế salon.

Hơn một tháng qua cô đã phải chịu đủ mọi lời đồn đãi hãm hại, nói cô ngoại trừ đời sống sinh hoạt thối nát, thì còn sứt mẻ vì sử dụng thuốc phiện, vì thế nên tinh thần sa sút, làm việc lơ là, nhiều lần đi trễ về sớm, khiến cho đoàn làm phim bị thiếu người, ra nước ngoài làm việc thì hầu như là mất liên lạc, lúc tới muộn thì lại có dấu hiệu say rượu. . . .

Tất cả những điều này đều là do tên khốn quản lý kia giở trò! Bởi vì cô cứ lần lữa, không chịu ký tiếp hợp đồng, tên khốn đó thấy không giữ được cô thì lại muốn hủy hoại thanh danh của cô, chẳng những diễn trò với gã tài trợ, chuốc thuốc mê với cô trong bữa ăn để đưa cô lên giường, sau khi âm mưu không thành thì lại đi tung những tin đồn chó má này, ngấm ngấm thay đổi thời gian công tác của cô, chờ cơ hội để đối phó với cô, để cho bên tài trợ không những có cơ rút tiền về mà còn nói sẽ ngăn cản cô, khiến cho hầu hết những show diễn của cô bị cắt giảm, tất cả phát ngôn quảng cáo chỉ trong một buổi chiều đều tạm thời hoãn lại, bây giờ anh ta còn muốn tố cáo cô, bởi vì hành vi cá nhân không thỏa đáng đã khiến cho công ty phải chịu tổn thất không nhỏ, bắt cô nhất định phải bồi thường một khoản tiền lớn như đã giao ước trong hợp đồng.

Buồn cười, đừng nói đến chuyện cô căn bản không có nhiều tiền như vậy để mà đi ‘cầu siêu’ cho cái tên quỷ nhỉnh hót kia, cho dù có thì cô cũng không bao giờ đưa một đồng cho cái tên khốn đó.

“Chị Đường Tâm, uống một ly trà đi!” Trợ lý Phan Khiết Như bưng ly trà thượng hạng đưa cho cô, sau đó nhặt ống điện thoại để vào ngăn.

Đường Tâm nhận lấy ly trà, chẳng hề thực nữ cũng không hề gọi cảm, cứ uống ừng ực một cách thô lỗ, những giọt nước từ khóe miệng rớt xuống xương quai xanh mảnh khảnh, tạo nên một đường cong thướt tha, khiến cho cô trở nên vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

“Ở đây không có việc gì nữa, em về trước đi!” Cô nhờ trợ lý mua giúp mình một số đồ dung hàng ngày đem đến đây, gần đây phóng viên cũng theo dõi sát sao, cô không thể tùy ý lộ diện.

“Vậy em đi trước, chị cũng đừng tức giận quá kéo có nếp nhăn đấy!” Phan Khiết Như an ủi cô đừng suy nghĩ quá nhiều, mặc dù ngay cả bản thân mình là người ngoài cũng cảm thấy tức giận thay cô.

Cô đi theo Đường Tâm đã được ba năm, hầu như là chứng kiến quá trình cô khổ cực để đạt được danh hiệu ‘nữ thần’ của ngày hôm nay, những ngọt bùi cay đắng trong đó cô đều hiểu rõ, càng hiểu Đường Tâm không phải là cái hạng người không đứng đắn như những lời đồn đãi kia.

Lòng tự trọng của Đường Tâm cao hơn rất nhiều so với những nữ minh tinh khác, rất ít khi tham dự những buổi xã giao không liên quan đến công việc, càng không bao giờ một mình đi ra ngoài gặp gỡ với đại gia hay những người quan chức cấp cao, đáng tiếc, người đang làm thì chỉ có trời đang nhìn, những người đó cũng không biết cô ấy phải luyện tập nhiều như thế nào để duy trì vóc dáng, từ bỏ bao nhiêu món ngon hấp dẫn,

mỗi lần nhận kịch bản thì sẽ tự nhìn vào gương để luyện tập nhiều lần, buộc mình phải thuộc lòng tất cả mọi câu thoại, thể hiện khả năng diễn xuất tốt nhất trước ống kính.

Bọn họ chỉ tin vào những bức ảnh trên mạng rồi chửi bới cô, nói cô ăn ngủ lãnh chạ, dán ở trên hình của cô một đồng bảng giá, bây giờ còn tung tin vịt rằng cô cần thuốc lắc, lấy nó làm chủ đề ở trong buổi talk show để bàn luận.

Giới văn nghệ thật thối nát! Phan Khiết Như vốn ôm mộng được trở thành bầu show, bây giờ cô chỉ muốn giấu mình ở phía sau, khiêm tốn mà làm việc, hy vọng Đường Tâm cũng mau chóng vượt qua được cửa ải này.

“Ừm, đi về cẩn thận!” Đường Tâm miễn cưỡng mỉm cười, sau khi dặn dò liền quay trở về phòng, ngã vật xuống giường, cố gắng thả lỏng đầu óc, không thêm suy nghĩ đến những chuyện phiền muộn kia nữa.

Nhưng dù không muốn cũng không được, bởi vì vấn đề sẽ không tự nhiên biến mất ở bên ngoài mai rùa, đây không phải là chuyện mà cô có thể nhắm mắt làm ngơ là không sao. . . . Aizz, đầu của cô lại bắt đầu đau rồi!

Mặc dù trước mặt người khác, cô lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ, nhưng theo kết quả từ phía luật sư tư vấn, tình trạng thực tế chính là, nếu như cô không muốn quay trở về để ăn nói khép nép, cầu xin tha thứ với tên khốn đó thì cô phải nghĩ cách kiếm ra một khoản tiền để giải quyết cái hợp đồng chết tiệt kia, nếu bắt cô phải chọn một trong hai quả thực là rất khó — không đúng, thật ra thì cô có cách kiếm được một khoản tiền lớn, chỉ cần cô nguyện ý thì cô tin tưởng sẽ có rất nhiều ông chủ lớn vui lòng mở rộng túi tiền, chỉ cần cô nguyện ý cởi hết quần áo, bò đến chân bọn họ để mang số tiền kia đi. . . .

Ghe tởm! Chẳng lẽ cô lại chấp nhận biến những tin đồn kia thành sự thật, để ình dỗi bại vì những gã đàn ông ham vui kia ư?

Cô không muốn giẫm đạp lên lòng tự trọng của mình, mấy năm nay, bất kể bên ngoài đồn đại thế nào, cô trước sau như một, vẫn giữ sự trong sạch của mình để không thẹn với lương tâm, cũng bởi vì lòng tự trọng này mà cô mới có thể ngẩng đầu ưỡn ngực trước mặt người khác, đứng cảm đối mặt với cái xã hội đầy thị phi này.

Có người khuyên cô cứ thử một hai lần cũng không sao, coi như là lấy tiền của bạn trai, cứ tự nhiên mà lên giường, không thì cứ nhắm chặt mắt, coi như là bị quỷ đè, dù sao thì mở mắt ra đã có tiền mặt chói lóa, vô cùng sung sướng, rất nhiều người đều ở trong cái vòng luẩn quẩn này, chẳng phải từ từ rồi sẽ thành thực hơn sao.

Thế nhưng cô chưa hề dao động, trước sau như một, lẳng lơ phong tình trước ống kính và bán rẻ xác thịt trên giường là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, hơn nữa, một lần, hai lần, ba lần, từ từ rồi sẽ khác, phụ nữ bán thân chỉ biết bán mình với giá rẻ mạt. Mặc dù cô không tự ình là thanh cao, nhưng cũng không muốn làm chuyện hổ thẹn với lương tâm mình...

Nhưng lúc này, cô còn có sự lựa chọn nào khác?

Lăn qua lộn lại, cô mờ mịt nhìn lên trần nhà, suy nghĩ trong đầu lại càng trở nên phức tạp, không muốn cúi đầu trước tên quản lý khốn nạn kia, lại không muốn bị người ta bao nuôi, vì vậy cô chỉ có thể mở to hai mắt, bắt đầu tưởng tượng đến màu sắc của bức tường trong trại giam...

Chiếc điện thoại riêng tư không dính dáng đến công việc bỗng dưng đổ chuông, cô đoán chắc là tay phóng viên thân thông quảng đại nào đó gọi tới, với tay cầm điện thoại, chuẩn bị tắt máy, lại thấy trên màn hình hiện lên một cái tên xa lạ –

Vệ Nghi Phong.

Cô nhìn chằm chằm vào cái tên xa lạ này, cảm thấy thật kỳ lạ, trong điện thoại của mình lưu tên người này từ lúc nào mà sao ngay cả một chút ấn tượng cô cũng không có.

Điện thoại di động lại đổ chuông lần nữa, cô tò mò nghe máy –

“Alo?” Trái tim cô lúc này đang treo lơ lửng chẳng khác nào là ma quỷ đang gọi mình.

Đầu dây là một giọng nói trầm thấp dễ nghe của đàn ông, nhưng ngay cả một chút ấn tượng quen thuộc cô cũng không có, lại cảm thấy kỳ quái, giọng điệu của anh ta sao có vẻ như rất quen thuộc với cô.

“Anh là ai?” Cô ngồi dậy, cẩn thận tra hỏi đối phương.

“Điện thoại di động của em cũng đã hiển thị tên tôi, lúc trước chúng ta đã gặp nhau ở Hồng Kông, nhưng tôi cũng không chắc chắn là trước khi ngắt xỉu em có thấy rõ mặt tôi hay không.”

Vừa nghe đến Hồng Kông, đầu óc của tôi lập tức căng thẳng, nhớ tới một tháng trước mình bị người ta hạ thuốc trong bữa cơm lúc đó cô quả thật là đã chạy đến thang máy, ôm lấy một người đàn ông để cầu cứu.

Cô không nhớ nổi khuôn mặt của đối phương, chỉ nhớ buổi trưa ngày hôm sau mình bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại từ trợ lý, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, quần áo trên người có chút xộc xệch nhưng chẳng thiếu món nào, mà căn phòng này cũng không phải là căn phòng mà ban đầu cô bị bắt đến.

Lúc ấy cô cảm thấy tình cảnh của mình thật khốn đốn, không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra sau khi mình ngắt đi, chỉ là khi đó trợ lý gấp đến nỗi muốn va vào tường, ngay cả đội chụp hình đều đang đợi cô cô cũng chẳng suy nghĩ nhiều, vội vã rời khách sạn để đến khu chụp hình ngoại cảnh. Sau khi trở về Đài Loan lại liên tiếp phát sinh một đồng tin đồn, cô cũng không có đầu óc nào mà nhớ đến chuyện đêm đó, cho tới bây giờ....

“Anh muốn gì?” Cô không tự chủ nắm chặt điện thoại, ngay lập tức vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, đoán chắc người đàn ông thần bí này đã lặng lẽ lưu lại họ tên của mình trong điện thoại của cô, một tháng sau lại đột nhiên gọi tới, rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ là anh ta đã lén lút chụp ảnh nude của cô, sau khi phát hiện cô là một ngôi sao, lại muốn lợi dụng điểm yếu này để đe dọa cô? Hay anh ta căn bản là đồng bọn của tên khốn kia, muốn lợi dụng chuyện hôm đó để thù dệt thành một tác phẩm văn chương....

“Đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn hẹn em gặp mặt, thoải mái tâm sự một chút!” Giọng nói của anh mang theo chút vui vẻ, giống như là nghe ra sự dè dặt đề phòng của cô.

“Rốt cuộc là anh muốn gì?” Cô chỉ cảm thấy không yên lòng, đối với cái người không rõ lai lịch không rõ mục đích này, cô quả thật vô cùng lo lắng.

Hơn một tháng qua, hầu như ai tiếp cận cô đều không có ý tốt, không ít người chờ cơ hội để bỏ đá xuống giếng, khiến cho cô không thể không đề cao cảnh giác, tránh bị trông gà hóa cuốc.

Đối phương nghe cô hỏi vậy, trong giọng nói có phần vui vẻ hơn.

“Tôi đoán....có thể bây giờ em sẽ cần tôi giúp một chuyện.”

“.....” Hình như đối phương nắm rất rõ tình cảnh của cô lúc này, khiến cho cô cảm thấy giống như mình đã bị người ta nhìn thấu điểm yếu, cảm giác ở thế hạ phong, nhưng cô lại không cảm thấy ác ý từ trong giọng nói của anh ta.

Đang lúc cô chưa biết nên đáp lại thế nào thì anh đã mở miệng: “Gặp nhau một lần đi, tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không để em bị tổn hại, hơn nữa, em cũng nên tự mình đến cảm ơn tôi vì đêm đó đã không lợi dụng lúc người khác đang gặp khó khăn, đúng không?”

Trang thứ ba

“Anh lấy gì để đảm bảo?”, Hừ, anh ta là người hay quỷ cô vẫn còn chưa biết nữa! Nghe cái khẩu khí tự đại kia, làm sao cô biết đây không phải là một cái bẫy?

Đối phương lại cười khê: “Đã từng nghe đến tên ‘Hoàng Long’ chưa?” Anh hỏi một cách rất tự tin.

“Tập đoàn Hoàng Long?” Cô lập tức nhớ tới tập đoàn lớn nhất Đài Loan: “Có liên quan gì đến anh?”

Người đàn ông bên kia đầu dây đang từ cười khê chuyển thành cười vang, tiếng cười vô cùng ngông cuồng –

“Toàn bộ tập đoàn Hoàng Long đều do tôi quản lý, điều này đã đủ để em cảm thấy yên tâm chưa?”

2. Chương 2

Ba ngày sau —

Sau khi được đặc biệt sắp xếp, Đường Tâm đi theo một người đàn ông tự xưng là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc — tên là Thi Văn Khiên, bí mật đến tầng hầm đỗ xe của ‘tập đoàn Hoàng Long’, sau đó đi thang máy riêng lên phòng làm việc của Vệ Nghị Phong.

Anh đang ngồi vững vàng trên ghế salon, cái khí chất tôn quý này tựa như một đám người đang bá kiến quốc vương vậy.

“Một tháng không thấy, em xinh đẹp hơn nhiều!” Lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt, Vệ Nghị Phong vừa mở miệng đã khen ngợi, nhưng lời nói ấy chắc chắn không phải là khách sáo, bởi vì thoát nhìn trên khuôn mặt hoa đào cô có vẻ như đã khôi phục sức sống, làn da càng trở nên hồng nhuận, ngũ quan tinh xảo nằm trên khuôn mặt trái xoan, bên dưới chiếc đầm Tây màu cánh sen hở vai là một vóc dáng xinh đẹp, có lồi có lõm cùng với một đôi chân thon dài, những đường cong bóng loáng không tỳ vết này, nhìn từ xa cũng đủ để kích thích ham muốn của đàn ông rồi. . . .

Chả trách cô trở thành nữ thần gọi cảm nhất ở trong lòng tất cả đàn ông, cái danh hào này quả thực nên thuộc về cô, ngày hôm nay còn cộng thêm một phiếu của anh nữa.

“Cám ơn, mặc dù tôi không có ấn tượng gì về anh, nhưng tôi cũng tin rằng một tháng trước anh cũng đẹp trai như bây giờ.”

Cô thần nhiên cười đáp lễ, đối mặt với người đàn ông có chút ngạo mạn này, cô cũng đặt mình ở tư thế cao quý như nữ vương, từ trên cao nhìn xuống về bề ngoài xuất chúng của anh, kiêu ngạo và không hề kém cạnh.

Nếu không phải lúc đó hai mắt cô đã khép chặt, đứng cũng không vững, cô tin tưởng mình tuyệt đối không có khả năng quên cái người đàn ông khí chất phi phàm này, không đơn thuần bởi vì khuôn mặt đẹp trai, cương nghị, mà trên người anh có một cảm giác tồn tại quá mức mãnh liệt, giữa hai hàng lông mày lại thoáng lộ ra một tia nhuệ khí, khiến cho người khác không thể xem thường, cũng không thể nào quên được.

“Cám ơn em đã tin tưởng, mời ngồi!” Anh giơ tay lên, giống như là ban thưởng ghế ngồi cho cô vì đã vượt qua bài kiểm tra.

Anh thích sự khôi hài trong cái cách mà cô ứng đối, không thất lễ, cũng không quá mức nịnh nọt.

“Uống trà hay cafe?” Anh vẫy thư kí tới.

“Tôi không khát.” Cô đã có kinh nghiệm, bây giờ ra ngoài sẽ càng thêm ‘kỵ khẩu’ (*), tránh việc ngủ dậy lại thấy mình đang nằm trên chiếc giường xa lạ.

(*) ăn kiêng

“Đừng lo lắng, trong công ty chỉ có trà gói, còn cafe thì cùng lắm chỉ thêm đường với sữa mà thôi.” Anh liếc mắt một cái cũng thấy được trong lòng cô đang nghĩ gì.

Đường Tâm nghe xong lại sửng sốt, bị một người từng cứu mình nhìn ra được mình không tin tưởng anh ta, thật là có chút lúng túng.

Biết rằng anh có một đôi mắt sắc bén! Tuy là như vậy nhưng —

“Xin cho tôi một ly nước lọc.” Nhưng bởi vì trong lòng luôn đề phòng người khác, nên cô vẫn muốn uống nước lọc, không màu không mùi, cũng không quá đặc tỵ với người khác.

Đội thư kí bưng trà lên, cô nghĩ cũng nên nói tới việc chính rồi.

“Tổng giám đốc Vệ —”

“Đừng gọi khách sáo như vậy, em có thể trực tiếp gọi tên tôi.” Anh nhướn mày, mỉm cười nói, anh vẫn luôn cảm thấy bọn họ hẳn là nên rút ngắn khoảng cách mới đúng.

Buồn cười! Nghe anh ta nói cứ như là đang ban ơn ỉn, Đường Tâm có chút xem thường, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười.

“Anh đã nói ở trong điện thoại là có thể giúp tôi thật sao?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, nụ cười ngọt ngào, chỉ là vẫn không gọi thẳng tên như anh đã nói.

“Được rồi, tôi sẽ giúp em giải quyết vấn đề phiền toái trước mắt, một chút cũng không bỏ sót!” Anh vừa cam kết, vừa nghĩ thầm, lúc này cô lại gặp phải một kẻ cố tình ‘mưu hại’ mình, khiến cho sự nghiệp diễn xuất đang bị đe dọa, thật đúng là trời đã giúp anh, khiến cho anh tiết kiệm được không ít sức lực theo đuổi cô.

“Điều kiện là gì?” Cô hỏi một cách trực tiếp, cô không ngại thơ đến mức tin rằng trên đời này có bữa cơm không phải trả tiền như vậy.

Anh mỉm cười, vô cùng tán thưởng lời nói này của cô.

Nếu đã vậy, anh cũng không quanh co lòng vòng nữa –

“Gả cho tôi!”

“Cái gì?” Không thể tưởng tượng nổi! Hôm nay là ngày cá tháng tư sao?

Cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt cười như không cười kia, trực giác mách bảo người đàn ông này nhất định là đang đùa giỡn mình, vì thế mới có thể lộ ra khuôn mặt phóng đảng ngang ngạnh, không chút đứng đắn trước mặt mình như thế.

“em nghe không rõ sao? Gả cho tôi – đây chính là điều kiện duy nhất để tôi giúp em giải quyết hết mọi chuyện.” Mặc dù trên khuôn mặt là nụ cười bốn cợt, nhưng anh thật sự rất nghiêm túc muốn kết hôn với cô.

“Tại sao lại muốn kết hôn với tôi?” Nếu đây không phải là đùa giỡn, vậy thì cũng quá thú vị rồi.

Trước khi đến đây, cô đã từng nghe tới người đàn ông này, biết được lai lịch của anh qua báo chí, mười mấy tuổi đã mồ côi cha, một năm sau đó thì mẹ cũng bệnh nặng rồi qua đời, anh được ông nội đưa về nhà họ Vệ để huấn luyện lên làm người thừa kế, sau đó lại sang Anh quốc, tiếp thu nền giáo dục của hai nước, tám năm trước đã tốt nghiệp trở về nước, sau đó bắt đầu tiếp nhận công việc quản lý “Hoàng Long”, dứt khoát chinh đồn toàn bộ tổ chức bên trong, chủ trương cố gắng thực hiện cải cách, phương thức kinh doanh gần như là bảo thủ. Trong bốn năm nhậm chức đã làm cho tổng giá trị tập đoàn tăng lên gấp ba, nhiều năm kế tiếp vẫn tiếp tục phát triển lớn mạnh khiến cho đám cổ đông cười đến không thể khép miệng, ai cũng bái phục cách lãnh đạo của anh, vô cùng ủng hộ anh ngồi lên ghế Tổng giám đốc.

Nói đơn giản, người đàn ông này vừa đa mưu túc trí, đẹp trai nhiều tiền, gia thế lại hiển hách, là mẫu đàn ông độc thân hoàng kim trong mộng của biết bao nhiêu cô gái trẻ nhưng lại nổi tiếng là play boy trong việc xã giao, mạng lưới sừ tâm tin tức trắng hoa của anh không hề thua kém với sự nghiệp kinh doanh to lớn đang ở trên đỉnh cao của anh. Một người nổi tiếng là công tử phong lưu, nhiều scandal như anh, đột nhiên lại kết hôn cùng với một ngôi sao cũng đang dính những vụ scandal bê bối, đây chẳng phải là khiến cho xã hội đảo điên rồi hay sao?

“Anh đối với em, vừa thấy đã yêu.” Anh lảng mạn nói, khi anh phát hiện, Đường Tâm cũng không lộ ra vẻ mặt hưng phấn, giống như mới vừa trúng được giải thưởng lớn như những người phụ nữ khác, thì anh đối với cô, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, hơi nóng từ tấm mắt cứ dồn dập tỏa ra, lan đến những đường cong mềm mại thướt tha trên cơ thể của cô, nhất là đôi chân thon dài làm cho người ta luôn nhung nhớ kia....

“Rất nhiều người đàn ông, nửa thân dưới của bọn họ đối với tôi cũng vừa thấy đã yêu, nhưng bình thường thì bọn họ sẽ chọn người phụ nữ khác để đi theo mình đến cuối cuộc đời.” Đôi môi anh đào khê cong lên, hai chân ưu nhã bắt chéo, chú ý tới ánh mắt suông sã của anh, cũng không tin lý do anh vừa nói ra khỏi miệng.

Cô hiểu rất rõ suy nghĩ của những tên đàn ông lăm lăm này, bình thường bọn họ chỉ xếp những ngôi sao nữ thân hình nóng bỏng vào loại gặp dịp thì chơi, chứ không thật sự muốn cưới một người phụ nữ hoa đào bay đầy trời về làm vợ.

“Cho nên em càng nên gả cho tôi, bởi vì nửa thân trên và nửa thân dưới của tôi đều nghĩ tới em.” Giọng nói vừa ngông cuồng vừa có chút trêu chọc, bên dưới hàng lông mày rậm, đôi mắt thâm trầm lại càng trở thêm ngỗ ngược khóa chặt cô. Tựa như đang phóng điện để hấp dẫn cô, lại như đang để lộ ra một khí chất không cho phép cô từ chối.

Ngồi cách hai cái ghế salon, tim của cô khởi khởi đập nhanh hơn một nhịp, giống như đang bị mãnh thú tiến lại gần, từ trong đôi mắt của người đàn ông này, cô cảm nhận được một loại cảm giác áp bách vô hình, không thể nào coi thường sự tồn tại của anh....

Từ trước đến giờ cô không phải là loại người yếu đuối, cũng không cho phép mình trở nên yếu thế trước mặt người khác, vì vậy, cô ngẩng cao đầu đón nhận đôi mắt đen đầy khí phách của đối phương –

“Tôi sẽ không rút khỏi giới nghệ thuật.” Người đàn ông này dừng mơ tưởng lấy danh nghĩa kết hôn để bao nuôi cô, xem thường công việc của cô.

“Tôi chưa từng yêu cầu như vậy.” Anh hoàn toàn tôn trọng nguyện vọng của cô, ngược lại, anh lại càng hy vọng cô sẽ tiếp tục đạt được những thành tựu xuất sắc trong giới nghệ thuật, trở nên nổi tiếng ở trong và ngoài nước.

“Trong thời gian ngắn tôi cũng không có ý định sinh con.” Anh cũng dừng mơ tưởng biến cô thành cái máy sinh con, nói đôi tông đường gì gì đó.

“Tôi đảm bảo với em là sẽ không có áp lực nói đôi tông đường gì hết.” Anh cho cô kỳ hạn càng thêm hào phóng, hơn nữa bản thân mình vẫn chưa có ý định có con, điểm này coi như bọn họ đồng quan điểm.

“Anh không phải là biến thái hay đồng tính luyến ái đó chứ?” Người đàn ông này dễ dàng nói chuyện như vậy khiến cho cô cảm thấy trong đó có bẫy, nghe nói không ít thương nhân đều có một sở thích đặc thù, thích hành hạ người khác ở trên giường đến chết đi sống lại, hơn nữa, mặc dù anh ta nổi tiếng trăng hoa, nhưng nói không chừng những điều này đều là do anh ta bỏ tiền ra để mua chuộc dư luận, thật ra thì anh ta yêu đàn ông, kết hôn với phụ nữ chỉ để che giấu giới tính thật sự của mình mà thôi.

Anh cất tiếng cười to, thân thể to lớn đi tới bên cạnh cô, một tay vòng lên eo thon của cô, một tay lại nhẹ nhàng xoa lên vành tai xinh đẹp của cô, khẽ sát khuôn mặt vào bên tai cô, mập mờ nói. . . .

“Có muốn thử một chút hay không. . . . thử xem tôi có thể khiến em sung sướng đến nhường nào?” Bờ môi của anh khẽ dao động ở trên cổ họng của cô, chớp mũi cọ nhẹ như có như không, hít hà mùi thơm trên người cô, thở ra hơi nóng mê người, phả vào da thịt trắng hồng.

Cô không thể tránh khỏi sự va chạm từ tay anh, dù cách một lớp quần áo nhưng cô cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực, khí chất mạnh mẽ của anh. Hành động thân mật như vậy không hề giống với những vai diễn mà cô đã từng diễn trước kia, cũng không hề báo trước khiến cho tim cô đập loạn nhịp, khiến cô cảm thấy mình như muốn ngất đi, cả người dường như rơi vào một vùng từ trường cực lớn, vừa bị bao vây, vừa bị mê hoặc. . . .

“Chỉ cần dùng tay và đầu lưỡi. . . .” Anh phát ra ám hiệu sắc tình, đầu lưỡi tinh xảo nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh đầy khiêu gợi, khiến cho thân thể nhạy cảm của cô khẽ run lên, mà bàn tay anh lại từ từ trượt xuống bên chân cô, khẽ vén lên làn váy. . . .

Trang thứ tư

Một cảm giác lạnh lẽo đột nhiên thấm thấu vào da thịt nóng bỏng của cô, khiến thần trí của cô thanh tỉnh đi không ít.

“Điều kiện mê người như vậy, càng làm tôi thấy lo lắng, có khi nào mục đích anh tìm đến tôi chỉ để vui vẻ thế này?” Cô nở nụ cười quyến rũ, chống tay lên lồng ngực của anh, mượn cơ hội thoát ra khỏi vòm ngực cường tráng, tựa như là để che giấu nhịp tim đang đập nhanh, cô chán ghét cái phản ứng thất thần của mình khi này.

Xem ra tin đồn không phải là giả, người đàn ông này không những chỉ có bản lĩnh ở trên thương trường, ánh mắt tinh tường mà còn là cao thủ tình trường, toàn thân tỏa ra sức quyến rũ kinh người, ai không để ý thì sẽ bị sa bẫy, như hoa si bị hút mất hồn phách, thần trí trở nên mơ hồ.

“Xin đừng hoài nghi thành ý của tôi.” Anh nở nụ cười chân thành. Lại thật, những người phụ nữ khác đều hỏi vì sao anh không muốn cưới bọn họ, chỉ có cô là đi nghi ngờ dụng ý của anh, chẳng lẽ bởi vì cô đã từng trải qua rất nhiều mối quan hệ?

Cũng có thể là đang cố ý làm trái ngược với khẩu vị của anh để tự nâng cao giá trị bản thân?

“Một lát nữa tôi sẽ cho người liên lạc với công ty chế tác và đài truyền hình, nội trong tuần này tôi sẽ giúp em giải quyết vấn đề hợp đồng, giúp em đổi người quản lý mới, em không cần phải lo lắng gì cả, chỉ cần đợi làm cô dâu xinh đẹp của tôi là được rồi.” Anh vừa nói chuyện, vừa thích đặt tay ở trên đùi cô, thoải mái tận hưởng cảm xúc đàn hồi tuyệt hảo.

Lúc đầu, anh lưu lại số điện thoại chỉ vì có chút hứng thú với cô gái này, nhưng sau khi cẩn thận điều tra tư liệu về cô, thì anh đã xác định là mình muốn con bướm này.

“Nếu như bọn họ không chịu buông tay?” Cô đổi tư thế bắt chéo chân, khéo léo gạt đi cái bàn tay không an phận kia.

Mặc dù cảm giác lúc bị anh chạm vào cũng không tệ, có lúc còn thấy thật thoải mái, nhưng mà thân thể của cô cũng không phải là món đồ chơi để cho anh muốn chơi thì chơi, muốn sờ thì sờ.

“Nếu tiền không thể giải quyết được thì cũng còn rất nhiều cách khác, tóm lại là tôi sẽ xử lý việc này gọn gàng sạch sẽ.” Anh đã lường trước mọi việc trong mắt lóe lên một tia thâm trầm, lời nói nhẹ nhàng phát ra từ trong cái miệng lại khiến cho người ta không rét mà run, như thể cái cách mà anh sắp giải quyết vô cùng hiểm độc, chỉ sợ sẽ ép đối phương vào con đường chết.

“Ừ! Nghe anh nói thật đáng sợ, nếu tôi không đồng ý kết hôn với anh, có khi nào anh cũng sẽ xử lý tôi giống vậy không?” Đôi mắt cô quyến rũ lẳng lơ, vẻ mặt dịu dàng quan sát khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông, âm thầm đoán anh tuyệt đối không phải là một người dễ chọc, mặc dù bề ngoài rất lịch sự, nhưng trong lời nói lại mang theo một cỗ khí thế bức người, mỗi cái gờ tay nhắc chân đều thể hiện mình là bất khả xâm phạm.

“Tôi cũng không miễn cưỡng phụ nữ, nhưng tôi không nghĩ là em có lý do nào để từ chối tôi.” Nói xong, tay của anh lại đặt trên đùi cô.

Hình như người đàn ông này đã coi cô là vật sở hữu riêng của anh ta rồi.

“Biết đâu trong lòng tôi đã có đối tượng khác?” Cô cười quyến rũ, cố ý khiêu khích bản tính tự tình là đúng của anh, tìm cách làm khó anh.

“Vậy tôi khuyên em tốt nhất là hãy sớm buông tha cho cái tên vô dụng đó đi, bởi vì anh ta không thể giúp em lúc em đang gặp khó khăn nhất chỉ biết trở mặt nhìn em chịu khổ.” Anh không có một chút bối rối, cũng chẳng thèm đặt đối thủ vào trong mắt.

“Sau khi kết hôn thì giá trị của nữ minh tinh rất có thể sẽ bị tụt dốc không phanh, cũng sẽ không ai mời tôi đóng phim truyền hình nữa rồi.” Lần này cô đề cập đến vấn đề thực tế, ý chí không khuất phục đã bị anh khơi mào, không “ói” cho anh mấy câu thì cô cảm thấy thật có lỗi với bản thân mình.

“Không đóng phim truyền hình thì có thể đóng phim điện ảnh, tôi có thể giúp em kiếm được nhiều hơn, em muốn đóng loại nữ chính nào cũng được.” Anh nâng cằm cô, nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào mang theo ý vị khiêu khích, cam kết với cô sau khi cưới sẽ không phải lo chuyện ăn mặc chi tiêu, anh còn có thể giúp cô phát triển sự nghiệp.

Phim truyền hình còn phải bận tâm đến tỉ suất người xem, hay phải chú ý tới sắc mặt của các nhà quảng cáo, nhưng đóng phim điện ảnh thì chỉ cần quan tâm tới số lượng vé bán ra, dù thế nào thì anh cũng bồi thường được.

“Anh là một người đàn ông tự tin nhất mà tôi từng gặp.” Cô nhẹ nhàng cười một tiếng, cảm thấy người đàn ông này thật kiêu ngạo không ai bì nổi, giống như trên thế giới này không có chuyện gì có thể làm khó anh.

Nhưng mà thật sự cũng giống như lời anh ta nói, sau khi nói chuyện cô thật sự cũng không tìm ra lý do gì để từ chối anh.

Ngoại trừ nghi ngờ về việc anh muốn kết hôn với cô, người đàn ông này còn hứa hẹn giúp cô giải quyết khủng hoảng hiện tại, hơn nữa, anh ta muốn kết hôn với cô chứ không phải là bao nuôi, mặc dù cũng chẳng khác gì với dùng tiền mua cô, không có tình cảm, nhưng thế này ít ra vẫn danh chính ngôn thuận hơn nhiều, trên tinh thần cũng bảo vệ được lòng tự trọng của cô.

“Tôi chỉ làm việc dựa trên thực lực của mình, nhưng tôi nghĩ từ trước tới giờ mình cũng chưa từng thua cuộc.” Hơi thở mạnh mẽ của anh tiến đến gần, dường như là đã áp sát lên môi cô, đối với năng lực của mình, anh cũng chẳng hề khiêm tốn. Từ trước đến giờ anh vẫn không từ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình, lần này cũng không ngoại lệ, cô cũng không phải là lần đầu tiên.

Anh muốn cô, cô phải trở thành của anh.

“Xem ra là tôi nên sớm thức thời một chút để nhận lấy tờ phiếu cơm đã đưa tới cửa đúng không?” Cô vuốt nhẹ mái tóc, ngồi thẳng người, không để mình rơi vào trạng thái mê man, khoe môi khẽ nhếch phát ra giọng điệu hài hước, ánh mắt tinh ranh nhìn thẳng vào người đàn ông.

Dựa theo bản năng của động vật, cô biết người đàn ông này rất nguy hiểm, dựa theo bản năng của phụ nữ, người đàn ông này cực kỳ mê người, giống như một thứ vô cùng hấp dẫn, đáng giá để mạo hiểm, khiến cho cô, một người không có thói quen chịu thua lại nảy sinh ra một sức hút kỳ lạ.....

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời kia, cô càng lúc càng cảm thấy mình không cần thiết phải né tránh, dù sao cũng chỉ là kết hôn, yêu – đối với cô là một chuyện xa vời, bây giờ đồng ý gả cho người đàn ông có thể giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn này thì có làm sao.

“Đây tuyệt đối là một lựa chọn sáng suốt.” Anh cười đắc ý, từ đầu tới cuối vẫn là cái dáng vẻ tự tin, không hề nghi ngờ mình sẽ bị từ chối, bởi vì anh có tiền có quyền, anh tin tưởng sẽ không có người phụ nữ ngu ngốc nào từ chối cơ hội được gả vào hào môn như vậy, cho dù cố tình làm bộ quanh co thế nào thì cuối cùng cũng sẽ vui vẻ nhận lấy chiếc nhẫn kim cương từ tay anh mà thôi.

Đàn bà, anh đã thấy quá nhiều, cho dù bề ngoài thế nào thì suy nghĩ cũng chẳng khác gì nhau, đều muốn những thứ thuộc về anh.

Anh đi đến bàn châm một điếu xì gà. . . “Hút thuốc có hại cho sức khỏe!” Cô lập tức nhắc nhở anh.

“Sao bây giờ lại quan tâm tôi như vậy?” Anh thản nhiên cong khoe môi, thân hình cao lớn anh tuần tự vào chiếc bàn bên cạnh, uy phong lẫm liệt, ngay cả cô mang một đôi giày gấn bẩy tắc mà cũng không cao được đến chân mày của anh.

Thế nhưng cô vẫn đứng thẳng người, nói với anh: “Tôi là vì muốn tốt cho sức khỏe của chính mình!”

Anh ta không biết người ngoài ngữ khí sẽ chết sớm hơn sao? Hiện tại anh ta rõ ràng là đang gián tiếp giết cô.

Nhìn vẻ mặt chán ghét của cô, lại nhớ đến trong tư liệu có nhắc đến chuyện bố cô qua đời vì ung thư phổi, sau này mẹ cô lại tái giá với một gã nhân viên công vụ đã ly hôn, vì vậy mà cô còn có thêm một người em gái cùng mẹ khác cha và hai người anh con riêng của dượng.

“Đây là điều cuối cùng, sau này tôi sẽ không hút nữa.” Anh dứt khoát cam kết, trong nháy mắt lại nhớ đến năm đó, lúc mình cùng một lúc mất đi cả cha lẫn mẹ, vậy nên đối với cô cũng có chút đồng cảm.

Nếu điều này sẽ gợi lại những ký ức khiến cô không vui, vậy thì anh cũng không hút nữa, dù sao thì anh cũng đã không còn nghiện thuốc lá.

“Vậy thì tốt.” Ánh mắt cô lưu chuyển một tia mềm mại đáng yêu, cô cầm ly nước, giật lấy điếu xì gà trong tay anh rồi ném vào trong ly, sau đó đem ly nước đã bị vẩn đục trả lại cho anh: “Chờ anh giải quyết xong điều kiện giữa chúng ta thì hãy nói tiếp đến chuyện kết hôn, hẹn gặp lại!”

Cô nhẹ nhàng xoay người, từng bước từng bước uyển chuyển bước ra khỏi phòng làm việc, bỏ lại người đàn ông có chút kinh ngạc, cảm thấy một tổng giám đốc như mình mà lại có ngày trở thành người để cô sai bảo.

Anh nhìn ly nước vẫn đục trong tay. . . .

“Đến cuối cùng thì em cũng chẳng chịu uống một ngụm!” Anh khẽ cười, thầm nghĩ cô gái này so với trong tưởng tượng của anh còn cá tính hơn nhiều.

Cô đồng ý gả cho anh, nhưng cũng không bởi vì những điều kiện anh đưa ra mà nhờ một giọt nước mắt cảm động, thậm chí trên mặt còn không nhìn thấy một chút mừng rỡ nào, đối mặt với anh vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh, đó là chưa nói tới còn có một chút cao ngạo

Thú vị thật, càng ngày anh càng cảm thấy mình đã chọn đúng người. Đúng là một người vợ đủ kiên cường mà anh cần, chứ nếu vừa bị mắng mấy câu mà đã khóc sụt sùi thì chắc sau này anh sẽ bị phiền chết mất.

Đặt ly nước xuống, anh nhấn phím trên điện thoại nội bộ, không hề lãng phí thời gian, bắt đầu giải quyết phiền phức của cô để có thể tiếp tục tiến hành kế hoạch tiếp theo.

Nửa tháng sau đó, vận thế của Đường Tâm đột nhiên đang từ đen chuyển thành đỏ, hầu như là ngày nào cũng xuất hiện trên những trang báo truyền thông.

Đầu tiên là giám đốc đài truyền hình ra mặt giải thích về việc có người muốn phong tỏa tin tức của cô tuyệt đối không phải là sự thật, tiếp đó là đến màn phỏng vấn những đạo diễn, diễn viên, những người đã từng hợp tác làm việc với cô, ai nấy đều bày tỏ cô là một diễn viên dày kinh nghiệm, chưa từng có chuyện đùa bỡn như trên báo chí đã từng đăng, dĩ nhiên về sớm là do bên bộ phận chế tác thông báo nhầm thời gian, tất cả đã bị giới truyền thông khuếch đại lên.

Mà bản thân cô cũng đã từng mời luật sư và bác sĩ cùng một số phóng viên tổ chức

một cuộc họp báo tại bệnh viện, đưa ra giấy xét nghiệm chứng minh mình không hề sử dụng thuốc phiện hay bất kỳ chất gây nghiện nào khác. Ngay sau đó lại có tin đồn cô chấp nhận điều kiện hấp dẫn của một công ty đại diện mới, bên này không những bỏ tiền giúp cô giải quyết những tranh chấp trong hợp đồng ban đầu mà còn lợi dụng độ nóng của tin tức này để giúp cô đàm phán thêm nhiều công việc mới.

Trang thứ năm

Có tin đồn cô đột nhiên “đổi vận” vì gần đây có qua lại với một người có tiền có thế, mà cái người đàn ông làm chỗ dựa sau lưng cô chính là Tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Long - Vệ Nghị Phong, vì vậy mà có rất nhiều hãng thời trang và cửa hàng tư nhân rối rít quay lại, tranh nhau mời cô chụp hình quảng cáo, muốn dựa vào cô để bắt thân với tập đoàn Hoàng Long, thiết lập mối quan hệ. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là tin đồn không được người trong cuộc chứng thực, cộng thêm cả hai đều là những người vướng rất nhiều scandal, vậy nên cho dù tên của cả hai có bị ghép chung một chỗ thì cũng không thể trách họ, mọi thứ đều chỉ là tin đồn, vẫn không được giới truyền thông khẳng định chắc chắn.

Ngược lại, có một minh chứng đã được phá vỡ, đó chính là người quản lý cũ của Đường Tâm, bởi vì ham mê cờ bạc mà đổ nợ, còn bị mấy cô gái trẻ tố cáo anh ta lừa tiền gạt tình, giả vờ thủ vai đóng phim thể nhưng lại giả trò bí ối, cảnh sát đã bắt tay vào điều tra, khả năng hẳn bị định tội là cực kỳ lớn.

“Xử lý tất cả mọi chuyện như vậy, em có hài lòng không?” Sau khi Đường Tâm vừa kết thúc công việc thì nhận được điện thoại của Vệ Nghị Phong.

Kể từ ngày hôm đó nói chuyện ở phòng làm việc thì cho đến giờ bọn họ vẫn chưa gặp lại, cho nên đám chó săn vẫn chưa có cơ hội chụp được hình bọn họ có qua lại với nhau.

“Giải quyết nhanh gọn như vậy, chẳng lẽ anh không sợ sau khi xong chuyện, tôi sẽ trở mặt bỏ trốn sao?” Cô nghĩ người đàn ông này cũng thật liêu lĩnh, chỉ dựa vào giao hẹn bằng miệng mà đã tận lực giúp cô xử lý tất cả mọi chuyện như vậy, không sợ cô nói mà không giữ lời.

“Có thể trốn được thì coi như em có bản lĩnh.” Anh nói mà chẳng hề có một chút lo lắng, ngược lại, những lời này nghe vào cứ như là đang vì anh mà suy nghĩ vậy.

Ý anh là cô có mà chạy đằng trời sao? Người đàn ông này cũng thật kiêu ngạo! Cô không nhịn được mà trợn trắng mắt.

Anh nói tiếp: “Tháng sau chờ cho tôi một ngày rảnh rồi.”

“Một ngày?” Cô giả lịch làm việc ra xem.

Anh nói một ngày, cô vừa ghi nhớ, vừa hỏi: “Muốn đi đâu à?”

“Đến lúc đó em sẽ biết!”

Còn chơi trò úp úp mở mở! Cô bực bội nhú mày.

“Nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút, sexy một chút!” Anh đặc biệt dặn dò, giống như đang nói một chuyện rất quan trọng.

“Tôi vốn đẹp và sexy sẵn rồi.” Cô không cam lòng sặc lại anh, đối với vẻ ngoài của mình cô vẫn luôn rất tự tin, lúc nào cũng phải giữ mình trong tình trạng tốt nhất.

“Tôi sẽ mãi mãi trông chờ.” Anh khẽ cười rồi cúp điện thoại.

Cô cầm điện thoại sững sốt một chút, thầm nghĩ sao anh lại không nói đến chuyện kết hôn?

Bây giờ là cô không cần gả hay là anh không muốn cưới nữa?

Chẳng lẽ anh đang định từ hôn?

Còn bày đặt nói dối với cô là vừa thấy đã yêu nữa...

Aizz, cô nghĩ cái này làm gì chứ, cứ như mình là một người vợ đang oán trách chồng mình vậy...

Lại còn ở đây ngây ngốc làm gì nha!

Tối hôm gặp mặt, Đường Tâm chú ý ăn diện tỉ mỉ, mái tóc dài đen nhánh khẽ uốn lọn nhẹ nhàng, đeo một dải ruy băng cài tóc có khảm đá quý, cô mặc một bộ lễ phục tơ tằm màu bạc, thiết kế kiểu ngực thấp lưng trần, để lộ ra bờ vai mảnh khảnh và đường cong quyến rũ, đôi chân thon dài trắng nõn, khiến cô vừa trở nên gợi cảm lại không mất đi hương vị tao nhã, trang phục được cắt xén đơn giản, khiến cho vẻ duyên dáng của cô càng trở nên phong tình vạn chủng, ánh sáng chói lòa tỏa ra bốn phía.

Cô uyển chuyển bước tới bên cạnh xe, rồi lại đi vòng một vòng trước mặt anh.

“Như thế này được chưa?” Bởi vì anh nói sẽ mãi mãi trông chờ, cho nên cô liền dùng giọng điệu này để hỏi anh, châm chọc sự lo lắng của anh. Thật ra thì ngay từ lúc thấy anh nhìn mình không chớp mắt, cô cũng hiểu mình ăn mặc thế này đã làm cho đàn ông kinh ngạc không thôi.

“Vô cùng xinh đẹp.” Anh thành tâm khen ngợi, nhìn chằm chằm vào bóng dáng xinh đẹp không tỳ vết của cô, trong lòng lại khẽ giật mình than thở, mỗi lần gặp mặt, cô gái này đều khiến anh kinh ngạc, cô luôn khiến đôi mắt anh phải bừng sáng, để lại trong mắt anh một ấn tượng vô cùng mỹ lệ.

“Cám ơn!” Đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, cách cô cảm ơn tựa như một con thiên nga cao ngạo. Anh ga lăng mở cửa xe để cô ngồi vào hàng ghế rộng rãi phía sau.

3. Chương 3

Y hương tấn ảnh, châu vi thúy nhiễu (*). Đêm nay, biệt thự nhà họ Vệ ở giữa lưng chừng núi bạt đèn đuốc sáng trưng, trước cổng lớn chật kín siêu xe, bên trong tập hợp toàn những nhân vật nổi tiếng, cho thấy chủ nhân của ngôi biệt thự này không phú cũng quý, địa vị tuyệt đối không phải người bình thường.

(*) Y hương tấn ảnh: Là một thành ngữ (y = y phục, hương = hương thơm, tấn = mái tóc, ảnh = bóng dáng) miêu tả phục sức long lanh đẹp đẽ trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa.

Châu vây thùy nhiều: Vây trong ngọc châu, phỉ thúy.

Vệ Nghị Phong nắm tay Đường Tâm bước vào tòa biệt thự tráng lệ, sự xuất hiện của hai người thu hút sự chú ý của mọi người, ai ai cũng ghé đầu thảo luận, hiển nhiên là có đa số các vị khách cũng đã bắt kịp tin tức mới nhất, mà bây giờ được tận mắt chứng kiến lại càng làm tăng thêm mức độ chân thật của tin đồn.

Thì ra vị đại thiếu gia phong lưu thành tiếng này thật sự coi trọng đóa hoa hồ điệp của làng giải trí, cái tổ hợp đặc biệt này thật sự đúng là ‘tuyệt phối’, chắc chắn đây sẽ là đề tài hot nhất năm nay.

Đối mặt với sự chú ý của mọi người, Vệ Nghị Phong vẫn tỏ thái độ trầm ổn, khí thế như bậc đế vương, còn có thể gật đầu chào hỏi với những vị khách mới. Mà Đường Tâm đã quen với việc bị đám phóng viên vây quanh, mặc dù cũng cảm thấy có chút kinh ngạc với bữa tiệc sinh nhật xa hoa long lanh này, thế nhưng cô vẫn biểu hiện rất thoải mái, không hề tự làm mất mặt mình.

Hai người thân mật nắm tay, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, bọn họ lại giống như ánh hào quang, bước vào đại sảnh, lần lượt chào hỏi các vị trưởng bối tham gia tiệc mừng thọ tối nay, chẳng qua thái độ của bọn họ đối với Đường Tâm cũng tương đối lạnh nhạt, thậm chí còn làm như không thấy, tỏ rõ phản ứng khinh thường.

“Đừng khó chịu quá, bọn họ vốn tự ở trên cao, chỉ cần biểu hiện vui vẻ hòa nhã là được.” Anh quay đầu ôm cô bước ra đại sảnh, muốn cô đừng để bụng tới sắc mặt của đám người thế lực kia. Mặc dù cô bị coi khinh cũng là chuyện nằm trong dự liệu của anh, hơn nữa đó cũng là ‘hiệu quả’ mà anh mong muốn, nhưng nhìn cô chỉ trầm lặng đứng đó, anh cảm thấy mình phải nói một chút gì để dỗ dành cô.

“Không sao, thỉnh thoảng làm ‘người vô hình’ cũng dễ chịu lắm, bởi vì nổi tiếng nên hiếm khi nào tôi không bị người ta để ý, kỳ thực nếu bọn họ nồng nhiệt quá thì tôi cũng rất mệt mỏi, tôi cũng không có mang theo bút để ký tên.” Cô tỏ vẻ như sự nổi tiếng khiến mình cảm thấy rất phiền nhiễu, chỉ muốn được yên lặng.

Bước chân ra xã hội mấy năm nay, cô đã từng thấy quá nhiều sắc mặt không tốt, từng nghe quá nhiều lời phê bình, nếu lần nào cô cũng để trong lòng thì cô thật sự đã bị tổn thương đến phát điên rồi.

Chỉ là, đối với sự quan tâm của anh, cô vẫn cảm thấy ấm áp, hơn nữa toàn bộ hành trình anh cũng không tỏ vẻ hồ thẹn vì cô, vẫn luôn mang theo nụ cười, đứng bên cạnh giúp cô giới thiệu, khiến cô cảm nhận được sự tôn trọng của anh.

Vệ Nghị Phong thấy cô như thế thì lại càng cảm thấy tự hào với ánh mắt chọn người của mình, biểu hiện của cô khiến anh rất hài lòng.

“Nghị Phong, đã lâu không gặp, nghe nói hai năm nay cậu thường xuyên ra nước ngoài, tôi còn tưởng cậu đã đi dân rồi cơ đấy.” Một người đàn ông tiến lên, ân cần thăm hỏi.

Cô nhận ra người đàn ông này, anh ta là ‘phụ nhị đại’* của một gia tộc nào đó chuyên kinh doanh chuỗi ẩm thực, bởi vì thường xuyên theo dõi tin tức truyền thông cho nên cô có ấn tượng về anh ta.

(*) phú nhị đại: con cháu nhà giàu thế hệ thứ 2, là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

“Tôi bị ông nội nuôi thả sang nước ngoài hơn chục năm cũng đã đủ rồi, bây giờ bởi vì liên quan đến công việc nên mới phải xuất ngoại.” Anh dùng giọng điệu đùa giỡn để hình dung việc mình phải chờ đợi ở nước ngoài 13 năm, cảm giác giống như bị trục xuất, chẳng qua về nước phát triển mới là mục đích cuối cùng của anh, bởi anh đã đoán trước được, bởi anh muốn trả thù, cho nên mặc dù con đường này có bao nhiêu gian khổ, anh cũng phải cắn răng trở về, chính vì để tích lũy sức mạnh ‘phản công’ cho chính mình.

Đường Tâm nhìn anh, cảm thấy được anh đang dùng bề ngoài bồn chồn để che đi dáng vẻ tự giễu của mình, có vẻ như quan hệ giữa anh và ông nội không được tốt lắm. Cô vốn còn tưởng anh là tiểu thái tử ngang ngược độc tài, được ông nội cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, sau đó cho ra nước ngoài du học chứ!

“Khi nào rảnh rồi thì họp mặt nhé, cùng mọi người uống vài ly.”

“Được, tôi sẽ liên lạc với các cậu.”

“Còn nữa, xin hỏi tôi có vinh hạnh được mời tiểu thư Đường Tâm nhảy một điệu không?” Anh ta vươn tay về phía Đường Tâm nhưng ánh mắt lại nhìn Vệ Nghị Phong, dù sao hiện tại ‘đóa hoa danh tiếng’ này trên danh nghĩa vẫn đang thuộc về anh, tuy nhiên, dựa vào hiểu biết của anh ta thì Vệ Nghị Phong sẽ mau chóng buông tay thôi.

“Nếu cô ấy đồng ý thì tôi cũng không có ý kiến.” Anh đem quyền quyết định giao cho cô, trên mặt cũng không tỏ vẻ không vui.

“Tôi nhảy không được tốt lắm, có gì sai sót thì xin hãy bỏ qua.” Cô đặt tay mình vào trong tay người đàn ông này, sau đó mỉm cười dịu dàng, theo anh ta bước vào sàn nhảy.

‘Vị hôn phu’ của cô đã hào phóng như vậy, nếu cô không biểu hiện một chút thì thật quá thất lễ, chi bằng cứ vui vẻ nhảy một điệu đi.

Vệ Nghị Phong cầm ly champagne, nhìn cô đang nhẹ nhàng nhảy múa cùng với người đàn ông kia, cảm thấy cô quả thực làm một đóa hoa hồ điệp tuyệt mỹ, thần thái quyến rũ, dáng dấp xinh đẹp chỉ cần một cái nhìn mà hay một nụ cười của cô đều có thể thu hút ánh mắt của người khác.

Đám đàn ông ở đây thấy Vệ Nghị Phong không phản đối bạn gái của mình khiêu vũ cùng đàn ông khác, vậy nên từng người từng người cứ lần lượt tiến lên mời cô khiêu vũ, muốn tranh thủ tiếp xúc thân mật với vị nữ thần gọi cảm này, khoảng cách gần như vậy có thể cảm thụ được phong thái khuynh thành của cô.

Bên cạnh, Vệ Nghị Phong đã uống xong ly champagne thứ ba, thấy đóa hoa hồ điệp vẫn còn đang uyển chuyển bay múa trong sàn nhảy, tâm tình vốn đang vui sướng thưởng thức dần đã bị một tầng tro bụi bao phủ, cảm thấy cô cũng quá thích khiêu vũ rồi, mới vừa nãy còn nói với mình nhảy không tốt lắm, thoáng cái lại vui thú không dứt, cũng không cự tuyệt bất kỳ ai tới mời cô nhảy, lại còn cười đến vô cùng quyến rũ...

Anh nắm chặt ly rượu, ánh mắt đã mất đi vẻ ôn hòa, tâm tình cũng theo từng bước khiêu vũ nhẹ nhàng lay động của cô mà dần dần trầm xuống, thấy gã đàn ông đặt tay lên lưng cô thì trong ngực anh lại có một ngọn lửa buồn bực không tên cứ âm ỉ, bởi vì anh biết rõ vòng eo duyên dáng bé nhỏ của cô ôm vào thoải mái cỡ nào, mà những gã đàn ông đang khiêu vũ cùng cô cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác này, thế nên mới có thể cười rạng rỡ đến đáng đánh đòn như vậy!

“Anh lại dám đem cái loại phụ nữ này vào nhà chúng ta, anh cố tình muốn tôi mất mặt với khách khứa sao?”

Vệ Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện bên cạnh cháu trai, giọng điệu khinh miệt, nhìn Đường Tâm ở phía xa đang không ngừng đổi bạn nhảy, ông cũng đã từng nghe thấy lai lịch của cô, biết gần đây cô đang qua lại với cháu nội mình nhưng ở ngoài chơi thì chơi, ông không ngờ thẳng cháu mình lại có thể đưa loại phụ nữ không có phẩm giá này ở tiệc mừng thọ của ông, làm ông mất mặt.

“Sao lại thế? Cháu thấy mọi người đều rất thích cô ấy. Cô ấy chính là người chiếm được nhiều tình cảm nhất ở Đài Loan đấy.” Anh nhanh chóng thu lại sự bất mãn trong lòng, mỉm cười đáp lại lời lẽ chói tai của ông cụ.

“Tôi nhìn thế nào cũng thấy cô ta là con hồ ly thích đi quyến rũ đàn ông, đùa giỡn đàn ông mọi lúc mọi nơi.” Nhìn cái dáng vẻ cáng dã thành tinh của cô ta mà xem, đủ biết không phải loại phụ nữ đứng đắn rồi.

“Ông nội, xin đừng phê bình cháu dâu tương lai của ông như vậy, nếu không thì cháu sẽ đau lòng lắm.” Anh cười như tên bắn, biết rõ mình nhất định sẽ bắn chuẩn xác vào trái tim của ông cụ.

“Anh nói cái gì? Anh anh... muốn cưới cái mặt hàng này vào nhà?” Vệ lão gia quả nhiên lập tức trúng tên, không thể tin cháu trai mình sẽ vui đùa thái quá như vậy.

“Đúng vậy ông nội, đến lúc đó mời ông đến tham dự hôn lễ của bọn cháu, nhưng nếu không muốn tới cũng không sao, TV nhất định sẽ truyền hình trực tiếp.” Anh nhàn tản lặp lại quyết định muốn kết hôn với Đường Tâm, cũng đã lường trước được tin này sẽ khiến ông nội, người luôn chú ý đến môn đăng hộ đối phải tức giận đến đấm ngực giậm chân, bởi vì thanh danh của cô còn bết bát hơn so với anh, không chỉ riêng

tình sử phong phủ mà còn hay bị nói bóng gió là chuyên đi phá hoại tình cảm của người khác, làm người thứ ba chen chân vào gia đình người ta, tên của cô luôn gắn liền với tên của một người đàn ông nào đó.

Vậy nên anh mới không thể không lấy cô!

“Anh... anh...” Vệ lão gia tức đến không nói nên lời, muốn nổi giận nhưng lại phải chú ý đến mặt mũi, không thể làm mình mất mặt trước đám đông.

“Ông Vệ à, nhìn ngài da dẻ hồng hào, thân thể còn cường tráng hơn cả đám thanh niên trẻ tuổi bây giờ đây.” Một vị trưởng bối trên năm mươi tuổi cũng làm trong giới thương nhân bước tới chào hỏi Vệ lão gia, tưởng lầm khuôn mặt đỏ bừng của ông là vì tâm tình vui vẻ.

“Đâu có đâu có, so ra vẫn kém ông, nghe nói không lâu nữa ông và một vị tiểu thư kém mình ba mươi tuổi ‘mai khai ngũ độ’* rồi, thật sự là càng sống càng trẻ ra...” Vệ lão gia lập tức nở nụ cười giả tạo nhìn về người mới tới, ông đã từng tung hoành trên thương trường mấy chục năm, so với ai khác cũng đều gian xảo và cáo già hơn, rất biết cách xem mặt lựa lời nói.

(*) hoa mai nở lâu năm =.=

Vệ Nghị Phong lạnh lùng nhìn ông nội đổi thái độ một trời một vực, nói chuyện với người ngoài thì tỏ ra vô cùng bao dung, nói với người nhà thì lại khốc lên mình một chuẩn mực rất cao.

Anh chào một tiếng rồi rời khỏi cuộc trò chuyện của bọn họ, vừa quay đầu thì lại thấy Đường Tâm đã đổi một người đàn ông khác, cơn tức vừa rồi bị anh áp xuống bây giờ lại bùng lên, xộc thẳng tới đỉnh đầu...

Khúc nhạc vừa hết, cô ngoảnh đầu, lại đúng lúc chạm phải tầm mắt của anh.

Đôi môi anh đào khê cong lên, cô tặng cho anh một nụ cười xinh đẹp như hoa, trong phút chốc đã dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong ngực anh, làm xụi đi cảm xúc căng thẳng của anh.

Anh hậu tri hậu giác phát hiện mình như một tên ngốc bị thôi miên, cứ như vậy mà đứng ngây ngốc nhìn cô tiếp tục khiêu vũ cùng một người đàn ông khác, nhưng trong mắt anh chỉ thấy được bóng hình xinh đẹp và điệu nhảy uyển chuyển của cô, lúc cô xoay tròn lại lơ đãng tặng cho anh một nụ cười dịu dàng đáng yêu, khiến anh mê muội, đôi mắt vẫn dõi theo ánh bạc nhu hòa này...

“Thiếu gia, lão gia mời anh đến thư phòng gặp ngài ấy.” Quản gia của biệt thự đến bên anh, nhỏ giọng truyền lời.

Anh bỗng nhiên hoàn hồn, do dự nhìn cô gái đang đứng trong sàn nhảy một chút rồi sau đó theo chân quản gia lên lầu.

Vệ Nghị Phong không cần nghĩ cũng biết ông nội tìm anh để nói chuyện gì, mà anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để đả kích ông ta, bởi vì năm đó, Vệ Thanh Sơn cũng đối với cha mẹ anh tàn nhẫn không kém...

“Tôi muốn anh mau chóng kết hôn sinh con, vậy mà anh lại tìm một người phụ nữ không đứng đắn như vậy đem về nhà! Chẳng lẽ trên đời này phụ nữ xinh đẹp môn đăng hộ đối với nhà chúng ta đều chết hết rồi sao? Sao anh cứ phải lấy một người phụ nữ lăng lơ như vậy về làm vợ? Anh có biết là cô ta đã từng cặp với bao nhiêu gã đàn ông rồi không? Danh tiếng của cô ta tồi tệ đến mức nào?” Ba ngày thì hết hai ngày là chuyện xấu, đàn ông bỏ tiền bao nuôi cô ta không phải ít, trong đám người ông quen biết, đã có mấy người nói là từng được ngủ với cô ta, vậy mà thằng cháu mình lại muốn cưới một người phụ nữ lăng lơ, vô liêm sỉ như vậy vào nhà họ Vệ?

“Cháu biết rõ.” Anh tỏ vẻ không quan tâm, bình tĩnh thưởng thức vẻ mặt trợn mắt há mồm của ông cụ, còn âm thầm đoán xem ngày đó cha mình có đứng đây nghe những lời như vậy hay không.

“Biết rõ mà anh còn – chẳng lẽ cô ta mang thai?”

“Nếu mang thai thì ông nội sẽ chấp nhận cô ấy làm cháu dâu sao?” Anh cười hỏi

“Anh . . . Thì ra anh còn nhớ những chuyện kia cho nên bây giờ mới cố tình bắt chước cha mình, muốn kết hôn với một đứa ca sĩ để chọc tức tôi, chống lại tôi sao?” Vệ Thanh Sơn không ngờ thằng bé này lại có trí

nhớ tốt như vậy, cũng đã qua hơn hai mươi năm, vậy mà nó vẫn còn nhớ rõ những chuyện khi ấy, hơn nữa lại còn giống như con trai, cố tình đối nghịch với ông!

Chẳng qua từ đầu tới giờ ông vẫn không hề hối hận với những gì mình đã làm, trái lại càng thêm tin rằng, nếu như năm đó con trai mình ngoan ngoãn nghe lời, cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối, ngoan ngoãn tiếp quản sự nghiệp của gia đình thì cuối cùng đã không phải rơi vào kết cục bần cùng khốn khổ, anh niên tảo thê* rồi.

(*) còn trẻ mà phải chết sớm, chết yếu.

“Cô ấy không phải là ca sĩ, cô ấy là nữ thần gọi cảm.” Vệ Nghị Phong nhún vai, không phủ nhận, điệu bộ thoải mái, thần nhiên cất giọng thanh minh, nhìn thấy ông cụ bị mình chọc tức, trong lòng anh lại cảm thấy vui sướng vì trả thù.

“So với mẹ của anh, cô ta còn không biết xấu hổ hơn! Cả ngày ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tôi sẽ không bao giờ thừa nhận một đứa tệt hại như vậy là cháu dâu!” Ông đập bàn, giận dữ quát lên, không cần biết cô ta là người bán rẻ tiếng cười hay là người hát rong, tóm lại, cái loại phụ nữ như vậy chỉ có thể chơi đùa bên ngoài chứ đừng mơ đặt chân vào nhà họ Vệ!

“Vậy thì sao? Ngài cũng muốn tống cổ tôi và cô ấy ra khỏi nhà, tìm mọi cách khiến chúng tôi mất đi tất cả, chỉ còn hai bàn tay trắng sao?” Tuy từ đầu anh muốn lợi dụng ‘danh tiếng’ của Đường Tâm để chọc giận ông nội, nhưng khi nghe ông cụ cứ luôn tỏ thái độ hạ thấp cô, trong lòng Vệ Nghị Phong lại có một loại cảm giác bức bối khó hiểu.

“Đừng cho là tôi không dám!” Vệ Thanh Sơn giận dữ rút lên, tiện tay chụp lấy ống đựng bút trên bàn ném về phía đứa cháu bất hiếu ——

Choang một tiếng, ống đựng bút rơi xuống đất, bên thái dương của Vệ Nghị Phong cũng chảy xuống một vệt máu. . . .

Vệ Thanh Sơn giật mình, không ngờ cháu trai mình không hề né tránh, ông vốn tưởng nó sẽ né tránh.

Nhưng Vệ Nghị Phong chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo như băng ngàn năm nhìn chằm chằm vào Vệ Thanh Sơn, sau đó chậm rãi rút khăn tay ra, bình tĩnh lau đi vết máu trên trán, giống như không hề có chút cảm giác đau đớn nào. . . .

“Vậy ngài cứ thử chờ xem có thể đuổi tôi ra ngoài, đoạt lại Hoàng Long mà ngài yêu nhất từ trong tay tôi được hay không? Chẳng qua tôi cũng muốn nói trước, tôi không yếu đuối giống như cha mình đâu.” Anh nhẹ nhàng mỉm cười, đáy mắt ánh lên vẻ âm u tàn nhẫn khiến người ta sởn tóc gáy, tỏ vẻ mình sẽ không dễ yên cho ông ta bức đến bước đường cùng, sống tạm bợ qua ngày như cha, mà sẽ trở thành người nắm quyền của Hoàng Long, nắm giữ quyền lực còn mạnh hơn cả ông ta, đoạt đi vị trí cao cao tại thượng của ông ta.

Hiện tại anh đã làm được! Nếu không tin tưởng thế cục đang nằm chắc trong tay mình, anh cũng sẽ không ngang nhiên đối nghịch lại với ông ta như vậy.

“Chờ thiệp cưới được in xong, tôi sẽ đích thân mang đến cho ngài, ông nội.” Anh cất chiếc khăn tay dính máu đi, sau đó xoay người rời khỏi thư phòng, bỏ lại sau lưng Vệ Thanh Sơn đang ngồi im tại chỗ như bị điểm huyệt, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Bên ngoài thư phòng, Vệ Nghị Phong vừa bước ra đã nhìn thấy Đường Tâm đứng ngoài cửa.

Anh khẽ nhíu mày, vẻ mặt thoáng kinh ngạc pha chút bất mãn vì bị rình nghe, hiển nhiên là không vui khi thấy cô xuất hiện vào lúc này.

“Vốn mỗi chân nên muốn tìm anh làm bia đỡ đạn để nghỉ ngơi một chút, nhưng hiện tại xem ra tôi hẳn là nên xuống dưới nhảy thêm mấy bản, lại phải cố gắng giả vờ uốn éo rồi.” Cô cong môi cười, tỏ vẻ như mình không có ý theo dõi anh, chỉ là muốn tìm cơ hội nghỉ chân một chút mà thôi, không nghĩ tới trong thư phòng không chỉ có một mình anh.

“Em cũng nghe rồi sao?” Anh nghĩ cô nhất định đã nghe được cuộc nói chuyện giữa mình và ông nội, vậy nên mới nói như vậy.

“Ít nhất cũng đã hiểu rõ tại sao anh đối với tôi vừa thấy đã yêu rồi.” Cô nhướn mày, sáng khoái thừa nhận, ánh mắt trong giây lát lại dừng nơi vết thương rướm máu trên trán anh, may mà không nghiêm trọng.

“Em rất thất vọng đúng không?” Lý do anh cười cô không hề lãng mạn chút nào, thậm chí còn có chút tàn nhẫn.

“Không đâu, chuyện này cũng không hề gì, quan hệ như vậy lại làm tôi cảm thấy nhẹ nhõm, không có gánh nặng, chẳng qua là không ngờ chuyện xấu của tôi cũng có thể tìm được một mối nhân duyên như vậy, tôi thật sự rất kinh ngạc đấy!” Cô tự cười trừ chọc, tuy đã sớm đoán được nguyên nhân anh muốn lấy cô không xuất phát từ tình yêu, nhưng không hiểu tại sao, sau khi nghe được sự thật, trong lòng cô lại cảm thấy một nỗi buồn không tên, cứ nhẹ nhàng phảng phất, quẩn luyến trái tim cô.

Có lẽ bởi vì từ đầu, anh đã không coi cô là tình nhân bao nuôi giống như người khác, hơn nữa, khi đối mặt với những lời xì xào bàn tán, ánh mắt khinh thường, biểu hiện của anh vẫn vô cùng thản nhiên, thậm chí còn an ủi cô đừng đau lòng, cho nên cô mới tưởng lầm anh không giống với những người khác, cho rằng người đàn ông này sẽ không coi thường cô giống như đám người trước đó.....

Đây có thể xem là trong họa được phúc sao? Cô thâm cười khổ, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ điềm nhiên.

Vệ Nghị Phong nhìn cô tỏ vẻ thản nhiên rộng lượng thế kia, lại có chút hoài nghi không biết rốt cuộc là cô có nghe được những lời chỉ trích cay nghiệt của ông nội hay không, nếu không tại sao cô vẫn còn cười được.

Còn nữa, cô nói ‘gánh nặng’ là có ý gì? Bên ngoài có biết bao nhiêu phụ nữ mong đợi được anh chiều chuộng, phí hết tâm tư để nắm giữ trái tim anh, thế nhưng cô gái này lại nói cứ như kiểu: thật tốt, may mà không bị anh để ý. Quả thực là hạ nhục mị lực đàn ông của anh, khiêu chiến sự tự tin của anh.

Chẳng lẽ cô đã thật sự có thói quen thành lập mối quan hệ với đàn ông mà không cần tình cảm, vậy nên mới không để anh vào trong mắt, chỉ coi anh là một con rùa vàng bao nuôi cô giống như bình thường sao?

Anh lạnh lùng ngược mắt nhìn người phụ nữ dường như không ai phục tùng được này, dục vọng chinh phục cô lại càng trở nên mãnh liệt _____

“Trong vòng một tháng chúng ta sẽ kết hôn.” Anh nói thẳng ra thời hạn, như đag biểu thị quyền công khai, không cho phép cô thương lượng.

“Sao cũng được.” Cô không hề dị nghị, hoàn toàn phối hợp. Ra xã hội, thiếu nợ phải trả, cũng may là công việc trong tháng này của cô cũng không nhiều, thích hợp nhất để tổ chức hôn lễ.

Thấy cô trả lời dứt khoát, anh lại càng thêm sững sờ.

“Tôi đưa em về nhà.” ‘Món quà lớn’ đêm nay đã tặng xong, bọn họ cũng không cần ở lại nữa.

“Không cần phải khiêu vũ nữa à?” Câu hỏi dường như còn mang theo chút trách cứ, trách anh vừa rồi hào phóng để cô khiêu vũ cùng mấy người đàn ông khác như vậy.

“Không phải em mỗi chân rồi sao?” Vệ Nghị Phong tức giận đáp, vừa rồi anh cũng đã xem cô khiêu vũ cùng với đám đàn ông chết tiệt kia đủ rồi.

“Hay là uống rượu nhé?” Cô không sợ chết, tiếp tục truy vấn.

“Đi!” Anh trực tiếp nắm lấy tay cô, dùng tốc độ nhanh nhất kéo cô đi đến đường tắt, rời khỏi tòa biệt thự.

Trên đường trở về, hai người cũng không nói chuyện, mỗi người đều quay đầu một hướng, nhìn ra cửa sổ xe, bầu không khí trên xe vô cùng căng thẳng, giống như bị bao trùm bởi một tầng áp suất thấp.

Tầm mắt của cô vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, lâu thật lâu cũng không nói một câu, cũng không hề nhìn anh một cái, giống như có thứ gì đó bên ngoài cửa sổ kia đã hấp dẫn ánh mắt của cô.

Anh vừa vươn tay chạm đến cánh tay cô, cô liền lập tức dời tay đi chỗ khác....

Cô vừa nghĩ tới việc anh coi cô là loại phụ nữ tùy tiện thế nên mới có thể không kiêng nể gì mà hôn cô ở phía sau xe như vậy, đáy lòng cô trào dâng một cảm giác lạnh lẽo, khiến cô vô thức tránh đi sự thân mật

của anh, cô nhẹ nhàng cọ xát cánh tay lộ ra bên ngoài của mình, muốn xua tan đi cảm giác lạnh lẽo khó hiểu trong lòng.

Chỉ là, Vệ Nghị Phong lại như bị giội một gáo nước lạnh, anh cho rằng cô như vậy chẳng qua là không muốn anh đụng chạm, vậy nên mới vội vàng làm động tác sưởi ấm để né tránh anh.

Anh thẹn quá hóa giận quay phắt đi, cũng tỏ vẻ cá tính nhìn chằm chằm ra cửa sổ, hờn dỗi quan sát cảnh vật bên đường.

Nhưng chưa được một lát, tầm mắt anh lại không tự chủ mà nhìn vào bóng hình xinh đẹp in lên cửa sổ xe, nhìn dáng vẻ trầm tĩnh đến tuyệt mỹ của cô, thật sự có chút khó tưởng tượng cô là một người phụ nữ phức tạp đến thế nào? Kể cả việc cô thản nhiên tiếp nhận chuyện bị anh lợi dụng, không hề có chút gượng ép, khiến anh cảm thấy tính cách của cô thật sự khiến người khác phải giật mình.

Đáng ra những lúc này cô hẳn là nên khóc lóc vài tiếng, làm ra dáng vẻ như đã chịu đả kích nặng nề, chẳng phải như vậy thì sẽ càng khiến người ta đồng tình hơn sao? Hoặc nếu như cô tức giận mắng anh vài câu, cố gắng bảo vệ danh dự của mình, cũng có thể lấy được một chút áy náy hoặc lời xin lỗi từ anh, thế nhưng... cô chỉ mỉm cười như không sao cả, mà cái thái độ này lại khiến cho anh cảm thấy khó hiểu....

4. Chương 4

“Anh ngồi xuống trước đi.”

Vừa vào cửa, Đường Tâm đã bảo Vệ Nghị Phong ngồi đợi ở phòng khách, sau đó cô vào rửa tay rồi tìm hộp sơ cứu.

Vệ Nghị Phong tự mình tranh thủ lúc này, đi quan sát chỗ ở của cô, từ lúc bước vào nhà, anh đã có chút kinh ngạc, căn nhà không hề được trang trí xa hoa lộng lẫy, cũng không theo phong cách dịu dàng nữ tính, mà chỉ được sắp xếp một cách đơn giản, ngăn nắp trật tự, gọn gàng sạch sẽ, khiến người ta có cảm giác thanh thần ấm áp như vừa về nhà, phong cách này hoàn toàn khác xa so với hình tượng xinh đẹp kiêu diễm của cô.

Hơn nữa anh còn phát hiện, cô không giống với đám ca sĩ, người mẫu mà anh từng quen biết, có thói quen treo hình của mình khắp nơi trong nhà, cứ như rất sợ người khác không biết đây là nhà của bọn họ vậy.

Lại đi vào trong, anh càng cảm thấy ngạc nhiên hơn khi phát hiện bên trong thư phòng của cô còn có rất nhiều sách báo và đĩa phim ảnh, âm nhạc. Trên tủ sách có đủ loại sách báo, từ tạp chí thời trang, tạp chí kinh tế, tạp chí văn học, nghệ thuật và du lịch, thậm chí còn có cả những cuốn sách nói về tâm linh, cả một căn phòng rộng lớn cũng không hề mang phong cách mà một ngôi sao thường có, nếu như nơi này mà trưng thêm vài mẫu túi xách hay giày dép hàng hiệu thì có vẻ còn hợp lý hơn một chút.

Anh bật cười, cảm thấy người phụ nữ này có rất nhiều thứ khiến người ta phải rớt mắt kiếng vì kinh ngạc.

Anh đi đến trước kệ đựng các loại đĩa phim ảnh, ngạc nhiên nhìn một hàng toàn những bộ phim tình cảm đoạt giải xuất sắc, hàng tiếp theo là những bộ phim hoạt hình của đạo diễn Miyazaki Hayao*, tiếp đó là một loại những bộ phim khoa học, hành trình khám phá vũ trụ, bên dưới nữa là một loạt . . .

(*) Miyazaki Hayao: đạo diễn phim hoạt hình và là người đồng sáng lập hãng phim hoạt hình Ghibli, tác giả của Cuộc phiêu lưu của Chihiro vào thế giới linh hồn =>

Ánh mắt anh đột nhiên sáng ngời, rút ra một đĩa phim từ trong mớ đĩa phim không có gì đặc sắc, phát hiện đây là một bộ ‘phim hành động’ trần trụi và nóng bỏng. . . .

“Sao anh lại tự tiện động vào đồ đạc của tôi!” Đường Tâm đột nhiên đứng sau lưng anh, trợn to mắt nhìn thứ anh đang cầm trong tay, cô bước một bước dài, xông về phía trước muốn đoạt lại, thế nhưng lại bị anh giấu ở sau lưng.

“Không thể tưởng tượng được em lại sưu tầm cái loại phim này.” Anh cười gian như kẻ trộm, thầm nghĩ cô đúng là thâm tàng bất lộ.

“Cái đó. . . chỉ là để học hỏi thêm.” Cô khẩn trương giải thích, sau đó vội vàng giặt lại đĩa phim sau lưng anh cất lại vào kệ.

Năm đó, lần đầu tiên diễn cảnh âu yếm trên giường, đạo diễn vẫn không hài lòng với ánh mắt ngây ngốc của cô, biểu hiện cứng ngắc, chẳng những không có hồn mà ngay cả dục cảm cũng không thấy. Cô không cam lòng, tối hôm đó liền bảo trợ lý đến cửa hàng mua giúp mình vài bộ phim 18+, sau đó thức cả đêm để xem, còn lấy giấy bút ra ghi chép, luyện tập mọi góc độ không dưới trăm lần, thề từ nay về sau nhất định không để cho người khác bắt bẻ, bảo cô diễn giống như con cá giấy chết.

“Học hỏi?” Anh nhú mày mỉm cười, giọng điệu lại như đang ve vãn.

“Làm sao? Có quy định phụ nữ trưởng thành không được xem loại phim này à?” Cô hùng hồn ngẩng đầu lên, lại đột nhiên nhớ tới mình căn bản không cần phải giải thích với anh.

“Đương nhiên là không, hơn nữa tôi còn vô cùng tình nguyện xem cùng em, hay là.... muốn thực hành luôn cũng được.” Anh tiến về phía trước, chống hai tay lên vách tường ngang với đầu cô, vây cô trong hơi thở vừa nguy hiểm lại vừa mê người của mình, ánh mắt đầy tà khí nhìn chằm chằm vào cô như đang khiêu khích, như đang muốn đợi cô tự động cắn câu, để anh có thể sướng khoái mà nuốt chửng cô trong bụng.

“Được....” cô vươn ngón tay quấn quanh chiếc cà vạt của anh, dáng vẻ vô cùng quyến rũ, kéo khuôn mặt tuấn tú đến gần thêm một chút, đôi môi đỏ mọng ghé sát vào tai anh, nhẹ nhàng nói: “Chờ đến đêm tân hôn của chúng ta, tôi sẽ cho anh cơ hội biểu hiện.”

Cô cúi đầu, chui ra khỏi cánh tay anh, đi tới cửa mới ngoài đầu nhìn lạij _____

“Mau ra phòng khách đi.” Cô thần nhiên giục anh mau ra phòng khách để mình bôi thuốc, nhưng vừa ra khỏi cửa, cô lập tức ôm ngực hít sâu vào một hơi, lén lút trấn an trái tim đang đập mạnh.

Phù! Người đàn ông này thật sự khủng bố! Hormone trên người như đang tản ra ồ ạt, chỉ cần anh phát dục _____ à không, phát điện, cô cũng rất dễ dàng bị điện giật khiến trong lòng tê dại, cảm giác lâng lâng....

Chẳng qua nghĩ lại cũng tốt, ít ra thì thân thể của cô cũng có cảm giác với người chồng tương lai này, nếu không, sau này phải chung giường chung gối với anh lại cảm thấy giống như bị quỷ đè!

Nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô lập tức vọt tới trước sofa rồi ngồi xuống.

Anh mỉm cười bước về phía con mèo nhỏ lại một lần nữa thoát ra khỏi lưới của mình, ngồi xuống bên cạnh cô, tự động đưa mặt sát vào.

Xin em hãy dịu dàng một chút, không cần phải quá thô bạo với tôi.” Ánh mắt anh ngả ngón, ngữ điệu mang theo chút mập mờ xin cô nhẹ tay.

Cô không nói hai lời, cạy vết máu khô trên trán anh xuống.

“Shhhhhh!” Anh nhú mày, cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn đột nhiên xuất hiện.

Cô mỉm cười đầy khoái chí, ai bảo con sói này luôn dùng giọng điệu hạ lưu, lời lẽ không đứng đắn để nói chuyện với cô chứ!

Chẳng qua nhìn thấy trên trán anh chảy máu, cô lập tức dùng nhíp kẹp miếng bông gòn, thấm một chút oxy già để lau miệng vết thương cho anh, sau đó lại dùng một miếng bông gòn khác thấm một chút thuốc rồi bôi lên vết thương, mỗi một động tác cô đều cố gắng làm một cách nhẹ nhàng nhất để tránh va chạm đến miệng vết thương của anh.

Miệng vết thương không lớn, nhưng lại sâu hơn cô nghĩ, xung quanh rõ ràng cũng bị sưng đỏ, khiến cô nhìn cũng cảm thấy lo lắng khó mà tin được ông nội của anh lại nhẫn tâm ném đồ vào đầu cháu trai mình như vậy, dù tức giận thế nào cũng không nên ra tay làm người ta bị thương chứ, chẳng may đập trúng chỗ hiểm của anh thì phải làm sao bây giờ? Nếu không cẩn thận gây tổn thương tới huyết thái dương, sẽ dẫn đến....

“Có khi nào để lại sẹo không?”

“Chú ý một chút thì không sao đâu, đừng để miệng vết thương thấm nước, lúc rửa mặt hay gội đầu thì cẩn thận một chút.” Cô nhìn chăm chăm vào miệng vết thương của anh rồi nghĩ một chút, quyết định dùng thêm một miếng băng dán y tế nhẹ nhàng dán lên miếng gạc, tránh cho anh chạm đến vùng da xung quanh miệng vết thương, tạo thành vết thương thứ hai.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô, anh khẽ mỉm cười.

“Nhìn em như vậy lại làm tôi nhớ đến mẹ mình, hồi nhỏ tôi nghịch ngợm hiếu động lắm, bà ấy luôn phải cẩn thận chú ý đến những vết thương của tôi, sợ trên người tôi để lại sẹo.” Sự lo âu trong mắt và động tác dịu dàng của cô khiến anh nhớ về cảm giác ấm áp đó, nhưng anh lại dần dần phát hiện cô ‘trong ngoài không giống nhau’, càng lúc càng cảm thấy nội tâm của cô tinh tế và sâu sắc, khiến người ta không đoán được.

“Vậy anh cũng có thể sờ đùi mẹ mình như vậy sao?” Cô lạnh lùng trừng mắt lườm cái tên đag nói tiếng người này. Miệng thì nói nhiều lời tình cảm như vậy, bàn tay thì đặt trên đùi cô, vừa sờ vừa bóp...

Anh cười rất tươi, hiển nhiên là không hối hận với hành động lỗ mãng vừa rồi của mình.

Bàn tay to vừa rút lại, anh lập tức ôm lấy thân thể mềm mại của cô vào trong lòng mình _____

Cô cố gắng đẩy anh, thế nhưng anh lại được voi đòi tiên, vòng tay ôm lấy cô càng chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích, để tôi ôm em... một chút là được rồi...” Anh vùi mặt vào hõm vai của cô, thoải mái đến nỗi không muốn buông ra, giống như đang ôm gấu bông mềm mại, cảm nhận từ trên người cô một loại cảm giác an tâm khiến anh có thể thả lỏng, tất cả những lời cãi vã âm ỉ với ông nội đều trở thành tạp âm, mọi thứ đều lắng đọng, khoảnh khắc này chỉ còn lại hơi thở thơm ngát của cô, cơ thể mềm mại đang tựa vào trong ngực anh.

Cảm nhận được một chút cô đơn và sự khao khát từ trong lời nói của anh, khiến cô không đành lòng đẩy người đàn ông đang khát vọng vỗ về an ủi này ra, không đành lòng kháng cự lại sự ngang ngược của anh.

Cô lặng lẽ để anh ôm vào lòng, trong nội tâm lại thầm thở dài một hơi, cô cảm thấy mình nhất định là điên rồi, người đàn ông này rõ ràng lúc nào cũng xem nhẹ cô, vậy mà cô lại do dự muốn cho anh một chút ấm áp, đôi tay cũng vòng ra sau ôm lấy anh...

Thật là! Nếu như anh chỉ là một thiếu gia nhà giàu, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng thì chắc cô cũng không cảm thấy khổ sở hoặc đau lòng cho anh, nhưng ông trời lại cố tình để cho cô biết rõ anh từng trải qua một đoạn tuổi thơ không vui vẻ, trong lòng tích tụ oán hận nhiều năm như vậy, chứng tỏ vết thương lòng của anh rất sâu, vậy nên mới muốn cố tình chống lại ông nội, trút hết tất cả oán giận trong lòng.

“Vệ Nghị Phong, cảm hận người khác cũng không khiến mình vui vẻ, chỉ càng thêm tra tấn chính mình mà thôi.”

Cô nghe thấy anh và ông nội tranh chấp trong thư phòng, vậy nên muốn khuyên anh sớm buông tha cho chính mình, xua tan đi quá khứ, nếu anh vẫn muốn trả thù người khác thì bản thân anh cũng không có cách nào thoát khỏi sự đau khổ đó.

“Em thật sự rất giống mẹ tôi.” Anh nhẹ nhàng nở nụ cười.

Anh cười cô tại sao không có vẻ ngoài độc ác, lại dám nói ra những lời khoan dung từ tận đáy lòng như vậy....

Thật sự là ngốc nghếch giống hệt mẹ anh, không đi so đo với người khác, đến tận lúc chết cũng không oán trách ông nội lấy một câu, chỉ tự trách bản thân làm liên lụy tới chồng, hại con trai mình cũng phải cực khổ.

Nhưng anh không có tấm lòng Bồ Tát! Người khác đối với anh thế nào, anh sẽ trả lại thế nấy, cho dù đối phương là ai cũng vậy.

“Tôi muốn ở lại đây.” Bàn tay đang ôm cô bắt đầu trở nên không an phận, chậm rãi vuốt ve da thịt mềm mại trên tấm lưng mịn màng của cô, cảm thấy hiện tại cô gái này là sự tra tấn lớn nhất của anh, anh không muốn phải đợi đến lúc kết hôn mới có được cô, dù sao thì bọn họ cũng đâu còn là xử nam xử nữ, cần gì phải nhất quyết đợi đến đêm tân hôn.

Cô vỗ nhẹ lưng anh, khoe môi khê cong lên ——

“Không được.” Người đàn ông này quả thực là một giây cũng không thể lơ là!

Cô lập tức đứng dậy đẩy anh ra ngoài cửa, không cho anh thực hiện được ý đồ, cũng không cho phép mình dao động, thua trong tay tên ‘cầm thú’ này. Huống chi biết rõ sau khi phát sinh quan hệ, anh ta sẽ coi mình giống như những người phụ nữ tùy tiện khác, há chẳng phải là tự chà đạp chính mình sao? Quả thực là không có cốt khí mà.

“Ồ, em đang nghiêm túc đấy chứ?” Anh ung dung mỉm cười, cho dù đã bị đẩy ra đến tận cửa nhưng vẫn chưa tin là cô thật sự muốn đuổi mình, bởi vì chưa từng có một người phụ nữ nào cự tuyệt qua đêm cùng với anh, bọn họ chỉ nghĩ hết mọi cách để giữ anh ở lại bên cạnh mình.

“Tôi mới cần phải hỏi anh đấy, anh thật sự muốn lợi dụng tôi để chọc tức ông nội mình sao?” Cô quay đầu lại hỏi anh.

Vệ Nghị Phong không hiểu. Cô đã biết rõ sao còn phải hỏi?

“Nếu như anh muốn kết hôn với tôi để trả thù ông nội mình thì anh càng cần phải tôn trọng tôi, cần phải giả vờ đối xử với tôi giống như tôi thật sự là vợ anh, chứ không phải tạo điều kiện để tôi trở thành tình nhân cho anh vui đùa, nếu không, anh hy sinh hôn nhân của mình có ích gì đây?” Trên mặt tuy vẫn mang theo nụ cười nhưng trong lòng cô đang thật sự muốn cào nát cái vẻ mặt tự tin đến đáng giận kia, bởi cô hiểu rõ điều này chứng tỏ mình đang bị xem thường.

Ngoài mặt thì cô đang dạy anh cách làm thế nào để thêm dầu vào lửa, làm sao để khiến ông nội anh càng thêm tức giận, nhưng trên thực tế thì cô chỉ không hy vọng anh dùng ý nghĩ tùy tiện như vậy để đánh giá cô. . . .

Cô không hình dung được cảm giác này thế nào, nhưng nghĩ đến người đàn ông này dùng ánh mắt khinh thường để nhìn cô thì trong lòng cô lại khó chịu như có vô vàn cây kim đâm vào, khiến cô rất không thoải mái.

Lúc trước nguyên nhân cô đồng ý gả cho anh cũng bởi vì anh không xem cô như tình nhân bao nuôi mà là muốn cưới cô làm vợ. Chẳng qua bây giờ mới phát hiện, anh cũng chỉ xem cô như những người phụ nữ rẻ mạt khác mà thôi, điều này khiến cô càng khó chịu hơn gấp bội.

“Em nói những lời này nghe có vẻ như là đang mong đợi tôi trở thành một người chồng tốt.” Anh cười chế nhạo ý đồ khác đằng sau câu nói đó của cô. A! Quả nhiên là cô ấy rất quan tâm đến anh nha!

Hiểu ra cái ‘lẽ thường tình’ này khiến anh có chút đắc chí, làm sao có thể có phụ nữ không để anh vào mắt chứ, cho dù là ‘nữ thần’ thì cũng thế cả thôi.

“Đừng hiểu lầm, tôi chẳng có mong đợi hão huyền gì từ anh cả, cũng sẽ không quan tâm bên cạnh anh có bao nhiêu bạn tình, chỉ hy vọng anh ít ra có thể phân rõ vợ và tình nhân, nếu cái anh muốn là một người phụ nữ có thể phối hợp với anh mọi lúc mọi nơi, bất cứ lúc nào cũng có thể thỏa mãn niềm vui của anh, vậy mời anh đi thỉnh cao nhân khác, tôi sẽ lập tức ghi biên lai ký nhận khoản nợ cho anh!”

Cô không khách khí mà giội cho anh một gáo nước lạnh, tỏ rõ chính mình không muốn bị anh đối đãi giống như những ả tình nhân khác. Không cần biết mục đích anh cưới cô là gì, nhưng sau khi kết hôn, bọn họ sẽ là vợ chồng, nếu như ngay cả phép tôn trọng cơ bản đối với cô mà anh không làm được, có lẽ hiện tại anh nên cân nhắc tới việc đổi người khác đi, cô tự nhận mình không xứng làm đối tượng giao dịch của anh, càng đỡ phải lo lắng tương lại phát sinh nhiều chuyện tai bay vạ gió.

Cô có đầy đủ điều kiện để làm tình nhân, nhưng cô không nguyện ý làm tình nhân. Tốt nhất là anh nên hiểu rõ điều này!

Ánh mắt câu Vệ Nghị Phong chợt lóe lên, trong nụ cười tự đắc ban đầu bây giờ lại có thêm một chút thâm trầm.

“Tôi khuyên em đừng nên nghĩ đến chuyện qua cầu rút ván, bởi vì lên bờ cũng không có nghĩa là sẽ vĩnh viễn an toàn, huống chi em nên biết cái giá tôi bỏ ra cho em không chỉ vài con số đâu.” Anh tốt bụng nhắc

nhỏ cô không nên làm chuyện điên rồ, anh có thể sử dụng quan hệ giúp cô thăng tiến thì cũng có thể bẻ gãy đôi cánh đẩy cô rơi xuống địa ngục.

Hơn nữa nói thực ra thì anh không thích thái độ cô muốn vứt bỏ anh mà chẳng hề thương tiếc, lại còn cả cái giọng điệu hào phóng, chẳng thêm quan tâm đến việc bên cạnh anh có bao nhiêu tình nhân, điều này khiến anh cảm giác như mình đột nhiên biến thành thức ăn hạ giá, ai muốn cũng có thể mua được, cô không có cảm thấy có gì lạ.

Nói đùa sao, làm gì có nắm cục nào bị xem thành nắm hương mà còn vui vẻ được? Cho dù là cô đang cố tình chơi trò lật mềm buộc chặt thì cũng chẳng khiến cho người ta dễ chịu.

“Ôi trời! Sao tôi lại không biết chứ, cũng bởi vì anh trả giá vì tôi nhiều như vậy cho nên tôi mới càng phải để cho anh biết, tôi không phải là một người phụ nữ ngoan ngoãn đâu!” Cô cười quyến rũ, nhưng trong đôi mắt đang nhìn anh lại ánh lên một tia hung ác, cô đương nhiên biết mình không có khả năng lấy đá chọi đá cùng anh _____ ít nhất thì với tình huống trước mắt, cô không cần phải liều mạng phản kháng, cho nên cũng không cần phải trở mặt với anh.

“Đừng lo, vừa hay là tôi cũng không thích phụ nữ dịu dàng ngoan ngoãn, giống như em thì mới kích thích.” Anh không truy cứu câu nói ‘lỡ miệng’ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, bên trong nụ cười xấu xa mang theo sự kích động hưng phấn.

Tuy anh cưới cô không phải vì yêu, nhưng trực giác của anh cho rằng, cười người phụ nữ này thì cuộc sống của anh nhất định sẽ càng thêm thú vị, bởi vì đối với bất cứ tay thời săn nào mà nói, có thể thuần phục một con mồi vừa quật cường vừa xinh đẹp như cô, thật sự là một thú vui khó nói nên lời. Quá trình đặc sắc này, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã khiến máu trong người anh sôi sục rồi.

“Thật vậy sao! Vậy chúng ta thật sự là ‘tuyệt phối’!” Cô cười thản nhiên, sau đó mở cửa _____ đẩy người _____ đóng cửa _____.

Rầm! Chỉ vài giây ngắn ngủi, anh đã bị người khác thành công ‘tống cổ’ ra khỏi nhà, sau một hồi kinh ngạc, anh lại không nhận được mà bật cười....

“Tôi đi đây.”

Phía sau cánh cửa không có tiếng đáp lại, anh còn chưa từ bỏ ý định, cố gắng chờ thêm một lát, cuối cùng mới chịu thừa nhận mình đã lầm, quay người rời đi.

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Nghị Phong anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Long, là công tử phong lưu, tiếng tăm lừng lẫy, vậy mà cũng có lúc cầu hoan thất bại, lại còn bị phụ nữ tống ra khỏi cửa. Đừng nói là chính anh không tin, cái này mà truyền ra ngoài, người ta nghe xong đều sẽ cảm giác nơi đó chắc hẳn là đầm rồng hang hổ!

A, xem ra cô gái này đang cố tình gài vào lòng anh, khiến anh ngứa ngáy khó nhịn nha.....

Anh vuốt nhẹ bằng gạc trên trán, nhớ lại dáng vẻ vừa tức vừa ghen của cô, thân thể và vết thương lại có chút nóng lên....

Con mồi tuyệt hảo này, thật khiến cho người ta vô cùng chờ mong.

Một tuần sau, hình ảnh Vệ Nghị Phong bước ra từ khu nhà của Đường Tâm đã được đăng lên trang bìa số mới nhất của tờ tạp chí.

Trên thực tế, bài báo này đưa tin vô cùng đầy đủ, cả một đoạn đường từ biệt thự nhà họ Vệ cho tới nhà cô, bên trong có rất nhiều hình ảnh chụp rõ hai người tham dự buổi tiệc mừng thọ của ông nội, trước khi bữa tiệc kết thúc, bọn họ đã không đề nén được lửa dục thiêu đốt, vì vậy anh đã gấp gáp kéo cô về thẳng chỗ ở của cô, cùng nhau trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi mất hồn, thậm chí trong lúc ‘tình cảm mãnh liệt’ anh còn bị đung đầu, sau đó còn cố tình lợi dụng đêm tối, che giấu tai mắt của mọi người, lẳng lẽ rời khỏi ‘hang ổ ngọt ngào’....

Nhờ có công lực thêm mắm dặm muối, công thêm những bức ‘hình minh họa’, khiến cho đôi nam nữ chính trong báo đều cười đến gãy sống lưng, mà nam chính đêm đó vừa tham dự xong một buổi họp mặt với các đối tác, khi bị đám phóng viên chặn lại thì anh chỉ trực tiếp hỏi một câu _____ “Tôi ra khỏi nhà vị hôn thê vào lúc nửa đêm thì có vấn đề gì sao?”

“Hai người đã đính hôn?” Hiện trường đám phóng viên trở nên xôn xao, những ánh đèn flash cứ thi nhau lóe lên, chụp lại khuôn mặt tuần tú, phơi phới gió xuân của nam chính.

“Cuối tháng này chúng tôi sẽ kết hôn, lúc đó mời mọi người đến tham dự hôn lễ, nhớ phải chụp vợ tôi đẹp một chút đấy.” Anh nở nụ cười quyến rũ, làm điên đảo hết đám phóng viên nữ trong hiện trường, đến lúc hoàn hồn thì anh đã được vệ sĩ hộ tống vào trong hội trường rồi.

Được chính miệng người trong cuộc thừa nhận, tin tức ‘thương nhân thành đạt phong lưu kết duyên với nữ hoàng tai tiếng’ trở thành chủ đề bùng nổ trên trang đầu của tất cả những tạp chí lớn, làm náo động cả giới thương nhân lẫn giới showbiz.

Báo chí nhanh chóng đem bối cảnh và điều kiện của hai người ra để so sánh, đương nhiên cũng sẽ không bỏ sót, thậm chí cả tình sử phong phú đầy màu sắc của bọn họ, thậm chí ngay cả những đối tượng đã từng kết giao với hai người trong truyền thuyết cũng bị đem ra để so sánh một phen, đồng thời cũng phỏng đoán bởi vì Đường Tâm mang thai nên bọn họ mới kết hôn chớp nhoáng như vậy, thế nhưng Vệ Nghị Phong vẫn bình thản làm theo lịch trình của mình, hoàn toàn không hề né tránh mà dẫn vị hôn thê của anh đi chụp ảnh cưới, chọn nhẫn cưới _____

“Không kịp mời người thiết kế, đành phải lựa những mẫu có sẵn rồi.” Sắp tới hôn lễ nhưng công việc của anh rất bận rộn, đành phải tranh thủ ngày nghỉ để chuẩn bị cho hôn lễ, đặc biệt bao trọn cửa hàng để cho cô chọn nhẫn cưới.

“Không sao, mẫu có sẵn cũng rất đẹp, nhưng em có thể chọn viên lớn một chút được không? Nếu không em sợ phóng viên bên ngoài sẽ chụp được.” Cô không ngần ngại mỉm cười, cố ý làm nũng với anh trước mặt đám nhân viên, biểu hiện lẳng lơ và quyến rũ, rất xứng với ‘vai diễn’ của cô, nếu không thì cũng uống công anh đã cố gắng để lộ tin tức bọn họ sẽ ra ngoài cho cái đám phóng viên kia biết rồi.

“Đương nhiên, em cứ chọn thoải mái đi.” Anh cũng chẳng hề nhú mày, nơi này chẳng có thứ gì mà anh không mua nổi, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô mở miệng yêu cầu kể từ khi bọn họ quen nhau, anh chẳng những vô cùng tình nguyện mà còn có chút cao hứng, rốt cuộc thì cô cũng giống như những người khác, hiểu được cần phải giữ chặt anh thì mới đạt được lợi ích, như vậy mới phù hợp với hiểu biết của anh về phụ nữ, cũng khiến cho anh cảm giác được mình nắm rõ bọn họ hơn vài phần.

“Cám ơn, em biết anh hiểu em nhất mà.” Cô hớn hở nói cám ơn với anh, sau đó vờ như cúi đầu đoán xem viên chiếc nhẫn kim cương này bao nhiêu cara nhưng trong lòng lại âm thầm chiêm chọc ——

Đúng nha, đã sớm nghe nói anh ra tay hào phóng với phụ nữ rồi! Hừ

Cô không khỏi nghĩ đến ‘danh tiếng tốt’ mà người ta thường nói về anh - ‘đối xử tử tế’ với phụ nữ, trong lòng đột nhiên xuất hiện một sự tức giận mơ hồ, thậm chí còn nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, cảm thấy không biết có phải là mình đang chọn ‘đồ thừa’ của người khác hay không. . . .

Tức giận!

Cô tháo chiếc nhẫn kim cương trên tay, sau đó lại đeo lên một chiếc khác —— rồi lại tháo, lại tiếp tục đeo lên một chiếc khác —— rồi lại tháo ——

“Không có cái nào vừa ý sao?” Vệ Nghị Phong đứng bên cạnh nghe điện thoại, chợt phát hiện vẻ mặt không kiên nhẫn của cô, anh bước tới gần, hỏi.

Cô đột nhiên sững sờ, chìm chằm chằm vào ngón tay đã ửng đỏ của mình, lại giật mình vì sự thất thường của bản thân!

Cô đang làm sao vậy? Tại sao lại vì anh ta mua đồ trang sức cho người phụ nữ khác mà cảm thấy mất vui? Anh ta thích vung tiền cho ai thì liên quan gì đến cô. . . .

Đường Tâm nhìn một dãy nhẫn kim cương chói lòa trước mắt, rất nhanh lại làm ra dáng vẻ nũng nịu.

“Ừ! Người ta không biết chọn cái nào hết, hay là anh giúp em chọn đi, đây là nhẫn kết hôn mà.” Cô làm vẻ mặt bối rối nhìn anh cầu cứu, kéo anh ngồi xuống bên cạnh mình, dùng dáng vẻ dịu dàng đáng yêu để giấu đi sự luống cuống vừa rồi của chính mình.

Ánh mắt anh nhìn cô đầy cưng chiều, tuy cảm thấy cái cách cô ‘diễn’ có chút phiền phức, nhưng anh lại rất thích cảm giác bị cô làm nũng, bởi vì dạo này cô thường hay có biểu hiện như chẳng có hứng thú đặc biệt gì với anh, điều này quả thực là làm tổn thương sức quyến rũ của anh mà!

Anh ôm eo thon của cô, không chút do dự chọn cho cô chiếc nhẫn kim cương lớn nhất, lại vô cùng tinh xảo.

“Cái này thế nào?” Giọng điệu vô cùng tự tin, anh tin tưởng cô sẽ hài lòng từ kiểu dáng đến giá cả.

“Em rất thích.” Cô hớn hờ đeo chiếc nhẫn kim cương 5 cara này vào tay, ngay lúc anh đang chuẩn bị hôn cô thì ——

“Cái nhẫn này thật sự là ‘đạo cụ’ đẹp nhất mà tôi từng được thấy đấy.” Cô nói nhỏ một câu, sau đó chủ động ngẩng đầu hôn lên mặt anh một cái, cũng coi như là cho anh một chút mặt mũi trước đám nhân viên.

Ánh mắt anh hơi nheo lại nhìn vẻ mặt đầy vui sướng khi đang ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương của cô, trong lòng anh thoáng chốc lại có cảm giác như vừa khiêu chiến với cả một quân đội.

Mỗi lần anh cho rằng đã có thể với tay chạm đến được người phụ nữ này thì cô lại nhanh như chớp chạy đến nơi mà anh không tìm thấy.

Chắc, cô thật sự là người phụ nữ sâu xa khó lường nhất mà anh từng gặp. Có lúc cảm thấy muốn nhìn thấu cô thì cô lại trở nên khó hiểu, có lúc cảm thấy cô rất phức tạp thì cô lại giống như rất đơn thuần.
Càng về sau, anh cho rằng cô căn bản chỉ là đang kích thích khẩu vị của anh, nhưng anh không thể không thừa nhận chính vì vậy mà mình lại càng thêm tò mò, tưởng tượng khi ‘ăn’ cô sẽ có tư vị thế nào.

Cô đưa chiếc nhẫn kim cương cho nhân viên cửa hàng, muốn chinh lại kích thích, nhân tiện gạt phắt bàn tay đang trượt trên đùi mình ra, ưu nhã đứng dậy, đi đến bên cửa sổ quan sát đám phóng viên đang vây kín dưới tòa nhà.

“Lát nữa ra ngoài anh đi bên trái nhé.” Cô quay đầu lại nói với anh.

“Vì sao?” Anh ký tên vào hóa đơn mà nhân viên vừa đưa tới.

Đợi cô nhân viên rời khỏi phòng VIP, cô mới trả lời: “Má phải của tôi chụp ăn ảnh hơn.”

“Em mà cũng nghĩ đến cái này sao?” Anh cười khê, cảm thấy chỗ nào trên khuôn mặt cô cũng đều rất đẹp.

“Đương nhiên rồi, hiện giờ mỗi một tấm hình chúng ta chụp đều vô cùng quan trọng, sau này cho dù có trở mặt, ly thân hay ly hôn thì những hình ảnh này đều sẽ bị lấy ra làm bằng chứng, truyền đi khắp nơi, không cần thận chụp đẹp một chút làm sao được.” Cô nói một cách thần nhiên, không muốn đến lúc đó xem TV lại hối hận. Lần trước bị chụp lén ở góc độ không tốt, trông rất khó coi, đến bây giờ cô nhìn lại vẫn còn cảm thấy hối hận đấy.

“Em không có lòng tin với hôn nhân của chúng ta như vậy sao?” Sắc mặt anh trầm xuống, đột nhiên cảm thấy cái thái

độ ung dung thoải mái của cô đối với cuộc hôn nhân này khiến anh có chút không vui, cứ như anh là một gã ăn mày đang ngồi ở ven đường hát rong, còn cô thì chẳng thèm đếm xỉa đến vậy.

“Chẳng lẽ anh có sao?” Vẻ mặt của cô đột nhiên trở nên lạnh nhạt, quàng ngược vấn đề lại cho anh, muốn nghe xem anh mong chờ thế nào đối với cuộc hôn nhân này!

Bọn họ kết hôn không phải vì tình yêu, điều này cả hai đều biết rõ. Chẳng lẽ anh lại muốn cô phải kỳ vọng cuộc hôn nhân này sẽ thiên trường địa cửu sao?

Hừ, cô cũng không phải con ngốc! Huống hồ, nếu cô quá nghiêm túc với cuộc hôn này, chính anh ta mới là người cảm thấy ‘bất an’ đấy...

Đúng vậy, lúc này bọn họ hẳn là nên nhất trí quan điểm mới đúng!

Vệ Nghị Phong nhìn vẻ mặt khiêu khích của cô, trong lòng hiểu được cô nói không sai, quả thực là đối với cuộc hôn nhân có mục đích này, anh cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng, dù sao chỉ cần thành công chọc giận ông nội, cho dù cuộc hôn nhân này có ‘đại công cáo thành’, nhưng sau này nếu như có điều gì không hài lòng thì anh cũng có thể chấm dứt mối quan hệ này bất cứ lúc nào, sau đó cho cô một khoản tiền rồi tổng cô đi.

Đứng trên lập trường của anh, anh hẳn là càng không thêm để ý đến sự tồn vong của cuộc hôn nhân này hơn cả cô, thậm chí còn cần phải lo lắng đến lúc đó người phụ nữ này lại quẩn lầy anh không tha, khiến anh nhức đầu, tìm mọi thủ đoạn để cắt đứt quan hệ với cô.

Chẳng qua là chuyện lúc đó thì cứ để đến lúc đó rồi tính, bây giờ vẫn còn chưa đến, vậy mà người phụ nữ này lại tỏ vẻ chắc chắn như ‘trò chơi’ hôn nhân của bọn họ sẽ mau chóng kết thúc, thế nhưng cô cũng chẳng hề có chút cảm giác không đành lòng, chỉ lo hình của mình chụp có đẹp hay không, vậy mà tại sao cái thái độ hờ hững này lại khiến anh cảm thấy bức bối đến vậy –

“Tôi có.” Anh trả lời cho sự hoài nghi của cô, cũng mừng thầm khi thấy vẻ kinh ngạc xuất hiện trên khuôn mặt cô.

Câu trả lời này có lẽ là mang theo một chút hờn dỗi, nhưng không phải là không hoàn toàn dựa trên cảm tình, bởi trực giác của anh đối với người phụ nữ này vô cùng hứng thú, càng tiếp xúc càng cảm thấy cô luôn khiến người khác phải suy ngẫm, từ trước tới nay, anh chưa từng gặp một ‘đối thủ’ thú vị như vậy trên tình trường. Về ngoài lạnh lùng kiêu sa lại như đang cất giấu một dũng sĩ mạnh mẽ thiện chiến ở bên trong, lúc nào cũng khiêu chiến quyền chủ động trong cuộc giao dịch này, lại khiến anh càng chơi càng nghiện, không hề lo lắng bọn họ sẽ ‘mỗi người một ngã’ nhanh như vậy.

Đường Tâm nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời, trong khoảnh khắc lại không có cách nào phân biệt được thật giả trong lời nói của anh... Hay cũng có thể là đầu óc của cô không thể phán đoán logic, không đoán ra được một vấn đề không có lời giải...

Cô thầm mắng chính mình, sau đó vội vàng thu hồi lại cảm xúc rối loạn, nhân tiện nở một nụ cười quyến rũ –

“Vậy sao... vậy lòng tin của tôi cũng nhiều giống như anh vậy.” Cô cười giống như mọi ngày, không tỏ ra quá mừng rỡ, cũng không đả kích lòng tin của anh.

Thật sự là một chút cũng không chịu thiệt thòi mà!

Anh hé môi cười, có chút tán thưởng cô gái này rất tinh tế, thầm nghĩ muốn chiếm tiện nghi từ cô cũng thật không dễ dàng, vậy nên anh mới nói ‘trò chơi’ của bọn họ cũng không chấm dứt nhanh như vậy.

“Đi thôi.”

Về đến nhà, người không coi trọng cái ‘mối tình chớp nhoáng’ này cũng không chỉ có mỗi nữ chính –

“Chị Đường Tâm, chị thật sự muốn gả cho tên Vệ Nghị Phong kia sao?” Phan Khiết Như cầm một chồng tạp chí đăng tin hôn lễ, nhin trong lòng đã lâu, bây giờ rốt cuộc mới có cơ hội để hỏi.

“Vì sao lại không?” Trừ việc mỗi ngày đều bị đám phóng viên ‘đuổi giết’ ở bên ngoài có chút phiền phức thì biểu hiện của Đường Tâm lại rất thành thoi.

“Nghe nói anh ta là một gã phong lưu thành tính, xem phụ nữ cũng giống như mì ăn liền, suốt ngày ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, gian tình khắp nơi, trong thế giới showbiz của chúng ta cũng đã có rất nhiều người từng kết giao với anh ta đấy.” Hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp. Cô sợ Đường Tâm không nhìn rõ bộ mặt thật của người đàn ông kia, đã bị anh ta dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt rồi.

“Scandal của chị cũng không ít mà, so với anh ta còn nhiều hơn gấp bội.” Cô tỏ vẻ thần nhiên lật xem kịch bản quảng cáo mà trợ lý vừa đưa tới, cảm thấy cái danh ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’ của anh ta với cái danh ‘ong bướm’ của mình cũng cực kỳ xứng đôi.

“Nhưng những điều đó không phải sự thật!” Scandal trong giới showbiz chỉ có thể xem như một phần tượng trưng cho sự nổi tiếng, không đủ để người khác đập lên nhân phẩm của mình!

“Ai quan tâm thật giả chứ, bên ngoài họ thấy chị trèo ới là thật, em không thấy bọn họ đang nói chị gả vào hào môn, từ quạ đen lột xác thành phượng hoàng sao?” Cô thoải mái cười nói, nhớ rõ bài báo còn khắc họa thêm cho cô nhiều hình ảnh hài hước, chẳng qua Vệ Nghị Phong lại bị mô tả thành ‘Long thái tử’, so với cô cũng chẳng tốt hơn là bao, cũng bởi vì vậy mà hai người bọn họ gọi điện thoại cười nhạo đối phương một phen.

“Chị Đường Tâm, kết hôn là chuyện cả đời, chị ngàn vạn lần không thể đem hạnh phúc của mình ra để đùa giỡn.” Mặc dù nhỏ hơn Đường Tâm hai tuổi, nhưng làm trợ lý lâu năm cũng giống như trở thành mẹ thứ hai của cô, Phan Khiết Như không đành lòng nhìn cô ‘lầm đường lạc lối’, muốn cho cô được hạnh phúc trọn đời.

“Chị hiểu mà, cảm ơn em, trên bàn có mỹ phẩm của mấy thương hiệu gửi tặng, em lựa một ít rồi mang về mà dùng.” Cô cảm nhận được sự quan tâm của trợ lý, chẳng qua cô cũng không phải là con cừu nhỏ bị đưa vào miệng cọp đâu.

Cô vốn không mong chờ gì với tình yêu và hôn nhân, cũng đã nghĩ đến khả năng cả đời này không kết hôn, vậy nên hiện tại có gả ột tên đàn ông phong lưu thì đã làm sao, ít ra Vệ Nghị Phong cũng là một trong số ít những người đàn ông khiến cô nhìn vừa mắt, cộng thêm cô cũng không cần phải lo lắng scandal của mình có thể sẽ gây ảnh hưởng gì đến anh, lại vừa thuận lợi cho sự nghiệp diễn xuất của mình, nghĩ thế nào cũng không thấy mình bị thua thiệt.

Trong tư tưởng của cô, cô không cần phải bám chặt lấy anh, cũng không sợ mình có thể bị anh bỏ rơi bất cứ lúc nào, cho nên cô quyết định xem cuộc hôn nhân này trở thành một cuộc giao dịch vui vẻ, dù sao đây cũng không phải là chuyện mà cô muốn bỏ trốn thì có thể trốn được, trừ phi cô qua cầu rút ván với người đàn ông ‘tài đại khí thô’ này, chấp nhận từ bỏ con đường diễn viên của mình.

(*) tài đại khí thô: có tài nhưng khí chất thô thiển, khoe khoang thô tục.

Nhưng mà nghĩ cũng lạ, từ lúc bọn họ quyết định kết hôn cho tới giờ, một người trong đầu chưa bao giờ có ý nghĩ kết hôn như cô, trong lòng lại có chút mong đợi, có chút hưng phấn khó hiểu...

Aiz – dù sao từ khi bắt đầu gặp người đàn ông kia thì cô cũng đã thường xuyên không hiểu được chính mình rồi!

5. Chương 5

Sau khi Phan Khiết Như rời đi, Đường Tâm gọi cho bên đại diện để thảo luận về nội dung kịch bản, sau đó lại nhận được điện thoại từ mẹ cô.

Thật đúng lúc, cô cũng đang định gọi hỏi mẹ tuần sau có đến tham dự hôn lễ của mình hay không.

“Con vừa chuyển tiền rồi đấy, mẹ nhận được chưa?” Mỗi tháng cô đều gửi mấy vạn ẹ.

“Nhận được rồi.” Lý Nghi Trần đáp xong thì lại ấp úng mở miệng: “Hôm Hôm này, mẹ có chuyện muốn thương lượng với con.”

“Chuyện gì?” Mỗi lần mẹ gọi tên riêng của cô dịu dàng như vậy thì cô lại có một dự cảm chẳng lành.

“Con biết đấy, anh hai con. . .”

Biết ngay mà!

“Nó ở Thượng Hải xảy ra chút chuyện, con có thể giúp nó một lần được không?”

“Công ty anh ấy chẳng làm ăn được gì cả! Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, anh ấy không hợp với việc kinh doanh đâu, hai người khuyên anh ấy trở về Đài Loan tìm một công việc khác đi.” Cô không nhận được nữa, khẽ gắt lên, cảm thấy việc kinh doanh của cái người anh trai tự cho là đúng kia căn bản là một cái hố đốt tiền lớn, thu cái gì mua cái gì mà phải bồi thường hết cả vốn lẫn lãi, thua lỗ ê hề.

Vậy mà tên kia cũng chẳng có cảm giác gì, bởi vì đó là đồng tiền mồ hôi xương máu của người khác!

“Con đừng nói anh con như vậy, chỉ vì thời vận không thích hợp, lại gặp bên đối tác rắc tâm lừa gạt, với lại lần trước là vì tài chính biến động. . . .” Lý Nghi Trần vẫn theo thường lệ, mở miệng bênh vực con trai.

Bởi vì thói quen nịnh nọt chồng kể, cũng sợ bị người đời nói bà ta là mẹ kế xấu xa, vậy nên hai mươi năm nay, bà ta luôn hết lòng hết dạ nuôi nấng hai đứa con riêng của chồng, chăm sóc bọn họ vô cùng cẩn thận, đứa lớn thì làm bác sĩ, đứa thứ hai học vợ học vắn cũng tốt nghiệp vào được sở nghiên cứu.

Nếu đem so sánh thì từ lúc tiểu học, Đường Tâm đã phải vừa chăm sóc cho em gái mới sinh, vừa gánh vác một phần việc nhà, lên trung học thì bắt đầu đi làm thêm để kiếm tiền tiêu vặt, học đại học xong là rời khỏi nhà tự mưu sinh, cứ như cô và mẹ mình chẳng hề có quan hệ máu mủ gì vậy.

Cho tới nay, mẹ cô vẫn luôn khúm núm trước mặt cha dượng, đối xử với cô cũng khác xa so với ba đứa con còn lại, khiến cô không thể không ý thức được là mình đang ăn nhờ ở đậu nhà của bọn họ, vậy nên từ sớm cô đã chuyển ra sống độc lập, không muốn sống trong căn nhà lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt của người khác, nhưng nơi đó vẫn còn tình mẫu tử không có cách nào bỏ được, khiến lần nào cô cũng không nhẫn tâm cự tuyệt lời cầu xin giúp đỡ của mẹ mình.

“Cần bao nhiêu?” Cô trực tiếp hỏi giá, chẳng thèm nghe mẹ mình lái nhãi bao che cho cái tên phá gia chi tử kia.

“Có lẽ. . . ít nhất là . . . tám trăm vạn.”

“Cái gì?” Cô thật muốn rớt điện thoại. Lần trước bởi vì mẹ cô khóc lóc sụt sùi hết bảo cha dượng định thế chấp căn nhà bọn họ đang ở để trả nợ cho cái tên kia, cô không đành lòng nhìn hai ông bà đã lớn tuổi mà còn phải đi vay mượn, vậy nên đã đem bốn trăm vạn tích cóp mấy năm để trả nợ cho cái tên kia, kết quả là bây giờ anh ta lại nợ gấp đôi!

“Con không có nhiều tiền như vậy, nhiều lắm thì cũng chỉ có năm mươi vạn thôi.” Cục diện rối rắm này khiến cô thực sự bất lực. Cô cũng không phải là máy in tiền, đi diễn hai năm ròng rã mới bắt đầu kiếm được một chút, năm ngoài đã đầu tư cho anh cả mở phòng khám, còn bỏ ra một khoản cho em gái đi du học, bây giờ cũng chẳng còn dư lại bao nhiêu.

“Chẳng phải con sắp kết hôn với con trai của tập đoàn lớn sao? Có thể hỏi mượn cậu ta được không? Anh hai con nói nếu chồng con nguyện ý giúp nó thì chuyện kinh doanh bên kia sẽ được thuận lợi hơn.” Lý Nghi Trần thuật lại lời nói của con trai, tin tưởng với năng lực của con rể, tuyệt đối có thể giúp được chuyện này.

Trái tim của Đường Tâm trở nên lạnh giá, không ngờ mẹ cô lại mở miệng nói với cô những lời như vậy.

Cuộc điện thoại này đã có dụng ý từ trước sao? Bọn họ thật sự coi cô là gà đẻ trứng vàng rồi à?

Là một người mẹ, bình thường Lý Nghi Trần cũng ít khi chủ động liên lạc với con gái, chỉ có một lần cô bị vướng vào scandal hút thuốc phiện thì bà ta mới gọi điện tới hỏi là thật hay giả, cũng không hỏi cô có cần giúp đỡ gì không. Hôm nay con gái mình sắp gả ột người đàn ông nổi tiếng phong lưu, bà ta làm mẹ cũng không có được một câu lo lắng, trái lại còn vội vã muốn cô sử dụng quan hệ này để vay tiền giúp cái tên phá gia chi tử kia....

Ha! Không ngờ mẹ ruột quan tâm đến cô còn không bằng một người trợ lý, dường như chỉ có lúc nào muốn nhờ cậy thì mới có thể nhớ đến mình vẫn còn một đứa con gái đang lưu lạc ở bên ngoài.

“Con sẽ không can dự đến chuyện làm ăn của anh ta, cũng không thể vay tiền giúp anh ta.” Cô quả quyết từ chối yêu cầu của mẹ mình, không để bọn họ đem Vệ Nghị Phong trở thành máy rút tiền được, thậm chí cô còn cảm thấy cần phải để cho Vệ Nghị Phong biết rõ cái suy nghĩ này của bọn họ khiến cô xấu hổ.

Trong điều kiện trao đổi hôn nhân, anh đã bỏ ra rất nhiều tiền vì cô, giúp cô giải quyết hết tất cả những vấn đề khó khăn, sao cô có thể mặt dày mà đòi hỏi nhiều hơn ở anh được?

Nếu cha dượng lại muốn thế chấp nhà để alfm chuyện điên rồ thì cô cũng sẽ không quan tâm nữa!

“Hâm Hâm.... Con đừng như vậy, giúp nó thêm lần nữa được không? Nếu anh hai con không qua được lần này, công Thành Y sẽ.... Công ty sẽ thật sự thê thảm, nói không chừng sẽ phá sản mất.” Giọng nói của mẹ cô lập tức trở nên nức nở nghẹn ngào.

“Con xin mẹ, hiện giờ người nên khóc là ai chứ?” Lần nào ‘chùi dít’ giúp tên kia xong thì cô đều khóc không ra nước mắt đấy!

“Mẹ, tuần sau con kết hôn, mẹ và chú có đến không?” Cô vờ như không nghe thấy mẹ mình đổi giọng, hỏi thẳng vào vấn đề, thầm nhủ lần này mình tuyệt đối không được mềm lòng, phải để cho cái tên phá gia chi tử kia nếm một chút đau khổ.

“Cái này.... Đương nhiên là mẹ sẽ đến rồi, còn chú con, để mẹ hỏi xem ông ấy rảnh không đã.” Chồng bà ta là giáo sư đã về hưu, quan niệm tương đối bảo thủ, vẫn luôn không hài lòng con gái dần thân vào cái nghề này, ít khi thừa nhận với bên ngoài là mình có một đứa con gái như vậy, lần trước scandal Đường Tâm hút thuốc phiện tiêm ma túy, ông ta đã nổi giận đùng đùng, không biết lần này có đồng ý tới tham dự hôn lễ của cô hay không.

“Được, mẹ tranh thủ trả lời sớm cho con biết, hai ngày nữa con sẽ chuyển khoản năm mươi vạn, đừng nói gì thêm nữa.” Cô cũng nhanh chóng cúp máy, tắt nguồn điện thoại. Trong lòng hiểu được tỷ lệ cha dượng tới tham dự hôn lễ không cao, mà cô cũng chỉ vì quan hệ với mẹ nên mới mời ông ta đến dự mà thôi.

Nhưng buồn cười là, tuy trước giờ cha dượng vẫn không có thiện cảm đối với cô, từ nhỏ tới lớn cũng chỉ xem cô như người ngoài, nhưng mỗi khi trong nhà cần tiền, lại chưa từng nghe thấy ông ta phản đối mẹ cô điện thoại đến hỏi cô, hiển nhiên cha dượng đối với số tiền mà cô kiếm được so với cô còn bao dung hơn nhiều.

“Ha ha....” Cô ngồi trên ghế sofa, khẽ cười tự giễu, cười giá trị của bản thân mình trong cái nhà kia còn mỏng hơn cả đồng tiền, cho dù cô làm nhiều hay ít, làm đúng hay sai thì trong mắt bọn họ, cô cũng chỉ là người ngoài, không một ai thật lòng coi trọng sự tồn tại của cô.

Đột nhiên, trong đầu cô lại hiện ra khuôn mặt tuần tú ngang ngạnh, trên khuôn mặt kia luôn mang theo ánh mắt khiến người ta cảm thấy hứng thú, khóe môi cong lên cười như có như không, thỉnh thoảng sẽ nói những lời khiến người ta mặt đỏ tim đập, chỉ cần hơi lơ là một chút là lại động tay động chân với cô....

Không hiểu vì sao cô lại đột nhiên nghĩ tới Vệ Nghị Phong, trong giờ phút tâm tình trở nên tối tăm mù mịt, người đàn ông lúc nào cũng khiến cô phải hết sức chú ý đối phó này lại đột nhiên xông vào trong tâm trí cô, gạt đi những cảm xúc bất an mơ hồ, khiến cô có thể thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mọi chuyện dường như cũng không tệ đến thế.

Nhưng.... rất cuộc vì sao lại là anh? Vì sao lúc cô không vui thì người đầu tiên nghĩ đến lại là cái người đàn ông lúc nào cũng dùng ánh mắt sỗ sàng để nhìn cô?

Roẹt _____

Cô rút một quyển tạp chí từ dưới ngăn bàn, trang bìa là hình Vệ Nghị Phong, trên trán vẫn còn dán băng y tế nhưng không làm giảm đi khí chất phong độ của anh, trong hình, phía trên vết thương của anh còn được ghi một dòng tiêu đề nổi bật _____

Đây là cái giá của chuyện ‘yêu’!

Cô giơ cao tờ tạp chí, sững sờ nhìn chữ ‘Yêu’ to và rõ ràng bên trên gương mặt tuần lãng của anh, trông ngược lại vô duyên vô cố đập thành thạch, mỗi lúc một nhanh....

Không, điều này quá hoang đường rồi! Giống như diễn kịch mà không cẩn thận lại diễn quá lộ vậy, mấy ngày nay phải tập trung chuẩn bị cho hôn lễ, truyền thông lại càng bám sát, mức độ tiếp xúc tay chân của hai người ngày càng nhiều, vậy nên cô mới có thể sinh ra một loại cảm giác như sắp kết hôn với người đàn ông mình yêu, nhưng thật ra mọi chuyện không phải như vậy!

Đúng, không phải như vậy, không có khả năng....

Cô đem cuốn tạp chí nhét vào dưới cùng của ngăn bàn, nhắm mắt làm ngơ, giống như làm vậy có thể giúp cô tỉnh táo lại, không suy nghĩ miên man nữa.

Nhưng có một số việc không phải là mình không muốn thấy thì nó sẽ không xảy ra.

Ngày kết hôn, mặc dù không phải là ngày nghỉ, thế nhưng vẫn thu hút sự chú ý của mọi người, chủ đề tập trung vào đám cưới hào môn, vẫn có rất đông người đến tham dự, trong đó không thiếu chính khách, thương nhân, những nhân vật thuộc tầng lớp quan trọng và phần lớn đám ca sĩ diễn viên nổi tiếng, đương nhiên giới truyền thông đã cầm máy đứng ở hiện trường, sẵn sàng chụp ảnh, chuẩn bị ghi chép đầy đủ về buổi hôn lễ xa hoa và trang trọng này.

Hôm đó, Vệ Thanh Sơn cũng không đến, nhà trai chỉ có vợ chồng bác gái đến tham dự và phát biểu, nhà gái chỉ có mẹ cô dâu thay mặt đến tham dự, điều này khiến ọi người xôn xao bàn tán, nhưng hai bên gia đình cũng không ai ra mặt trả lời, vẫn giữ thái độ im lặng.

Về phần cô dâu rốt cuộc có thai hay không?

Dựa vào cách nói dân gian, nếu cô dâu chưa mang bầu thì lúc bước xuống xe hoa phải nhờ trưởng bối hoặc bà mai cầm rá tre để che lên đầu, như vậy có thể giúp cho cô dâu xu cát tị hung (tránh xấu tìm tốt). Nếu cô dâu bị nghi là đang mang bầu thì phải dùng một cây dù đen để che, tránh hung thần làm ảnh hưởng đến bào thai, dẫn đến sinh non.

Vì vậy đã có rất nhiều phóng viên đứng canh trước cửa nhà Đường Tâm từ rất sớm, tất cả máy ảnh đều hướng về chiếc xe hoa màu đen đi đầu, chờ đợi khoảnh khắc cô xuất hiện. . . .

Quả nhiên là có bung dù! Nhưng đây không phải là dù đen, cũng không phải là dù che mưa, mà là cây dù làm bằng vải lụa, có viền ren bằng tơ màu trắng, đồng màu với bộ lễ phục cô đang mặc. Chuyện này. . . .

Mọi người nhìn một hồi, cũng không đoán được rốt cuộc là cô dâu có mang thai hay không, chỉ chụp được dáng vẻ mỉm cười tự nhiên của cô dâu.

“Trông vẻ mặt của bọn họ buồn cười thật đấy!” Đến phòng nghỉ của cô dâu, Phan Khiết Như đảm nhiệm làm phù dâu cũng không quên được dáng vẻ trợn mắt há mồm, vô cùng buồn cười của đám phóng viên, may mà Đường Tâm đã đoán được chiêu này của bọn họ.

“Chị đã sớm nói là mình không có thai, tại bọn họ không tin đấy chứ.” Bọn họ đã thích ‘xào nấu’ tin tức như vậy, vậy thì cô cũng cho thêm một chút ‘nguyên liệu’ để tăng phần hấp dẫn, để buổi hôn lễ này thú vị hơn một chút.

Phan Khiết Như nhìn vẻ mặt tươi cười của Đường Tâm, đột nhiên cảm khái nắm lấy tay cô. . . .

“Chị Đường Tâm, chị nhất định phải hạnh phúc đấy!”

“Ừ.” Cô gạt đầu, nhìn vẻ mặt không đành lòng của trợ lý, quả thực còn giống mẹ ruột của cô hơn là người mẹ ruột kia.

“Nếu bây giờ chị hối hận thì em vẫn sẽ đứng bên cạnh chị.” Cô thấp giọng bổ sung một câu.

Đường Tâm bật cười, phát hiện cái cô trợ lý này cũng rất giỏi ‘đóng phim hài’.

“Chị không hối hận, nhưng vẫn cần em tiếp tục ở bên cạnh chị.” Đường Tâm cảm động ôm lấy trợ lý, thuận tiện chuẩn bị bao lì xì để đưa cho cô ấy, cảm ơn hôm nay cô ấy đã tới giúp đỡ, trong khoảng thời gian này cũng đã giúp cô rất nhiều chuyện, giảm bớt không ít áp lực cho cô.

Cốc cốc ——

Vệ Nghị Phong dẫn theo trợ lý tiến vào phòng nghỉ, hôm nay Thi Văn Khiên phải làm phù rể cho ông chủ, vậy nên cũng không được nghỉ ngơi.

“Hai người không phải là đang nói xấu tôi đấy chứ?” Vệ Nghị Phong trêu đùa, nhìn hai cô gái đang dựa sát vào nhau.

Hôm nay anh mặc một bộ âu phục được cắt may thủ công, vóc dáng cao lớn hoàn mỹ làm tăng thêm khí chất ngạo nghễ của tầng lớp quý tộc, càng nhìn càng cảm thấy ‘oai hùng tỏa sáng, khí vũ hiên ngang’.

“Anh không làm gì xấu thì không cần phải lo lắng chúng tôi sẽ nói xấu anh.” Đường Tâm phản ứng rất nhanh, đáp trả lại anh, mỉm cười nhìn dáng vẻ phóng khoáng tự nhiên của anh, trái tim lại chột như có chút xao động.

Cô trợ lý bên cạnh thì hình như lại có chút chột dạ, lùi sang một bên thu dọn đồ đạc, đem vị trí nhường lại cho chú rể.

“Hôm nay cô rất đẹp.” Thi Văn Khiên mở miệng khen Phan Khiết Như đứng ở bên cạnh. Khoảng thời gian này anh phải thường xuyên giúp ông chủ lo mọi chuyện lớn nhỏ cho hôn lễ nên cũng thường hay liên lạc với cô, ấn tượng cũng không tệ lắm.

“Hôm qua, hôm trước, hôm trước nữa tôi cũng không xấu.” Phan Khiết Như tức giận liếc anh ta một cái, bởi vì anh luôn khao khát món chiến lợi phẩm khó có được này, như vậy sẽ càng thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông.

“Còn phải xem biểu hiện của anh như thế nào đã.” Cố từ chối cho ý kiến, thật ra mấy ngày nay vừa nghĩ tới vấn đề mình rốt cuộc yêu hay là không yêu anh, tâm tình của cô lại trở nên rối bời, quyết định nhìn xem anh đặt niềm tin bao nhiêu vào cuộc hôn nhân này, giao ra bao nhiêu cho cô, cô sẽ đáp lại cho anh cũng tương đương như vậy.

Chẳng qua dựa vào tình huống trước mắt, dường như anh đã nhích một chút ra khỏi vạch xuất phát, trộm đi một chút tâm tư của cô...

“Yên tâm, buổi tối tôi sẽ cố gắng hết khả năng của mình, bảo đảm sẽ làm cho em không ngừng đạt đến cao trào.” Anh cam đoan hứa hẹn với cô đêm nay sẽ là một đêm tân hôn mất hồn.

Ai nói với anh chuyện này chứ! Không biết xấu hổ....

Mặt cô đỏ đến mang tai, trùng mắt với người đàn ông trong gương, sau đó vội vàng liếc mắt nhìn hai người còn lại trong phòng, may mà bọn họ không nghe thấy, nếu không thì cô chẳng còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa.

“Chẳng phải hai người còn đón khách sao? Sao còn chưa ra ngoài nữa.” Cô vội vàng đuổi người, sau đó đẩy anh ra xa một chút, không để anh phát hiện lỗi tai mình đã ửng hồng.

“Lát nữa gặp lại.” Anh khẽ mỉm cười, trực giác cho rằng việc cô cự tuyệt cùng sự ngượng ngùng chột hiện trên khuôn mặt chỉ là mảnh khốe lạt mềm buộc chặt mà thôi, thế nhưng vẫn rất dễ dàng khiến anh động lòng.

Anh mang theo trợ lý rời khỏi phòng nghỉ, vừa nghĩ tới thân thể tuyệt đẹp của cô ẩn dưới lớp tơ lụa màu trắng, trong cơ thể anh lại trào dâng một loại kích động, máu nóng sôi sục, lại giống như một chàng thiếu niên ngây ngô đang chờ đợi đêm xuống để được động phòng cùng với cô dâu của mình.

....

“Mười, chín, tám, ...”

Đêm khuya, hôn lễ đã kết thúc một cách trọn vẹn, đôi vợ chồng mới cưới trở về khu nhà cao cấp có giá lên đến hàng tỷ đồng, sau khi Đường Tâm cởi bỏ bộ lễ phục cùng với mớ trang sức vướng víu, rốt cuộc mới có cảm giác đại công cáo thành, từ trong mộng trở về thực tế, cũng vì vậy, cô bắt đầu cảm thấy khẩn trương đối với đêm tân hôn này.

“Bảy, sáu, năm,...” Cô đứng trước gương ở trong phòng tắm, bắt đầu đếm ngược, cố gắng tiêu hóa cảm xúc căng thẳng trong lòng mình.

Cái này cũng phải trách Vệ Nghị Phong miệng lưỡi không đứng đắn kia, khi không lại nói linh tinh ở trong phòng nghỉ, cơ thể anh rắn chắc khỏe mạnh chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông, trên làn da màu lúa

mạch còn vương những giọt nước mỏng manh, cứ thế hiện ra trước mắt cô, nhờ có ánh đèn lại càng trở nên rõ rệt, đúng là tú sắc khả xan mà. (sắc đẹp có thể thay cơm)

Nếu đem so một cách chuẩn xác thì anh quả thật giống như một con gà béo vừa mới được nướng xong, hương thơm ngào ngạt, hại cô suýt chút nữa thì chảy nước miếng.

“Bốn... bốn...năm, sáu...” Cô nghĩ đến bờ hông săn chắc của anh bên dưới chiếc khăn tắm, rất không có tiền đồ mà bị chính suy nghĩ đen tối của mình ảnh hưởng, những con số đang đếm cũng quay vòng vòng trong đầu.

“Bình tĩnh một chút đi!” Cô gõ gõ đầu, muốn cái người trong gương đừng có háo sắc như vậy nữa, cũng không phải là chưa bao giờ nhìn thấy trai đẹp, lúc làm việc cũng đã từng ôm hôn rồi, như nhau cả thôi mà, có gì đặc biệt chứ.

“Ba, hai, một!” Cô đếm xong một hơi, cuối cùng kiểm tra đồ ngủ trên người mình, chỉnh lại mái tóc dài mềm mại, nhìn vào trong gương nở một nụ cười quyến rũ, sau đó bước ra khỏi phòng tắm.

Còn chưa đi được vài bước thì cô đã sững sờ ngay tại chỗ, mở to mắt nhìn người đàn ông chỉ mặc một chiếc quần lót tứ giác đang ngồi nghiêng người trên ghế sofa một góc 45 độ.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Làm ấm người.” Anh kết thúc động tác ‘vịn ghế’, thoải mái đứng thẳng người, vung mạnh tay.

“Ấm... ấm người?” Cô đứng hình, ánh mắt theo bản năng nhìn vào chiếc quần lót của anh, trong đầu lại hiện lên một số hình ảnh kì quái, gót chân lạng lẽ nhích về phía sau một chút...

“Nhìn em có vẻ rất khẩn trương.” Anh buồn cười nhìn dáng vẻ có chút cứng ngắc của cô, trong lòng lại cảm thấy khó hiểu, tại sao cô lại có phản ứng bối rối giống như những cô gái ngây thơ trong trắng vậy?

Thật ra thì bình thường, chỉ cần có thời gian thì anh hay có thói quen làm một số động tác thân thể, như vậy không những vừa tập thể dục mà còn có thể giúp đầu óc tỉnh táo, vừa rồi cũng bởi vì nhàm chán nên mới tùy tiện làm một vài động tác để giết thời gian mà thôi, thuận miệng trêu cô một chút, không ngờ cô lại giống như thật sự cho là anh đang ‘dốc hết công sức’ để chuẩn bị công tác trên giường với cô, hơn nữa nhìn dáng vẻ của cô hình như là đã bị dọa sợ.

“Ai khẩn trương chứ!” Bản tính không chịu thua lập tức trỗi dậy, cô bước mấy bước về phía trước, dáng vẻ ung dung đi đến bàn trang điểm, cầm lược chải mái tóc dài đen nhánh.

Anh vui sướng thưởng thức đường cong duyên dáng trên người cô, bờ hông gợi cảm dưới lớp vải lụa nhất định vô cùng căng mẩy đàn hồi, hết như quả đào chín mọng khiến người ta thèm thuồng. . . .

“Tới đây.” Anh ngồi trên giường lớn, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh, anh không thể chờ đợi thêm được nữa, chỉ muốn lập tức dùng hành động để xác nhận suy đoán của mình.

Cô buông lược, quay đầu lại nhìn người đàn ông cao ngạo phách lối kia, thầm nghĩ anh ta coi cô là chó hay mèo sao?

“Không, anh tới đây.” Cô ngoắc ngoắc ngón tay với anh, trong ánh mắt xinh đẹp lại mang theo vài phần khiêu khích, cô hiểu rõ lúc so tài với đàn ông cần phải dùng tới sức quyến rũ, còn lâu cô mới để mình biến thành vật cưng của anh.

Anh bật cười nhìn dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ của cô, bây giờ anh không cần phải để tâm đến sự phản kháng của cô nữa. Phụ nữ quá nghe lời thì chẳng còn gì thú vị, mà cô lại là một thử thách mê người.

Anh bước xuống giường, đi về phía cô gái xinh đẹp gợi cảm, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể ấm áp ngát hương thơm, ánh mắt tinh tế ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt ứng hồng, làn da mịn màng. . . .

“Em không trang điểm.”

“Thì sao?” Cô nhìn mình trong gương, rõ ràng là được chăm sóc rất tốt nha!

“Thoạt nhìn càng trẻ ra, nước da trắng hồng, vô cùng mịn màng.” Anh yêu thích không muốn buông tay, khẽ vuốt ve làn da nhẵn mịn, thành thật tán thưởng vẻ đẹp của cô không phải nhờ son phấn, làm tăng thêm cảm giác tươi mát trong lành, anh vốn tưởng cô phải nhờ vào mỹ phẩm và đồ trang sức mới có được nhan sắc xinh đẹp động lòng người như vậy.

Trước đây có không ít phụ nữ ở trước mặt anh chỉ dám cởi hết quần áo chứ không dám tháo bỏ trang sức, cứ như trước khi trang điểm và sau khi trang điểm là hai người hoàn toàn khác nhau vậy, quả thực anh cũng có chút lo lắng vợ mình cũng là một người phụ nữ sống bằng lớp mặt nạ như vậy. Nhưng thật may vẻ đẹp của cô là do trời sinh!

Trong lúc vô tình, Vệ Nghị Phong cũng không phát hiện anh đã bắt đầu xem Đường Tâm chính là vợ mình, không hề có chút khó khăn của một người vừa bước chân vào hôn nhân.

Khóe môi Đường Tâm khẽ cong lên, má đào hây hây, ánh mắt như hồ nước thu khẽ lướt qua đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm giống như nam châm, trong lòng lại cảm thấy lâng lâng.

Không thể phủ nhận, phụ nữ đều thích được người khác khen ngợi, mà những lời tán thưởng của người đàn ông này lọt vào tai cô lại càng thêm đặc biệt dễ nghe, khiến đóa hoa trong lòng cô nở rộ...

“Tôi muốn nhìn một chút xem những nơi khác trên người em có đẹp như vậy hay không.” Anh hé môi cười, bàn tay lập tức trượt xuống hông cô rồi bóp một cái – quả nhiên là vô cùng đàn hồi.

Cô giật mình, hai má ửng hồng, không ngờ anh lại đánh lén mình như vậy! Cô đã biết là không thể nào lơ là với người đàn ông này mà...

Anh nhìn gò má hồng hào ửng át trên khuôn mặt trắng nõn, lửa dục trong lòng lại lập tức bùng lên, trực tiếp ôm cô đi về phía giường lớn.

Lưng của cô vừa chạm vào drap giường thì lại lập tức bị một thân thể cao to đè lên, bàn tay vội vã kéo dây áo ngủ của cô xuống.

“Đợi một chút!” Cô gạt tay anh ra, dùng sức đẩy anh ngồi sang một bên, sau đó vội vã ngồi dậy, kéo dây áo ngủ lên, bàn chân trắng nõn chống lên vòm ngực rắn chắc của anh. “Ưu tiên phụ nữ.”

Cô dùng vẻ mặt dịu dàng đáng yêu nhắc nhở anh bình tĩnh, chớ nóng vội, cũng không cho phép anh nóng vội. Một mặt bởi vì trong lòng cô thật sự đang rất hoảng loạn, một mặt cô lại không cam tâm để mặc cho người khác định đoạt, vậy nên cô quyết định đảo khách thành chủ, dựa vào tiến độ của chính mình để tiến hành việc tiếp xúc thân mật này.

“Em muốn làm thế nào?” Ánh mắt anh trầm xuống, vuốt ve thân thể nõn nà của cô, giọng nói trầm thấp lại mang theo hưng phấn chờ mong.

Anh đoán có lẽ là cô không biết, động tác nâng chân này lại khiến anh có thể nhìn rõ quần lót bên dưới đồ ngủ của cô, một chiếc quần lót viền tơ nơ nhỏ như ẩn như hiện, che lấp vườn hoa bí mật khiến đàn ông suy nghĩ viển vông, hay cũng có lẽ đây vốn là thủ đoạn mà cô đang cố gắng sử dụng để hấp dẫn anh...

Nhưng dù là thế nào thì anh cũng thừa nhận mình đang rất hưởng thụ.

Đường Tâm nở nụ cười quyến rũ, rút đôi chân đẹp, đáng vẻ trên người ngả về phía anh...

Tốt lắm! Ngay cả bộ ngực căng tròn của cô cũng như ẩn như hiện trước mắt anh, cô nhất định là đang cố ý...

Nhưng anh vẫn hưởng thụ, hơn nữa lại càng mong đợi động tác kế tiếp của cô.

Cô vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt cương nghị tuấn tú, từ lông mày, mắt, mũi, bờ môi...

Anh đột nhiên há miệng ngậm lấy ngón tay của cô, ở trong miệng mập mờ đùa giỡn, nơi đáy mắt thâm trầm lại như đang ám hiệu cho cô làm chuyện xấu.

Vành tai cô nóng lên, đột nhiên rút ngón tay về, xấu hổ trừng mắt liếc anh một cái.

Khóe môi Vệ Nghị Phong lộ ra một nụ cười đắc ý, trông rất gian trá.

Hành động không biết xấu hổ của anh đã kích thích ý chí chiến đấu của Đường Tâm, ngón tay thon dài ngà ngọc lại một lần nữa mon men trượt lên thân thể cường tráng, mang theo một chút khăn trương, một chút kích thích, chậm rãi thăm dò từng đường cong trên người anh, từ bả vai rộng lớn, lồng ngực vạm vỡ, cơ bụng sáu múi...

Cô dừng lại, trong nháy mắt liền vứt bỏ đi sự rụt rè sau khi giao chiến, cô nghĩ mình không cần xấu hổ khi chạm vào thân thể của chồng, điều này là hoàn toàn hợp pháp, hơn nữa cô tin tưởng anh cũng sẽ không khách khí với cô, vậy nên ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, nghĩ vậy, cô càng sờ soạng anh nhiều hơn!

Ánh mắt anh trầm xuống, bên dưới càng trở nên căng cứng, giống như cũng đang mong đợi cô to gan chạm vào.

Đường Tâm tò mò, vươn tay khẽ nắm lấy, cô chưa bao giờ cẩn thận chạm vào thân thể đàn ông như vậy, cảm giác dường như cách một lớp vải, thứ ở bên dưới tay cô vừa nẩy lên, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, lan đến tận bàn tay của cô, khiến hai má cô ửng hồng, nhưng ngoài cảm giác thẹn thùng thì lại có thêm một chút hưng phấn! Không biết lúc anh sờ cô có phải cô cũng sẽ có cảm giác này hay không?

Cô ngược mắt nhìn anh, lại phát hiện khuôn mặt anh đang căng ra, ánh mắt sắc bén so với mọi ngày lại càng trở nên sâu thẳm, tựa như đang cất giấu hai ngọn lửa cháy hừng hực ở bên trong...

6. Chương 6

Bắt đầu kiếp ‘thê nô’ và ‘ghen phụ’ của anh zai :)))

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, bầu không khí trong phòng vẫn còn đọng lại những tiếng hít thở ám muội. . .

Vệ Nghị Phong vắt khăn nóng, lại làm chuyện trước nay chưa từng có, tự tay phục vụ phụ nữ, giúp vợ mình lau sạch những dấu vết còn lưu lại sau trận hoan ái, làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Đường Tâm co chân, nín lấy góc mềm, thẹn thùng nhìn anh đang ngồi xổm giữa hai chân mình, động tác nhẹ nhàng, không hề giữ hình tượng trước mặt cô như mọi ngày, khiến cô có chút không quen, rồi lại bị sự dịu dàng này của anh khiến cô có cảm giác như mình là người phụ nữ được anh nâng niu quý trọng như bảo bối. . . .

Giờ phút này, cô có thể cảm nhận rõ tình cảm trong lòng mình, cũng không có cách nào phủ nhận mình thật sự đã yêu anh, bởi vì cho dù thân thể vẫn còn một chút đau đớn, nhưng chỉ cần nhìn đến người đàn ông trước mắt này thì cô lại cảm thấy vui vẻ, trong lòng lại có một loại cảm giác ấm áp dễ chịu không biết làm sao để nói rõ, nhắc nhở cô rằng, người đàn ông này đang nằm ở vị trí nơi trái tim cô. Từ trước đến giờ, cô chưa từng nảy sinh cảm giác này với bất kỳ người đàn ông nào, nhưng lúc này cô lại rất thích đôi tay dịu dàng và ánh mắt chăm chú của anh. . . .

“Đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ không nhịn được mà muốn em thêm lần nữa đấy.” Anh đột nhiên ngắt đầu, cười ranh mãnh.

Gò má cô đỏ bừng, kéo chăn lên che kín thân thể trần truồng, quay lưng tránh khỏi ánh mắt xấu xa của anh.

Đáng ghét! Cô suốt ngày phải đề phòng cái đám sắc lang ở bên ngoài, sao cuối cùng lại yêu phải một người đàn ông không đứng đắn như vậy. . . .

Trong chốc lát, anh cũng bò lên trên giường, vươn cánh tay ra. . . .

“Xích qua đây.” Anh vỗ vỗ vào cánh tay rắn chắc của mình, muốn cô nằm lên.

Cô không nhúc nhích, anh dứt khoát kéo cô vào trong ngực, để cô nằm đúng vị trí như anh mong muốn, cuối cùng mới hài lòng nở nụ cười.

“Vì sao không nói cho anh biết là em không có kinh nghiệm?” Bàn tay khẽ vuốt ve gò má trắng hồng mềm mại của cô, anh thật sự không ngờ ‘bộ mặt thật’ của cô lại khác xa so với tin đồn ở ngoài như vậy, hơn nữa, cô đã biết rõ là anh nghĩ về cô như thế nào, thế nhưng cô lại không hề giải thích, vẫn một mực để anh tưởng lầm rằng đêm nay có thể cùng cô đại chiến vài trận oanh liệt, rốt cuộc lại vì thương cô vừa ném thử mùi đời, anh chỉ có thể nói chuyện với chăn bông mà thôi, tâm tình lúc này thật sự rối bời.

Nhưng anh cũng thừa nhận là mình thật sự rất cao hứng, bởi vì anh là người đàn ông duy nhất được trông thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô lúc đạt đến cao trào, tuy anh chưa từng phát sinh quan hệ với xử nữ, nhưng vẫn có bản tính nguyên thủy của sinh vật giống đực, có tư tưởng độc chiếm với người phụ nữ mà mình để ý.

...

Đúng vậy, giờ phút này trong lòng anh đã nhận định Đường Tâm chính

là người của mình, điều này khiến anh điên cuồng, cảm giác say đắm thân thể mềm mại thơm ngát của cô, cảm giác hai người bọn họ phù hợp đến thế, giống như cô được sinh ra là vì anh, anh đã hiểu rõ cảm giác của chính mình, khả năng buông tay cô là cực kỳ thấp, cho dù là chiếm được lòng cô hay chiếm được thân thể của cô thì anh cũng đã quyết định rồi. Anh muốn cô, cô sẽ không có cơ hội trốn thoát.

Đường Tâm yên lặng nằm trong vòng tay của anh, cũng không biết rằng ở trong lòng người đàn ông này, vị trí của mình đã tiến thêm một bước lớn, không phải là một khoảng cách rất xa, trái lại còn đang sắp sửa bị người ta vùng dậy theo đuổi...

“Anh sẽ tin sao?” Cô nhàn nhạt hỏi lại, hoài nghi anh làm sao có thể dễ dàng tin tưởng một người phụ nữ vướng đầy scandal như cô vẫn còn trong sạch? Dù sao ở ngoài, nếu cô nói mình trong sạch hoặc đứng ra chỉ trích những cô gái gọi bị người khác cưỡng bạo, căn bản là sẽ chẳng có ai tin...

Mới đầu cô cũng muốn đứng ra giải thích nhưng càng về sau cô lại phát hiện những kẻ bề ngoài đạo mạo thực ra đều là những tên ngu ngốc, càng để ý đến ánh mắt của người khác sẽ chỉ càng làm mình khổ sở, vậy nên dần dần cô cũng không nói gì thêm nữa, chỉ cần những tin đồn kia không ảnh hưởng tới công việc của cô thì tất cả đều không sao cả.

Vệ Nghị Phong bị cô hỏi cũng á khẩu không trả lời được, quả thực với những lời đồn đại mà bên ngoài truyền ra, anh cũng không có khả năng tin tưởng nữ thần gợi cảm, hào quang bốn phía này lại chỉ là một con cừu nhỏ khoác tấm da hồ ly.

“Anh là một người đàn ông nông cạn.” Anh vuốt ve hàng lông mày thanh tú của cô, ngưng mắt nhìn vào đôi mắt sáng ngời mà anh vô cùng yêu thích, giọng điệu có chút xin lỗi, anh thừa nhận là mình cũng chỉ nhìn bề ngoài rồi kết luận cô giống như những người phụ nữ khác, nhưng lại càng cảm thấy thương cô hơn, phải trải qua bao nhiêu tin đồn và áp lực nặng nề thế nào mới có thể tôi luyện được tính cách kiên nghị, không lung lay trước gió táp mưa sa, ánh mắt vẫn bình thản như vậy.

Trong ký ức, anh chưa từng nhìn chăm chú vào đôi mắt của bất kỳ người phụ nữ nào, cũng chưa bao giờ cảm thấy người phụ nữ nào đặc biệt, nhưng người phụ nữ đang nằm trong ngực anh lúc này, lại không giống như những người bình thường khác, cô hấp dẫn ánh mắt của anh, thậm chí là cả trái tim anh... Có lẽ, trước khi lý trí của anh quyết định bắt lấy cô thì trái tim anh cũng đã chìm đắm say mê cô gái đặc biệt này rồi, vậy nên anh mới có thể lúc nào cũng muốn chiếm lấy cô, chinh phục cô một cách triệt để.

“Anh cũng chỉ giống như những người khác, tin tưởng vào những gì báo chí truyền thông đưa tin thôi mà.” Cô mỉm cười như chẳng hề để ý, dù sao cũng đã sớm quen bị mọi người hiểu lầm rồi, hơn nữa, cô đã gặp không ít đàn ông nông cạn nhưng cứ thích tự đề cao bản thân, luôn cho rằng mình là người tinh tế và sâu sắc, vậy nên khi anh thẳng thắn thừa nhận bản thân mình nông cạn, lại khiến cô cảm thấy thích thú.

“Sau này sẽ không như thế nữa, từ nay trở đi anh sẽ là người tin tưởng em nhất, hiểu rõ em nhất, em nhớ là ngày hôm nay chúng ta đã kết hôn rồi chứ?” Anh dùng ánh mắt kiên định để chứng minh lời nói của mình, hứa hẹn sau này mình sẽ trở thành một người chồng độc nhất vô nhị, nắm rõ tất cả mọi chuyện liên quan đến cô.

Sau khi phát hiện cô không phải là loại phụ nữ mà anh từng nghĩ... anh đột nhiên cảm thấy áy náy với chuyện mình đã lợi dụng cô để trả thù ông nội, nhưng không hề hối hận vì đã kết hôn với cô, chỉ cảm thấy may mắn vì mình đã có được cô, thậm chí anh còn cảm thấy so với việc chọc tức ông nội thì việc có thể có được cô lại khiến anh vui hơn rất nhiều.

Trong lúc khuôn mặt của ông nội không hề thấy một chút ánh sáng thì trong lòng anh lại có vô vàn tia sáng rực rỡ và vui sướng.

“Chỉ là hoàn thành giao ước của chúng ta mà thôi.” Côgiội cho anh một gáo nước lạnh, nghe thấy giọng nói dịu dàng như nước này, Đường Tâm lại không muốn thể hiện ra sự cảm động trong lòng mình, tuy ánh mắt của anh rất chân thành, nhưng cô không dám ôm ấp quá nhiều hy vọng về cuộc hôn nhân này, dù sao giữa bọn họ chỉ là một cuộc giao dịch, nếu ôm ấp quá nhiều tình cảm lãng mạn, đến lúc đó chỉ khiến ỉnh càng thêm chật vật khổ sở mà thôi.

Bởi vậy cô nghĩ cho dù có yêu thì cũng nên thoải mái một chút, chỉ cần không đặt quá nhiều hy vọng vào tình cảm của anh mà chỉ đơn thuần hưởng thụ cảm giác yêu một người, như vậy thì cho dù một ngày nào đó anh đột nhiên muốn trở về cuộc sống độc thân, rời khỏi cô thì thế giới của cô cũng sẽ không long trời lở đất, không phải chịu đựng quá nhiều bi thảm...

Cô là một người lý tưởng hóa, trong lòng tính toán lần đặt cược này có bao nhiêu phần trăm khả thi, thế nhưng anh lại như một ác ma, luôn thích khảo nghiệm định lực của cô, trong lúc cô còn đang do dự thì anh lại hôn lên môi cô, hơn nữa lại còn dùng một sự dịu dàng xấu xa, tiết tấu triền miên, phẳng phất như đang dùng một sợi tơ mềm mại mà chắc chắn quấn quanh lòng cô, khiến dây cung trong lòng cô không ngừng lắc lư rung động, khiến cô hoảng hốt, cảm thấy dường như là anh cũng có chút yêu cô, nếu không thì tại sao nụ hôn của anh lại dịu dàng như chất chứa vô vàn tình cảm đến vậy...

Đường Tâm thử tìm về chút lý trí còn sót lại, thế nhưng đã bị sương mù che phủ, trong mắt chỉ nhìn thấy người đàn ông mà mình ngoài ý muốn đã yêu, cô lại cảm thấy mình rất vô dụng, không có cách nào đoán được tình yêu của anh, trái tim cũng chỉ có thể để mặc cho anh dẫn dắt, dù một ngày nào đó nó sẽ bị tổn thương thì bây giờ cô cũng không có cách nào ngăn lại tình yêu của mình dành cho anh.

Thật kỳ lạ, đối với người đàn ông này, cô lại quyết định để mặc ỉnh trở thành đứa ngốc, cứ coi như anh cũng yêu cô là được rồi, như vậy thì cô cũng sẽ cảm thấy vui hơn một chút không cần phải hao tâm tốn sức do dự được mất.

“Giao ước của chúng ta chính là em trở thành vợ anh. Nhớ kỹ, từ nay về sau em chỉ thuộc về một mình anh.” Anh bình thần nở nụ cười, mặc kệ cô đã giội cho anh không ít nước lạnh, thế nhưng anh vẫn kiên quyết hôn cô thật sâu, vòng tay ôm chặt cô vào trong ngực, bá đạo không cho phép cô lùi bước, chỉ có thể chậm rãi hòa tan vào trong lòng anh, vô lực tựa vào khí thế cường hãn của anh.

Thứ anh muốn, cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ thất bại. Mà thứ anh đã nắm trong tay thì từ nay về sau cũng sẽ không hề buông ra... Khoảnh khắc ôm cô vào lòng, anh lại có một cảm giác cần phải để cô vĩnh viễn thuộc về mình, bởi vì cô đã mạnh mẽ chạm vào trái tim anh, làm lòng anh chấn động.

“Ừm...” Chỉ một tiếng nức nở của cô cũng có thể dễ dàng khơi lên dục vọng bên dưới của anh.

Cái gì gọi là tự làm tự chịu, chính là giống như anh bây giờ.

Đáng chết...

Một tuần sau, Đường Tâm cùng với dàn diễn viên tham gia hoạt động tuyên truyền cho bộ phim thần tượng, đây cũng là lần đầu tiên cô xuất hiện kể từ sau khi kết hôn ——

“Lá bài này tượng trưng cho năng lượng hạnh phúc, chứng tỏ cô đang ở trong một mối quan hệ mà mình rất hài lòng, cũng vô cùng nhiệt tình và tích cực đối với tình cảm này, khắp nơi đều tràn ngập ánh mặt trời, trong lòng chờ mong tương lai của hai người . . .” Trong chương trình, bọn họ ngồi ở bên cạnh nghe người bói bài Tarot đang giải thích với Đường Tâm, nói cô hiện tại đang chìm trong một cuộc hôn nhân mỹ mãn mà bao nhiêu người mơ ước, hoàn toàn là một cô gái vừa may mắn vừa hạnh phúc.

Nếu là trước đây thì cô sẽ không tin vào kết quả bói toán này, bởi vì bất kỳ ai cũng biết, cô vừa kết hôn với tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Long, đại khái cũng có thể đưa ra những suy luận hợp tình hợp lý như

vậy, cho dù đằng sau có không tốt như thế nào thì cũng không thể bêu rếu trước mặt người trong cuộc.

Thế nhưng bây giờ, sau khi cô đã rơi vào lưới tình thì lại cảm thấy những lời bói toán này thật chuẩn! Bởi vì cuộc sống tân hôn của cô và Vệ Nghị Phong quả thực là trôi qua trong hạnh phúc mỹ mãn, mặc dù là kết hôn chớp nhoáng, nhưng bọn họ sống chung với nhau lại ngoài ý muốn mà vô cùng ăn ý, cho tới giờ cũng chưa từng xảy ra va chạm không vui, thậm chí ngay cả những lúc ‘đấu võ mồm’ cũng cảm thấy ngọt ngào không giải thích được. . . .

Thật kỳ lạ! Cuộc đời cô chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ hạnh phúc vì một người khác như vậy, có lẽ đây là ma lực của tuần trăng mật mà người ta vẫn thường hay nói, hơn nữa, hình như ngay cả Vệ Nghị Phong cũng bị loại ma lực này ảnh hưởng, mấy ngày nay, chỉ cần hết giờ làm là anh lại chạy về nhà tìm cô, ngay cả lúc đang làm việc cũng không ngừng gọi điện thoại cho cô, khoa trương nhất chính là ngày đầu tiên anh đi làm sau khi kết hôn ——

“Anh đang điểm danh với em đấy à?” Cô không nhận được mà trêu anh. Buổi sáng không tính, nhưng suốt từ chiều tới giờ anh đã gọi cho cô tới bảy cuộc điện thoại rồi, cô thật hoài nghi rất cuộc là anh có đang làm việc hay không.

“Đúng vậy, anh sợ em nghĩ anh ở bên ngoài lêu lổng, cho nên tranh thủ lúc rảnh rỗi thì điện thoại báo cáo tình hình với em. Em có cần nói chuyện với thư ký hay trợ lý của anh không?” Anh mặt dày đem mọi ‘tội lỗi’ đổ lên trên người bà xã của mình.

“Không cần, anh tiết kiệm tiền điện thoại một chút đi, đừng quấy rầy người khác làm việc.” Cô không muốn bị nhân viên của anh nghĩ cô là loại phụ nữ mắc bệnh đa nghi đâu.

“Em không thích anh gọi cho em sao?” Giọng nói của anh có chút đáng thương.

“Không phải. . .” Cô không nhận được mà cất giọng an ủi.

“Vậy bây giờ em đang làm gì?” Giọng nói của anh lại lập tức trở nên hồ hởi vui sướng.

“Năm phút trước anh vừa hỏi em rồi mà.”

“Cũng đã qua năm phút rồi còn gì. . . .”

Kết thúc chương trình, Đường Tâm ngồi trong phòng hóa trang nghĩ đến mấy câu nói ngây thơ của chồng mình, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, nhất là lúc nghĩ đến anh nói, sở dĩ anh gọi cho cô nhiều như vậy ——
“Bởi vì anh nhớ em, vợ à!”

Cô vừa thu dọn đồ đạc, khéo môi lại không khỏi cong lên, trong lòng lại dâng lên một chút ngọt ngào.

Không biết có phải là do cô đã trúng độc tình quá nặng rồi hay không, mà mỗi lần ông xã dùng giọng điệu thâm tình để nói chuyện với cô, hoặc những lúc anh lén lút liếc mắt đưa tình với cô, trong lòng cô lại có cảm giác ấm áp và hạnh phúc, càng lúc càng cảm thấy anh cũng thật sự yêu cô, bởi vì loại cảm giác tâm linh tương thông này căn bản là không thể nào giả vờ, chỉ có thể ngầm hiểu lẫn nhau. . . .

Huống hồ, cho dù hôm nay anh cố tình dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ cô vui vẻ, làm cho cô có ảo giác là mình cũng được yêu thương, thế nhưng cô tình nguyện bị anh dụ dỗ dụ dỗ, bởi vì cô cũng rất thích cảm giác bọn họ yêu nhau, nghĩ tới anh thì tâm tình của cô lại vui vẻ tựa như đang bồng bềnh trên mây. Dù sao thì cũng đã kết hôn rồi, cô cũng chẳng cần phải sợ anh lừa tài gạt sắc, cứ để cô tạm thời làm cô gái ngốc nghếch chìm đắm trong tình yêu đi, tha hồ trở nên ngốc nghếch thì có làm sao đâu.

“Chị Đường Tâm, lại có điện thoại này.” Phan Khiết Như đưa chiếc điện thoại đã có hơn mười cuộc gọi nhỡ cho cô.

Cô nhìn một cái rồi bỏ thẳng vào trong túi xách.

“Chị không nghe à?” Hình như lại là Vệ Nghị Phong gọi tới.

“Không nghe.” Tuy là yêu, nhưng đàn ông không thể quá nuông chiều, nhất là đối với loại đàn ông kiêu căng ngạo mạn như Vệ Nghị Phong, cô tự nói với mình là không được nghe ——

*

“Vì sao cô ấy cứ một mực không chịu nghe điện thoại của tôi chứ?” Trong phòng làm việc, Vệ Nghị Phong trừng mắt nhìn điện thoại của mình, vẻ mặt lúc nhìn trợ lý cứ như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

“Có thể là cô ấy đang bận ghi hình.” Trưa nay anh ta mang tài liệu đến, lại đúng lúc nghe thấy boss của mình đang gọi điện thoại.

“Ghi hình gì mà lâu như vậy!” Chương trình chỉ phát sóng có một tiếng đồng hồ, chẳng lẽ phải quay suốt cả buổi chiều sao?

“Khó nói lắm, với lại chẳng phải cô ấy đã dặn nếu không có chuyện gì thì không cần phải gọi sao?” Hôm trước anh ‘phụng mệnh’ boss, dùng điện thoại của mình để gọi cho Đường Tâm, cô ấy bảo anh nhất định phải truyền lại lời ‘cảnh cáo cuối cùng’, còn bảo anh từ nay về sau đừng có giúp cho boss làm mấy loại chuyện ‘đầu cơ trục lợi’ này nữa.

“Sao lại không có chuyện gì?! Tôi đang muốn hỏi hôm nay cô ấy ghi hình có thuận lợi hay không. Vì sao cô ấy cứ một mực không chịu nhận điện thoại của tôi?” Vệ Nghị Phong ầm ục gào thét, không hiểu mình ‘yêu thương quan tâm’ đến vợ mới cưới thì có gì không đúng, vì sao cô lại không hiểu chứ. . . .

“Đúng vậy.” Thi Văn Khiên đứng bên cạnh giả vờ đáp lại, sau đó lặng lẽ thu dọn mớ tài liệu trên bàn, không định quanh quẩn ở chỗ này nữa, chỉ muốn lặng lẽ rút quân, không khéo lại bị cuốn vào chuyện nhà của người khác thì phiền toái lắm.

Từ sau khi boss của anh kết hôn, chỉ số thông minh thường hay xuất hiện dấu hiệu thoái hóa, đôi lúc trở nên rất khó nói chuyện. . . .

Chẳng qua đối với Vệ Nghị Phong mà nói, thế giới của anh sau khi cưới lại càng thêm tuyệt hảo, gió xuân phơi phới. Không ngờ một lãng tử chỉ vì đeo lên một chiếc nhẫn cưới mà lại có thể vui vẻ như vậy, thậm chí còn cảm thấy cuộc sống của mình cũng bởi vì có thêm một người phụ nữ ở bên cạnh mà càng thêm phong phú. . . .

Nhưng anh vẫn là như thế. Chỉ một tuần sau khi kết hôn, anh dường như đã yêu vợ mình, quả thực luôn vì cô mà rơi vào trạng thái thần hồn điên đảo, thời thời khắc khắc nghĩ đến cô, trong đầu luôn tràn ngập hình bóng cô, từ cái nhăn mày cho đến nụ cười của cô, thậm chí còn muốn vội vàng làm cho xong việc để chạy đến bên cạnh cô, ước gì có thể đem cô thu nhỏ rồi bỏ vào trong túi, đi đâu cũng mang theo như hình với bóng.

Mới đầu anh còn hoài nghi, không biết có phải là mình bị cảm giác mới lạ quá nhiều, vậy nên mới đột nhiên trở nên cuồng nhiệt với một người phụ nữ như thế không, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, nghĩ về cô thì trong lòng anh lại dâng lên một loại tình cảm dạt dào, đó là một loại cảm giác khó có thể hình dung, cũng không có cách nào kim chế, trước giờ anh chưa từng trở nên như thế, mà hôm nay lại sinh ra cảm xúc lạ lẫm đối với cô gái này, vì vậy anh vô cùng hiểu rõ, cô chính là sự tồn tại đặc biệt trong lòng anh, không ai có thể thay thế.

Nhưng cho dù nghĩ thế nào thì cuộc sống hôn nhân của anh cũng thật sự mỹ mãn ngoài dự đoán của mọi người, chỉ có một thứ duy nhất không hoàn mỹ, đó chính là vợ yêu của anh không phải là một người phụ nữ thích bám người, điều này khiến ột người đàn ông thường xuyên bị tình yêu thiêu đốt như anh lại cảm thấy có chút trống rỗng. . . .

Đây là báo ứng sao? Trước kia anh vẫn luôn cảm thấy chán ghét đám phụ nữ cứ suốt ngày bám chặt lấy mình, nhưng bây giờ lại yêu một người phụ nữ cứ thích để cho anh phải đuổi theo, cũng chỉ vì muốn được nghe giọng nói của cô mà vô số lần bị cô cảnh cáo. . . . Điều này thật sự là không có đạo lý rồi!

Thế nhưng thái độ này của vợ yêu vẫn khiến tim anh dao động không thôi, mỗi ngày tan tầm là không thể chờ được, chỉ muốn chạy ngay về nhà để gặp vợ yêu, bỏ hết tất cả những buổi xã giao không cần thiết, cho dù không có thời gian đi hưởng tuần trăng mật thì ngay cả ba ngày sang Nhật công tác, anh cũng muốn mang theo vợ yêu đi cùng, bàn xong công việc thì đã bay trợ lý, gạt phăng đối tác, quan tâm cái khi khô gì đến đám cán bộ địa phương, trực tiếp lái xe chạy thẳng về khách sạn suối nước nóng, vừa bước vào nhà đã vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm bóng hình xinh đẹp của vợ yêu ——

“Bà xâ! Đường Tâm. . . Tình yêu. . . Bé cưng của anh. . .” Anh hưng phấn đẩy ra cánh cửa kiếng Nhật, lần lượt tìm kiếm từng gian phòng, tất cả những kiểu xưng hô buồn nôn đều được anh sử dụng, thế nhưng bên trong ngôi biệt thự lớn như vậy lại không tìm được bóng dáng người trong lòng.

Lúc anh đang cảm thấy buồn bực thì lại nghe thấy tiếng nước chảy róc rách truyền đến từ bên ngoài phòng ngủ.

Anh đẩy ra cánh cửa đang khép hờ, men theo tiếng nước đi đến bể bơi lộ thiên bên trong sân nhà, phát hiện bóng hình xinh đẹp của cô như ẩn như hiện trong làn khói trắng, rốt cuộc cũng hiểu vì sao mình gọi này giờ mà không có ai trả lời rồi.

Dưới bầu trời đầy sao, Đường Tâm đeo tai nghe, hai mắt nhắm lại, trong miệng khẽ ngâm nga bài hát, đường cong lưng linh hấp dẫn dưới lớp khăn tắm tựa vào bên mép hồ, da thịt trắng nõn hiện lên một màu hồng nhạt, khiến người ta càng nhìn càng cảm thấy cô giống như mỹ nhân ngư đang nằm cạnh hồ nước, xinh đẹp nhưng lại có chút lười biếng, đáng dấp mê hoặc lòng người.

Ánh mắt anh mê muội nhìn cảnh đẹp trước mắt, cảm thấy lần này ‘bỏ gần tìm xa’, lựa chọn khách sạn suối nước nóng cách nội thành cả trăm cây số quả nhiên là sáng suốt!

Anh cởi hết quần áo, cũng không vội xuống nước mà chỉ ngồi bên cạnh hồ, cúi thấp người, vươn tay vốc một ít nước rồi tưới lên nụ hoa trước ngực cô, tựa như đang tưới thêm vài phần tươi đẹp lên người cô. . . .

Hàng mi dài nhẹ nhàng rung động, Đường Tâm khẽ mở đôi mắt còn vương hơi nước, nhìn thân hình cao lớn đang ngồi trên bờ hồ, khuôn mặt cương nghị như điêu khắc, cô khẽ mỉm cười, đáng vẻ xinh đẹp dịu dàng mang theo một chút quyến rũ, giống như cô gái đang chìm đắm trong tình yêu.

Anh cúi đầu, thâm tình hôn lên môi cô, bờ môi dịu dàng quyến luyến, thật khiến cô như có chút men say, cảm giác mơ màng. . . “Nghe nhạc như em thật nguy hiểm, lỡ có ai vào bắt cóc cũng không biết.” Anh tháo tai nghe của cô xuống, ánh mắt nhìn cô giữa làn khói trắng, bàn tay thuận thế đặt lên bầu ngực cao vút dưới làn nước, nhẹ nhàng xoa bóp, chỉ chốc lát sau đã trêu chọc nụ hoa đứng thẳng, xinh đẹp và ướt át, giống như đang khao khát được anh đoạt lấy.

“Trong này trừ anh ra thì làm gì còn ai vào đây bắt cóc chứ.” Cô khẽ cắn môi, chán ghét thân thể mình lại dễ dàng bị anh dụ dỗ như vậy, chỉ cần anh khiêu khích một chút thì đã có thể khơi dậy ham muốn của cô, khiến cô cảm thấy dường như mình thật sự đã trở thành một người phụ nữ lăng lợ phóng đãng, không biết biết xấu hổ.

“Bất kỳ người đàn ông nào trông thấy dáng vẻ này của em cũng đều biến thành người xấu.” Anh khẽ nở nụ cười đầy tà khí, nhẹ nhàng mút lấy vành tai cô, thân thể cao lớn chậm rãi trượt xuống hồ, khẽ nâng thân thể mềm mại của cô lên trên một chút, để khuôn mặt mình ở trước ngực cô, tha hồ làm chuyện xấu. . . .

“Chờ chút, anh không có mang. . .” Cô khẽ nghiêng người, dưới tư thế mắc cỡ chết người này, cô vẫn còn nhớ đến việc anh đã quên làm công tác chuẩn bị, lỡ may ‘xảy ra án mạng’ thì ——

“Em sẽ không mang thai.” Nói xong, anh ra sức tiến vào cơ thể ấm áp của cô, tiếp đó lại dùng mãnh tiến công, khiến cô không ngừng thở dốc, mỗi cái va chạm vào bên trong cơ thể căng chặt của cô lại đẩy lên từng đợt sóng, kéo cô đến bên bờ khoái cảm cực hạn, mà anh cũng không hề kìm nén tình cảm cuồng nhiệt trong lòng, thỏa sức chạy theo sự khao khát nguyên thủy nhất.

Anh muốn mọi thứ thuộc về cô, cũng muốn đem toàn bộ giao cho cô. . . . Cô không kịp ngăn cản, vẫn còn mấy câu hỏi trong đầu, nhưng chưa kịp hỏi anh thì đã bị lửa tình mãnh liệt của anh thiêu trụi, ngay cả lý trí cũng chẳng còn, chỉ biết hành động theo bản năng, hưởng thụ cảm giác bị anh ôm chặt, khẩn thiết yêu cầu được nhiều hơn nữa.

Khi thân thể hai người quấn quýt chặt chẽ, phía dưới vẫn tiếp tục từng đợt va chạm nóng bỏng, thì tình cảm trong lòng bọn họ cũng trở nên rực rỡ sinh động, theo từng tiếng hít thở trầm thấp, tình yêu cũng dần dần được khắc họa dưới đáy lòng, đến lúc này đã không thể bị xóa nhòa. . . .

7. Chương 7

Dưới bầu trời đêm đầy sao, lửa tình nóng bỏng của hai người lan từ sân nhà vào đến tận trong phòng ngủ, liên tục trải qua mấy lần ân ái triền miên, cuối cùng mới bình tĩnh nằm trên chăn nệm xốc xếch.

Cô mệt mỏi tựa vào ngực anh, càng lúc càng yêu cái cảm giác thân mật khi được anh ôm vào lòng, bỗng dưng, cô nhớ tới lời anh vừa nói ——

“Vì sao anh lại nói em sẽ không mang thai?” Thật xấu hổ! Hai người cũng đã làm chuyện đó nhiều lần như vậy, cho dù chỉ là lời nói lúc tình trùng xông lên não, nhưng bây giờ cô mới hỏi anh thì cũng đã quá muộn.

Trên mặt Vệ Nghị Phong quả nhiên hiện lên một chút do dự, nhưng sự thật là —— “Bởi vì anh đã sớm thất ga-rô* rồi!” Anh nghĩ, việc này không cần phải giấu cô. Lúc trước bởi vì thói quen phong lưu, giao thiệp rộng rãi, vậy nên anh cảm thấy phương pháp này rất cần thiết, đề phòng sơ hở.

(*) thất ổng dẫn tinh

Nhưng kể từ khi yêu người đang nằm bên gối, anh đã quyết định thay đổi hoàn toàn, từ nay về sau chỉ ôm một mình cô, thực tế là, sau khi trải qua ‘tiếp xúc da thịt’ cùng với vợ mình, anh nghĩ sau này ngay cả bao cao su mình cũng phải từ bỏ, như vậy sẽ càng làm cho tình thú chốn khuê phòng của vợ chồng bọn họ đạt đến cảnh giới tươi đẹp hơn.

“Hả?” Cô ngạc nhiên, không ngờ đáp án lại nằm ngoài dự đoán của mình như vậy. Nếu không thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô còn cho là anh đang nói giỡn.

Chả trách ngay từ đầu anh đã cam đoan rằng, cô vĩnh viễn sẽ không phải chịu áp lực nối dõi tông đường. . . .

“Chẳng phải em cũng không có ý định sinh con sao?” Anh mỉm cười nhìn vẻ mặt ngây ngốc của cô.

“Ừ, đúng vậy.” Quả thực là cô đã từng nói vậy, nhưng đó chỉ là ý nghĩ trước mắt chứ không phải vĩnh viễn. . . .

Thật kỳ quái, cô vốn không có ý định kết hôn, càng không có khả năng lo lắng đến vấn đề sinh con, vậy nên cho dù anh có thất ga-rô thì cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa gì, cô nên mừng vì không cần phải sinh con dưỡng cái, cũng không cần phải lo lắng thân thể sau khi sinh con sẽ thay đổi, nhưng sau khi yêu anh, cô lại tự nhiên cảm thấy một ngày nào đó bọn họ sẽ cùng nhau tạo ra thế hệ tiếp theo, xây dựng một gia đình nhỏ hạnh phúc.

Bây giờ đột nhiên biết được bọn họ vĩnh viễn sẽ không có con, trong lòng cô lại có một loại cảm giác mất mát không biết tả thế nào, mặc dù không đến mức đau khổ muốn khóc, nhưng vẫn cảm thấy buồn buồn, giống như đột nhiên bị ai đó đánh một cái.

“Anh làm vậy cũng là vì muốn chọc tức ông nội sao?” Cô muốn biết nguyên nhân anh không muốn có con có giống như lý do lúc trước anh muốn lấy cô làm vợ hay không, chỉ vì muốn trả thù những thủ đoạn vô tình của ông nội năm đó mà anh không tiếc dùng chuyện đại sự của đời mình, hạ một liều thuốc cực mạnh cho ông cụ.

Điều này không chỉ tàn nhẫn với Vệ lão gia mà cũng tàn nhẫn với cả bản thân anh. “Không hoàn toàn là như vậy, anh vốn không thích trẻ con, đương nhiên càng không có khả năng để mình trở thành công cụ nối dõi tông đường cho người khác.” Anh không phủ nhận quyết định này quả thực là có một chút liên quan đến việc trả thù ông nội, nhưng phần lớn là vì anh nguyện ý làm vậy.

Anh vốn không thích trẻ con, cũng chưa từng nghĩ tới việc phải có con cháu để sau này lo chuyện nhang khói, anh không muốn một ngày nào đó đột nhiên có một người phụ nữ lai lịch không rõ chạy đến bảo anh nhận máu mủ, để anh làm cha mà không rõ nguyên do, vậy nên thất ga-rô là cách làm ‘vắt vả một lần, cả đời nhàn nhã’.

“Không phải là em muốn làm mẹ rồi chứ?” Anh phát hiện vợ mình như có điều suy nghĩ.

“Không có.” Cô phủ nhận cực nhanh. Mặc dù trong lòng có chút buồn bã mất mát, nhưng anh đã thất ga-rô rồi, cũng biểu đạt rõ lập trường là không thích trẻ con, chẳng lẽ bây giờ cô lại ăm ỹ một trận, oán giận anh vì sao chưa gặp cô mà đã tự mình quyết định đi ‘trối lại’ sao?

Cô mỉm cười thản nhiên như không, muốn lừa gạt anh nhưng cũng là đang tự an ủi chính mình. Không sao cả . . . không có con thì bọn họ vẫn có thể sống hạnh phúc, tự do tự tại.

Bây giờ bên cạnh là người cô yêu, chỉ cần có được một người chồng yêu thương cô như vậy cũng đủ may mắn rồi, cô không nên yêu cầu hạnh phúc xa vời, phải biết cảm thấy thỏa mãn.

“Có đói bụng không?” Anh vuốt lên bụng nhỏ bằng phẳng của cô, đột nhiên nhớ ra từ tối đến giờ mình vẫn chưa ăn gì, vừa về tới khách sạn là đã vội vàng ‘ăn’ cô.

“Không đói lắm.” Lúc tối cô đã ăn một chút rồi, cộng thêm vừa rồi cảm thấy buồn bực trong lòng, hiện giờ chẳng muốn ăn gì nữa.

“Oa! Vợ anh đúng là tiên nữ.” Anh làm ra vẻ khoa trương, cười cô không ăn khói lửa nhân gian.

“Nói vớ nói vẩn, chỉ là bây giờ em chưa đói bụng mà thôi.” Cô liếc mắt nhìn anh, rốt cuộc vẫn bị anh chọc cười.

Nhìn khuôn mặt mà cô yêu thương, cô lại một lần nữa tự nhủ với chính mình, không có con cũng chẳng sao, chỉ cần có anh yêu thương cô là đủ rồi, thật sự là rất đủ rồi...

“Anh thấy em lười thì đúng hơn, vừa rồi cũng chỉ có mình anh cố gắng.” Ánh mắt anh lấp lánh, lên án cô không chịu ra sức, nhưng khuôn mặt lại lộ rõ vẻ đắc ý, chứng minh rằng anh rất thích vì cô mà dùng sức nhiều thêm một chút, ép cô giao ra tất cả sự nhiệt tình trong người...

“Em đói bụng rồi, gọi đồ ăn giúp em.” Cô đỏ mặt, dùng sức đẩy anh ra, muốn anh nói chuyện đứng đắn.

“Sao đột nhiên lại đói rồi?” Anh nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường Tatami, vẫn chưa từ bỏ hy vọng đùa giỡn với cô.

“Mau lên—” Cô lại đẩy thêm một cái nữa, cũng không hề khách khí mà đá ông xã mình ra khỏi chân.

*

Khoảng 20 phút sau, trên bàn đã được dọn lên mấy món ăn Nhật, trông rất ngon miệng và đẹp mắt, lại còn có cả một nồi lẩu nóng hổi.

Vệ Nghị Phong lập tức động đũa, thưởng thức hương vị cá sống tươi ngon cùng mấy miếng sushi nắm, nhưng ăn được một lúc thì anh mới phát hiện bà xã bên cạnh chỉ ăn một miếng sushi nhỏ, thêm một miếng đậu hũ và hai thìa súp miso...

“Em là chim à?” Anh có chút hoài nghi vừa rồi cô kêu đói hay là kêu chim chíp.

“Ăn khuya mập lắm.” Bây giờ cũng đã hơn chín giờ rồi, đồ ăn đối với cô mà nói đã chuyển hóa thành ‘phân’, bình thường chỉ cần qua sáu giờ tối là cô sẽ không ăn gì nữa.

“Em gầy quá, mập thêm chút nữa thì tốt hơn.” Anh không hề tốn sức đã có thể kéo cô vào trong ngực mình, trực tiếp đút sushi vào trong miệng cô, không cho phép cô nhả ra.

“Gầy một chút lên TV mới đẹp.” Cô vừa nhai vừa giải thích, trong lòng đã lặng lẽ dâng lên một cảm giác tội ác.

Từ khi bước chân vào showbiz, thói quen ăn uống điều độ của cô cũng trở nên tự nhiên giống như việc hít thở mỗi ngày, vì để duy trì thân thể hoàn mỹ trước màn ảnh, cô vô cùng nghiêm khắc với số cân nặng tiêu chuẩn của mình.

“Anh không quan tâm trên TV thế nào, anh chỉ quan tâm vợ anh ôm có thoải mái hay không thôi.” Anh nói một cách thẳng thắn, vẫn tiếp tục đút cho cô vài miếng thịt, ăn gì bổ nấy, phải cho cô ăn thịt nhiều một chút mới được...

“Anh kìm chế một chút có được không!” Cô ngượng ngùng giữ chặt bàn tay không an phận của anh, cảm thấy sau khi kết hôn, người đàn ông này lại dễ dàng động dục hơn rồi, hờ ra một chút là lại bắt đầu trượt tay lên người cô, vừa trêu chọc vừa giở trò với cô...

Cô cũng sắp bị anh biến thành ‘dâm phụ’ rồi!

“Đây đều là lỗi tại em, ai bảo em nhìn ngon miệng như vậy...” Anh cố ý đút cho cô ăn, cũng coi cô trở thành thức ăn ngon mà chậm rãi nhấm nháp, khẽ liếm lên cần cổ trắng ngần của cô, một tay lại tiến vào trong cổ áo...

Tất cả cái này đều là lỗi tại cô! Nếu cô lớn lên không có dáng vẻ ‘tú sắc khả xan’ như vậy thì sao có thể khiến anh thường xuyên không thể kiềm chế được, hầu như lúc nào cũng đều than ‘đói bụng’ với cô, cuối cùng lại không nhịn được mà kéo cô lên giường nhấm nháp một phen...

Đúng, đây đều là lỗi tại cô, nếu không, từ trước đến nay, có bao giờ mà anh lại thường xuyên không được thỏa mãn dục vọng như vậy...

“Nhẹ một chút, mấy hôm nữa em còn phải quay quảng cáo.” Cô níu lấy áo tắm của anh, mở miệng cầu xin anh nhẹ tay, cũng không hề có lực chống đỡ đối với sự mê hoặc của anh, chỉ có thể xin anh đừng để lại quá nhiều dấu vết ‘tình cảm mãnh liệt’ trên người mình, nếu bị thợ trang điểm nhìn thấy thì sẽ rất mất mặt.

Hơn nữa, đối với công việc của cô, không bảo dưỡng tốt thân thể của mình cũng xem như là không có trách nhiệm, không có sự chuyên nghiệp.

“Em thật đẹp...” Anh gạt áo tắm của cô ra, úp mặt vào trước ngực cô, mở miệng tán thưởng.

Hiển nhiên là cô không cần phải lo lắng mình ăn khuya sẽ bị tăng cân, bởi vì cho dù anh có đút cô ăn bao nhiêu thì cô lại phải ‘tiêu hao năng lượng’ nhiều bấy nhiêu, hành trình ba ngày hai đêm này, thật sự là anh chẳng hề lãng phí một chút thời gian nào...

Ban đêm chính là lúc tuyệt vời nhất...

Ba tháng sau, Vệ Nghị Phong mới kết thúc chuyến đi công tác một tuần, hôm nay anh đáp máy bay từ New York trở về nước.

Trợ lý đã trở về trước anh mấy ngày, lúc này đang đứng đón ở sân bay. Sau khi lên xe tư nhân, anh không hề có chút thả lỏng, lập tức bắt đầu lắng nghe Thi Văn Khiên báo cáo tình hình.

“Căn cứ vào thông tin vừa nhận được, tháng này lão gia đã liên tục hẹn gặp vài vị cổ đông, nhưng dường như không được thuận lợi, trong đó chỉ có ba người đồng ý gặp mặt, chẳng qua bọn họ đều không ủng hộ việc bác gái anh tiếp nhận vị trí chủ tịch. Mặt khác, còn bí mật tiến hành thu mua cổ phiếu, cũng đang tiến hành...”

Thi Văn Khiên báo cáo lại kết quả vừa thu thập được, sau đó đưa ra toàn bộ tài liệu đã được chỉnh sửa một cách rành mạch rõ ràng.

Đừng thấy bình thường Vệ Nghị Phong là người tính cách ôn hòa, kiêu căng ngạo mạn, chỉ cần có người dám ở sau lưng anh có một chút ý nghĩ không an phận, anh sẽ lập tức xử lý sạch sẽ, không để lại chút dấu vết...

“Tiếp tục quan sát bọn họ, cho dù mấy người đó có hành động gì, liên lạc với ai thì cũng đều phải báo cho tôi biết.” Anh đọc tài liệu trong tay, đuôi mắt đang cười lại mang theo một tia ranh mãnh, cho tới bây giờ mọi hành động của đối phương đều không nằm ngoài dự liệu của anh.

“Vâng.” Thi Văn Khiên đẩy gọng kính trên sống mũi, lại chột nói: “Ồ! Là Đường Tâm tiểu thư.”

Vệ Nghị Phong lập tức ngẩng đầu, theo ánh mắt của trợ lý quay ra cửa sổ xe, nhìn bảng quảng cáo ở trên cao nơi ngã tư đường, trên đó treo một tấm áp phích lớn, là hình Đường Tâm quảng cáo ột hãng thời trang nổi tiếng nào đó. Trong hình, cô mặc một chiếc quần jean ôm sát người, tóc dài lay động theo gió, hai tay giơ lên trước ngực, tư thế như đang chuẩn bị cởi chiếc áo sơ mi trắng trên người.

“Thật đẹp.” Thi Văn Khiên phát biểu cảm xúc như những người xem bình thường.

Thế mà người đàn ông bên cạnh lại lạnh lùng nổi một câu: “Cô ấy không phải là tiểu thư, mà là phu nhân, Vệ phu nhân!”

Bộp— Vệ Nhị Phong ném xấp tài liệu lại cho trợ lý, sức lực rõ ràng mang theo sát khí.

“A! Vâng!” Thi Văn Khiên phát giác ra cảm xúc của ông chủ, lập tức cúi đầu nhận lấy xấp tài liệu, không dám liếc mắt nhìn ra cửa sổ nữa.

“Từ nay về sau, cậu phải gọi cô ấy là phu nhân tổng giám đốc.” Anh đặc biệt dặn dò, chỉ hận không thể đem mấy chữ này dán lên áp phích, để ọi người biết rõ thân phận của cô.

“Cô ấy bảo không cần phải gọi cô ấy là bà chủ hay phu nhân, chỉ cần gọi tiểu thư hay tên là được rồi.” Đây là do chính miệng Đường Tâm nói với anh.

Xoẹt — ánh mắt rét lạnh đảo qua, trong mắt Vệ Nghị Phong mang theo uy phong sắc bén không thể nghi ngờ.

“Vâng, tôi biết rồi.” Kể thức thời mới là tuần kiệt, bà chủ vắng mặt, ông chủ là lớn nhất.

Vệ Nghị Phong hài lòng, thu hồi ánh mắt khiến người ta lạnh cả sống lưng, sau đó rút điện thoại di động, chuẩn bị gọi cho bà xã đã mấy ngày không liên lạc, nhấn phím 1 —

Không ai nghe máy . . . không ai nghe máy . . . chuyển hướng thuê bao . . . tắt máy!

Anh trừng mắt nhìn điện thoại giống như nó có thù oán với mình, nhưng chưa từ bỏ ý định gọi lại lần nữa, tối hôm qua rõ ràng anh còn nhận được điện thoại của vợ yêu, sao hôm nay lại mất liên lạc rồi?

“Nếu tổng giám đốc muốn liên lạc với phu nhân thì hai ngày nay cô ấy đều bận chụp hình để PR ột bộ phim mới, có khả năng là sẽ không nghe điện thoại được.”

Thi Văn Khiên nhiệt tình cung cấp thông tin tình báo.

“Sao cậu biết?” Sắc mặt ông chủ rất thối. Vì sao trợ lý của anh lại nắm rõ lịch trình của bà xã hơn cả anh?

“

Là. . . tiểu Khiết nói cho tôi biết.” Sắc mặt của trợ lý như tắm gió xuân. Thời gian này cũng nhờ Đường Tâm nói ngon nói ngọt giúp cho quan hệ của anh và Phan Khiết Như tiến triển rất tốt, hầu như ngày nào hai người cũng gọi điện cho nhau, bây giờ đã có thể gọi thẳng tên của cô rồi.

“Có muốn tôi giúp ngài gọi cho tiểu Khiết hỏi thử khi nào phu nhân nghỉ ngơi hay không?” Anh tốt bụng hỏi, nghĩ thầm chắc là tổng giám đốc không biết số điện thoại của tiểu Khiết, vì lúc trước việc liên lạc với cô đều do anh phụ trách.

“Không cần.” Sắc mặt của anh vẫn thối như cũ, cất điện thoại, không nghĩ tới mình vậy mà phải thông qua trợ lý của vợ mới có thể tìm được vợ mình, điều này thật khiến người ta khó chịu.

Còn cả tấm áp phích quảng cáo vừa rồi nữa! Tuy trong hình chỉ lộ ra khuôn mặt xinh đẹp và vòng eo thon nhỏ của cô, thế nhưng lại ánh mắt lười biếng cùng với đường cong yếu điệu, đáng vẻ gợi cảm và mị hoặc của thực nữ, khiến người ta nhìn vào cũng cảm thấy thèm thuồng khao khát. . . .

Đứng ở góc độ người tiêu dùng, đây tuyệt đối là một bức quảng cáo rất đẹp, rất cuốn hút, nhưng đứng ở góc độ người chồng, anh lại hy vọng không ai xem được tấm áp phích đó. . . .

Lần đầu tiên trong đời anh ném phải tư vị ghen tuông, mà đối tượng lại là hàng vạn người qua đường lạ lẫm?

Trời ạ! Ngay cả anh cũng cảm thấy khác thường, chắc là vì còn đang chênh lệch múi giờ, chưa thích ứng được thôi. . . .

Vệ Nghị Phong day day thái dương đau nhức, thậm nghĩ chỉ cần mình nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

*

Buổi tối hôm đó, Vệ Nghị Phong vừa kết thúc một cuộc hội nghị, trở về phòng làm việc thì chỉ nhận được một tin nhắn của Đường Tâm, nói là sẽ về nhà rất muộn, anh gọi lại thì cô đã khóa máy.

Về đến nhà,

Người đàn ông nào đó nằm cô đơn một mình trên chiếc giường rộng lớn, không chờ được vợ về, đã mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, anh cảm giác có làn hương thơm dịu nhẹ tiến vào trong ngực mình.

Anh mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy vợ yêu lâu ngày không gặp đã nằm ở trong ngực mình.

“Mừng anh đã về.” Đường Tâm hôn lên cằm ông xã, sau đó lập tức rúc vào cổ anh, tìm tư thế thoải mái nhất để làm ổ trong lòng anh, dán sát vào thân thể ấm áp quen thuộc, khoe môi nhẹ nhàng cong lên.

“Mấy giờ rồi?” Anh nhất thời không nhìn rõ thời gian trong chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường.

“Ba giờ.” Cô thấp giọng trả lời, vui trong cơ thể ấm áp, ý thức của cô dần dần tan rã.

Ba giờ sáng?

Anh khẽ dụi mắt, nhìn đồng hồ, quả thực đã hơn ba giờ sáng.

Giờ này cô mới về! Cái gì gọi là ‘rất muộn’? Phải gọi là ‘rất sớm’ mới đúng!

“Sao giờ mới về?” Tuy anh hiểu thời gian quay phim không khi nào cố định, có đôi lúc sẽ phải quay suốt đêm, nhưng nhìn thấy vợ mình ‘về sớm’ như vậy, anh vẫn quan tâm hỏi một câu.

“Nói đúng nha....” Cô ngáp một cái, mơ mơ hồ hồ không biết trong đầu đang nghĩ gì, ba ngày nay cô ngủ chưa được bốn tiếng đồng hồ, mệt mỏi đến nỗi lúc tháo trang sức đi tắm cũng suýt chút ngủ gật.

Anh mỉm cười nhìn cô híp mắt há miệng, dáng vẻ ngây thơ khiến anh cảm thấy thật đáng yêu, anh khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp đã nhiều ngày không thấy, trong lòng tràn ngập yêu thương...

“Bà xã.” Anh hôn lên mặt cô.

“Ừ?” Cô khẽ hừ một tiếng, mí mắt nặng nề không mở ra nổi.

“Em có nhớ anh không?” Anh hôn vào hõm vai của cô, quyến luyến vuốt ve thân thể mềm mại mà anh nhung nhớ bao đêm, liên tục tìm kiếm hương thơm mê người tỏa ra từ trên thân thể của cô.

“Nhớ...” Cô lẩm bẩm trả lời, lại ngăn không nổi cơn buồn ngủ đang ập đến, cảm giác vô cùng mệt mỏi, chẳng còn sức lực để nói được nửa câu, thậm chí còn thấy thật có lỗi vì không thể nào mở mắt ra để nhìn anh nhiều hơn một chút.

“Anh cũng rất nhớ em.” Dục vọng trong cơ thể bắt đầu rục rịch, bàn tay của anh từ từ trượt xuống dưới bụng bằng phẳng của cô, sau đó lại trượt xuống đùi, vuốt ve da thịt mềm mại, lộ rõ ý đồ...

“Ông xã...!” Cô yếu ớt khẽ gọi.

“Ơi?”

Cô ôm lấy thân thể cao lớn, vùi mặt vào cổ anh.

“Em mệt quá... để em ngủ đi, xin anh đấy...” Cô mệt mỏi không chịu được nữa, mở miệng cầu xin, nói xong câu này thì mất hết ý thức, chìm vào trong mộng đẹp, phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Anh sửng sốt không dám tin, cúi xuống nhìn vợ yêu đang nằm ngủ trong ngực mình, sở chỗ này một chút chỗ kia một chút mới phát hiện cô đã ngủ thật rồi.

Thật không thể tin được... Vợ yêu của anh lại chẳng thèm đếm xỉa đến mị lực của anh, đã nhiều ngày không gặp, vậy mà cô lại có thể gục đầu nằm ngủ?

Nhưng nhìn sắc mặt mệt mỏi của cô, trong lòng anh ngoài cảm xúc buồn bực tủi thân thì càng cảm thấy đau lòng không nổi, anh tin, nếu không phải là cô đã thật sự mệt mỏi thì tuyệt đối sẽ không thể nào thờ ơ với sự khiêu khích của anh như vậy.

Ôm người đẹp trong lòng, anh đột nhiên có chút cảm khái, dạo gần đây có vẻ như công việc của cô càng lúc càng nhiều, bận rộn cũng không kém anh, như vậy hao tổn quá nhiều tinh lực của cô...

Không biết có phải anh là số giúp vợ hay không, sau khi kết hôn, vợ của anh lại càng vất vả hơn, hết lần này tới lần khác được mời đóng quảng cáo, tham gia hoạt động phát ngôn liên tục, cộng thêm tháng trước còn nhận lời mời tham gia đóng một bộ phim mới, chiếm gần hết thời gian ngọt ngào của hai người bọn họ, mà cô cũng không thể đi công tác cùng anh giống như lúc trước nữa, ngay cả thời gian về nhà cũng ít dần, khiến anh bây giờ càng lúc càng giống một ‘oán phụ’ bị vắng vẻ chốn thâm cung.

Aiz, mắt ngủ lại không có gì để làm thật là đau khổ, nhưng anh vẫn không nỡ buông vợ yêu ra đi duyệt công văn...

Aiz aiz, nhìn xem, đầu năm nay làm một người đàn ông thương cảm cho bà xã của mình thật là khó khăn nha...

Đúng là trên đầu chữ ‘Nhẫn’ treo một cây đao mà! (*)

“Ừm...” Vợ yêu dụi dụi vào ngực anh, hoàn toàn không biết ‘nỗi đau của thế gian’ lặng lẽ chìm vào trong mộng.

Anh khổ sở mỉm cười, chỉ hy vọng trong giấc mơ của cô cũng có anh....

(*)

Chữ Nhẫn () được hình thành từ chữ đao () cộng với bộ phiệt còn gọi là bộ phiệt () thành chữ nhận () nghĩa là một binh khí, mũi nhọn, chém giết. Chữ Nhận () ở trên, bên dưới thêm chữ Tâm () thành chữ Nhẫn (), nghĩa là kiên nhẫn, nhẫn nhịn, nhẫn nhục là khoang dung độ lượng...

Vài ngày sau, hình ảnh Đường Tâm đi ăn tối cùng với một mẫu nam có dòng máu lai được đăng trên trang bìa của tờ tuần san, tiêu đề bên trên là ——

Vợ chồng bất hòa? Sau khi kết hôn, ‘hoa hò điệp’ chuyển sang hẹn hò với mẫu nam!

Trong phim thì ‘hoa rơi vô ý’, ngoài đời thì lại lén lút ‘tình nồng đón đưa’?

Bài báo đưa ra vài tấm hình chụp Đường Tâm đang ngồi ăn cùng với nam diễn viên, vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, mấy ngày liên tục, bọn họ thường xuyên đi chung với nhau, cùng nhau chạy tới chạy lui đến phim trường để quay phim, chụp ảnh.

Bài báo còn nói, trong lúc quay phim, Đường Tâm và mẫu nam còn thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau, cử chỉ thân mật, cô còn thừa dịp ông xã đi công tác ở nước ngoài, lén lút ‘hồng hạnh xuất tường’, cùng với mẫu nam có ngoại hình xuất sắc chơi trò ‘phim giả tình thật’. Thậm chí người viết còn không ngại giúp hai người đàn ông đánh giá bề ngoài, phân tích những ưu điểm và khuyết điểm của bọn họ ở trong lòng nữ chính. . . .

Chỉ mấy tiếng đồng hồ sau khi tờ báo được xuất bản, phòng đối ngoại của tập đoàn Hoàng Long và tất cả điện thoại trong công ty đều lập tức bị báo chí truyền thông ồ ạt gọi đến phỏng vấn, ngay cả điện thoại cá nhân của Vệ Nghị Phong cũng không may mắn thoát được, khiến anh phải dứt khoát tắt nguồn mới có thể được yên tĩnh.

Thế nhưng cả một buổi chiều, trong lòng anh thật sự không thể nào an tĩnh, lúc chủ trì cuộc họp cũng thấp thỏm không yên, trong đầu liên tục hiện lên những tin tức xuất hiện mấy ngày nay, những hình ảnh chết tiệt sống động như thật, vợ anh nói nói cười cười với người đàn ông khác, tất cả những thứ này giống như những con kiến đang gặm nhấm lòng anh, khơi lên ngọn lửa ghen ghét đố kỵ. . . .

Anh cố gắng chịu đựng, đợi rồi lại đợi, chậm chạp tiếp nhận mọi tin tức liên quan đến bà xã, điện thoại của cô đã tắt máy, điện thoại nhà cũng không gọi được, lúc này cô hẳn là phải ở trong nhà để tránh mặt đám phóng viên chứ.

Chưa tới năm giờ chiều, Vệ Nghị Phong rốt cuộc cũng không chịu được nữa, nói với trợ lý một tiếng rồi trực tiếp về nhà.

Vừa bước vào cửa, cái người trong cuộc gây náo loạn sôi sục cả giới truyền thông kia rõ ràng lại đang đứng ở trong phòng bếp, vừa nghe nhạc vừa trộn salad.

“Sao hôm nay anh về sớm vậy?” Đường Tâm mừng rỡ nhìn ông xã, bình thường sớm nhất thì cũng phải 6 giờ rưỡi anh mới về đến nhà, hôm nay lại về sớm đến bất ngờ.

“Ừ, tối nay có bữa tiệc xã giao.” Vậy nên anh muốn trở về trước để tìm cô hỏi cho rõ ràng cái chuyện này, nhưng thấy dáng vẻ của cô ung dung thản nhiên như vậy lại khiến anh có chút chần chừ, cảm thấy hình như mình đã hiểu lầm cô, bên ngoài dư luận xôn xao ầm ỹ cũng là do bản thân anh tự tưởng tượng mà ra. . . .

“Em không có gì muốn nói với anh sao?” Anh cho rằng cô sẽ phải chủ động giải thích, thế nhưng từ xế chiều tới giờ cô cũng không nói một câu.

“Ví dụ?” Cô tắt nhạc, vừa rồi trong đầu đang lặp lại lời thoại của buổi quay sáng mai, vậy nên đối với câu hỏi của anh cũng có chút bất ngờ.

“Em có xem tin tức ngày hôm nay không?”

“Anh đang nói đến chuyện em và nam diễn viên kia sao?” Cô cười hỏi.

“Đúng.” Cô biết rõ mà còn cười được? Bây giờ người có đầu óc không bình thường là anh sao?

Đường Tâm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông xã, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện ra bầu không khí có chút không ổn, lập tức giải thích với anh ——

“Mấy ngày nay anh ta chỉ tiện đường chở bọn em thể thôi, trường quay ở xa mà đường núi lại khó đi, em thấy đi cùng thì tốt hơn, về sau em mời anh ta ăn cơm coi như là cảm ơn mà thôi.” Cô giải thích mình chỉ dựa theo lễ phép, và lại không muốn nợ người khác ân tình, vậy nên mới mời anh ta một bữa cơm. Hơn nữa lúc ấy trên xe

còn có cả trợ lý ngồi ở phía sau, không phải chỉ có mỗi hai người như báo chí đưa tin.

“Xa thì cũng có thể đi taxi. Với lại anh ta cũng chỉ tiện đường, em làm gì phải đặc biệt mời anh ta dùng cơm.” Giọng nói của anh có chút không vui, cảm thấy cô căn bản là đã làm chuyện thừa.

Lúc trước anh cũng đã nói là sẽ đổi cho cô một chiếc xe mới, lại sắp xếp một tài xế kiêm vệ sĩ để đưa đón cô, nhưng cô hết lần này tới lần khác không chịu nhận ý tốt của anh, bây giờ còn để cho người đàn ông khác đưa đón mình, như vậy là sao?

“Cũng không có gì đặc biệt mà, kết thúc công việc thì đi ăn cùng bọn họ thôi, tại cái đám chó săn kia cứ thích chụp hình em và anh ta...” Cô tỏ vẻ vô tội, tối hôm đó rõ ràng còn có mấy thành viên khác đi ăn cơm cùng bọn họ, nhưng đám chó săn lại chụp góc độ chỉ có hai người, cô cũng rất bất đắc dĩ nha.

“Đó là tại vì em ngồi quá gần!” Vừa nghĩ tới có người đàn ông khác dựa sát vào cô, trong lòng anh lại dâng lên vị chua, cảm giác thật không thoải mái, hôm nay trong phòng làm việc, anh đã nổi giận, vo tờ báo lại thành một cục giấy lộn, nhưng trong lòng thì vẫn bực bội không có cách nào trút ra.

Đường Tâm nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của anh, hoàn toàn không giống với mọi ngày, nơi đáy mắt còn hiện rõ lửa giận, trong lòng cô lại cảm thấy vui vẻ ngoài ý muốn. Cô đi đến trước mặt anh, muốn cười nhưng lại không dám đả kích anh, chỉ lấy tay chọt chọt vào ngực anh...

“Anh đang ghen đấy à?”

“Em nói thử xem?” Sắc mặt anh như đóng băng, giọng nói rét lạnh.

“Đúng rồi còn gì.” Cô cười tươi rồi nói thẳng kết quả, cũng không sợ mình bị đông cứng mà ôm chặt lấy anh vui vẻ cọ cọ vào trong ngực anh giống như chiếc bánh nếp vừa mềm vừa ngọt, mặc anh đẩy thế nào cũng đẩy không ra.

“Đừng có làm nũng.” Anh nghiêm mặt, muốn cô đừng có giả bộ làm trò này. Nhưng trong lời nói lại có chút ấm áp, bàn tay đẩy cô cũng không dùng bao nhiêu sức lực, dường như còn có dấu hiệu ‘dục cự hoàn nghênh’... (giả vờ cự tuyệt nhưng lại hoan nghênh)

“Oa, em làm nũng cũng bị anh nhận ra sao? Chồng em lợi hại thật đấy!” Cô cười rất tươi, lại ngọt ngào hôn lên hai má của ông xã, dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh, không tiếc dùng giọng điệu khô hời đến khoa trương để nịnh nọt người đàn ông mình yêu, giành lấy nụ cười của anh.

Tảng băng trong lòng anh chỉ duy trì được thêm ba giây, lập tức bị vẻ mặt đáng yêu cùng giọng điệu sùng bái của cô làm cho tan chảy, rốt cuộc cũng bị ôn hương nhuyễn ngọc mua chuộc, tâm tình vốn đang bị mây đen che phủ lập tức trở nên tươi đẹp hơn rất nhiều.

Đường Tâm dịu dàng ôm lấy cổ anh, ánh mắt chân thành không hề có chút giả dối nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen láy, cảm thấy mình cũng hơi có lỗi với anh...

“Nghị Phong, anh biết đấy, đó không phải là thật! Trong lòng em chỉ có mình anh!” Cô thật lòng bày tỏ tình yêu của mình với anh, không muốn anh hoài nghi tình cảm của cô.

Chuyện lần này cô thừa nhận chính mình đã thiếu suy nghĩ, bởi vì đã quen thờ ơ với những tin đồn thêm mắm thêm muối kia, vậy nên lúc đọc được tin tức, cô đang bàn với người đại diện phải làm thế nào để trả lời với báo chí, lại quên mất giải thích với chồng mình, để cho anh an tâm.

Cô theo bản năng cho rằng anh sẽ hoàn toàn tin tưởng mình, cũng nên biết đây chẳng qua chỉ là do báo chí thích phóng đại mọi chuyện mà thôi, vậy nên cô mới không vội vã gọi điện thoại giải thích với anh, đợi anh trở về rồi cô sẽ tự mình nói rõ cho anh hiểu, không ngờ bởi vì điều này mà anh phải hao hết tâm tư, còn ôm cả một bụng tức. Nhưng thật sự là cô không cố ý mà...

“Nói vậy còn nghe được, trên đời này không có người đàn ông thứ hai đáng giá để em yêu hơn anh.” Anh tràn đầy tự tin, tỏ vẻ mình tuyệt đối là người đàn ông đáng giá để cô nắm chắc, đương nhiên cũng tin tưởng bà xã của mình một lòng một dạ, không có khả năng làm chuyện có lỗi ở sau lưng anh.

Chỉ có điều, nhìn thấy những tấm ảnh kia khiến anh vô cùng khó chịu, ruột gan cứ như bị thiêu đốt.

Phách lối! Cô không nhận được mà thậm chí trong lòng, cảm thấy mức độ tự kỷ của anh quả thực là vô địch, lại có thể nói ra một câu không biết xấu hổ như vậy!

Nhưng thật sự thì anh đúng là người đàn ông duy nhất có thể lay động tâm hồn cô, cảm rễ ở trong lòng cô, vậy nên cô cũng chỉ có thể cố gắng tha thứ cho cái bản tính ngang ngược của anh...

“Em đang chuẩn bị bữa tối, anh có muốn ăn một chút không?” Cô ngọt ngào ôm lấy cánh tay anh, vui vẻ làm nũng với người mình yêu.

“Anh muốn ăn thức ăn của người.” Anh liếc nhìn đám ‘cỏ dại’ trong tô cùng với mấy miếng gà luộc chẳng có vẻ ngon lành gì, cảm thấy vợ mình đúng là tiên nữ hạ phàm, sao có thể sống bằng mấy thứ đồ ăn nhạt nhẽo này chứ?

“Đừng có nói giống như em bạc đãi anh vậy.” Cô kháng nghị. Trước giờ việc ăn uống của anh đều do đầu bếp chuẩn bị, chỉ cần làm nóng là có thể dọn ra, thực đơn hàng ngày cũng rất phong phú, vậy mà anh còn ở đây giả bộ đáng thương cái gì chứ!

“Em thật là, có biết anh đã nhịn đói bao lâu rồi không?” Anh tỏ vẻ ầm ức tủi thân, bàn tay trượt xuống bóp móng nhỏ căng tròn của cô một cái, ánh mắt lấp lánh ẩn chứa một loại khát vọng khiến trái tim cô đập rộn lên. “Anh muốn ăn rồi.”

Thời gian gần đây anh chưa từng được ‘an no’...

“Chẳng phải tối nay anh còn ra ngoài sao?” Cô có chút thẹn thùng hỏi, đến bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng với lửa tình mãnh liệt của anh.

“Lát nữa mới đi, bây giờ anh muốn em...” Anh dùng một nụ hôn ngang ngược tuyên cáo ham muốn của mình đối với cô, đứng bên cạnh bàn ăn bắt đầu ve vãn, hai tay bắt đầu cởi quần áo trên người cô, bụng dưới cọ sát vào đường cong gợi cảm, lại còn kéo tay cô đặt lên thân thể cường tráng, dẫn dắt cô tử mị thăm dò anh...

“Bà xã.”

“Ừ?” Cô nhẹ nhàng đáp, toàn thân nóng rực áp vào thân hình cường tráng của anh, bị anh hôn đến ý loạn tình mê...

“Cơ thể của anh có săn chắc hơn cái gã đó không?”

Trên trời rớt xuống một câu hỏi! Đường Tâm sững sốt hai giây mới biết ‘gã đó’ trong miệng ông xã mình là nam diễn viên có cơ bụng sáu múi ở trên bìa tạp chí.

“Đương nhiên rồi.” Cô trả lời một cách quả quyết, nghĩ thầm người đàn ông này thật là thích ăn giấm mà!

“Anh thấy cậu ta thấp hơn anh 2 cm.” Anh dương dương tự đắc bổ sung.

“...” Cô cảm thấy ông xã của cô còn chú ý đến người ta hơn cả cô đấy, đến cả cái này mà cũng đem ra so sánh được.

...

“Bà xã~”

Cô ngăn lại cái miệng đang muốn ăn giấm chua kia, giao ra tất cả sự nhiệt tình của mình, dùng hành động thực tế để chứng minh anh là độc nhất vô nhị trong lòng cô, không có bất kỳ người đàn ông nào có thể thay thế.

Anh không cần phải lo lắng, trái tim này sẽ chỉ trao cho anh, chỉ vì anh mà đập loạn nhịp...

8. Chương 8

“Vệ Nghị Phong, em yêu anh, chỉ yêu mình anh. . .”

Mặc dù Đường Tâm đã kiên định biểu đạt tình yêu của mình với ông xã, cũng không chỉ một lần tỏ rõ sự chân thành của mình, lại còn đồng ý với yêu cầu sẽ nhận điện thoại của anh bất cứ lúc nào có thể, nhưng vị tổng giám đốc đại nhân này đã có thói quen nắm giữ mọi thứ trong tay, dường như thường xuyên không an tâm về vợ yêu, ham muốn chiếm hữu trong lòng quật ngã bình dấm chua mau chóng lên men, quả thực là không có cách nào cứu chữa. . . .

Đường Tâm vốn không biết mức độ ghen tuông của chồng mình có thể lớn đến mức này, nhưng qua hơn một tháng, cô đã bắt đầu phát giác tình hình có chút không thích hợp. Đầu tiên là nội dung quảng cáo lần lượt bị thay đổi, tất cả mọi ảnh chụp đều bị thay đổi hoàn toàn, còn có một số hợp đồng quảng cáo cô đang chuẩn bị ký kết lại đột nhiên biến mất, bên phía đại diện của một số thương hiệu mà cô từng hợp tác thì lại bảo gần đây thấy cô đắt show quá, mọi người muốn tìm cô hợp tác nhưng lại không có cơ hội. . . .

Quá nhiều tình huống phát sinh cùng một lúc khiến cô không khỏi hoài nghi, có phải người đại diện của cô đang lén lút giở trò gì sau lưng cô, dùng thủ đoạn hai mặt mà cô không biết hay không? Kết quả càng truy vấn thì người đại diện lại bị cô ép hỏi đến không thể trốn tránh được nữa, thành khẩn khai báo tất cả những chuyện này đều là mưu kế của Vệ Nghị Phong!

Sao lại như vậy? Cô nổi giận đùng đùng rời khỏi công ty của mình, lập tức xông thẳng đến phòng làm việc của ông xã, tìm anh tính sổ.

“Sao em lại đến đây?” Trên mặt Vệ Nghị Phong lộ rõ vẻ vui mừng, đối với việc vợ yêu ‘tới thăm’ vừa kinh ngạc vừa hưng phấn, vẫn không biết rằng mục đích cô đến đây là để tính sổ với mình.

“Là anh bảo người đại diện của em từ chối hết tất cả lời mời, thay đổi kịch bản của em, lại còn tự mình gọi tới cửa hiệu, bảo bọn họ gọi tới công ty quảng cáo, đổi lại hình ảnh của em đúng không?” Không hề dài dòng, cô vừa mở miệng đã nói ngay vào trọng điểm, tối nay cô còn phải trở lại quay phim.

“Em đang nói gì. . .” Phát hiện ‘chuyện tốt’ mình làm đã bị bại lộ, anh lại có chút vô lại giả ngu, muốn duy trì hòa bình, biết rõ sau khi cô phát hiện chuyện này nhất định là sẽ không vui, nếu không thì anh đã không cần phải làm lén lút như vậy.

“Dám làm dám chịu, anh thật sự không hiểu em đang nói gì sao?” Cô thấy anh lại muốn giả vờ hồ đồ để qua mặt mình, lửa giận trong lòng lại càng bùng phát, cô không tin người đại diện lúc bị mình ‘tra khảo’ chỉ muốn nhảy ra khỏi cửa sổ tầng năm để bỏ trốn mà lại có lá gan đem hết mọi tội danh đổ lên trên đầu vị tổng giám đốc này!

Vệ Nghị Phong nhìn dáng vẻ hưng sư vấn tội của cô, trong lòng lại có chút không vui, nghiêm túc mà nói thì anh làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho cô ——

“Anh chỉ giúp em loại bỏ một số đối tác không phù hợp thôi mà.” Anh thừa nhận là mình có đưa ra một chút kiến nghị về việc thay đổi trong công việc của cô, nhưng cũng không đến mức ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất của cô, sao cô lại phải nổi giận với anh như vậy?

“Có phù hợp hay không thì cũng do em tự quyết định, sao anh lại có thể âm thầm tìm tới người đại diện của em, tự tiện thay đổi công việc của em, sắp xếp lịch trình của em? Đây cũng là dụng ý của anh khi đầu tư vào công ty của em sao?” Cô tức giận nhìn chằm chằm vào người đàn ông đã làm sai mà còn nói năng hùng hồn này. Hôm nay cô mới biết, thì ra anh cũng là một trong những nhà đầu tư của công ty, hơn nữa khoản tiền đầu tư lại không hề nhỏ, cộng thêm phạm vi thế lực của anh rất lớn, vậy nên người đại diện không thể không nhún nhường, tiếp thu ý kiến của anh.

Cô cực kỳ tức giận! Bởi vì cách làm này của ông xã quả thực cũng giống như cái tên quản lý khốn kiếp lúc trước, muốn dùng một tay để khống chế công việc và cuộc sống của cô, không hề tôn trọng ý kiến cá nhân của cô.

“Đó là bởi vì quyết định của em không hề nghĩ đến thân phận của mình và cảm xúc của anh! Bây giờ em đã là vợ anh, vậy mà còn đi chụp những tấm quảng cáo hở ngực hở chân, nhà mình cần em phải dùng nhan sắc để kiếm tiền sao?” Anh bị sự gây gổ của cô chọc giận, nhất thời không kịp suy nghĩ mà cất giọng phản kích lại cô.

Nói đến nguyên nhân anh làm những điều này còn không phải bởi vì quá yêu cô hay sao? Vậy nên mới càng lúc càng khó chịu khi nhìn thấy dáng vẻ gợi cảm của cô xuất hiện trên báo chí truyền thông, nhìn cô thân mật diễn xuất cùng với người đàn ông khác, thậm chí chỉ cần nghe người khác khen cô vài câu thì anh đã cảm thấy tức giận không hiểu lý do, đương nhiên càng không có khả năng để cho cô đi quay quảng cáo nội y hay sữa tắm gì gì đấy. . . .

Tuy anh biết rõ cô biểu diễn trước ống kính cũng chỉ là một phần của công việc, thế nhưng vừa nhìn thấy những bức ảnh quảng cáo nóng bỏng đó thì bình dấm chua trong anh lại bốc lên, huyết áp tăng vọt, nghĩ tới nghĩ lui, thà anh tự mình ra tay chỉnh đốn lại những loại ‘hình tượng bất chính’ này còn tốt hơn,

Như vậy lại còn có thể giảm thiểu được việc hai người chung đụng thì ít xa nhau thì nhiều, thật sự là một công đôi việc.

“Cái gì?” Cô không tin vào lỗ tai của mình, nghe anh nói cứ như cô đi làm chuyện đồi phong bại tục, hại anh không thể ngẩng đầu trước mặt người khác vậy.

Cho dù là ghen thì cũng phải có mức độ chứ, anh bây giờ đang coi cô là vợ sao? Anh căn bản đang coi cô là một con búp bê thương hiệu, chỉ có thể làm theo mọi hành động của anh, nghe theo lệnh anh thì đúng hơn!

“Ý của anh là... em cứ tiếp tục làm công việc mà mình thích, nhưng không cần để ỉnh phải bận rộn như vậy, cho dù em không kiếm ra tiền thì anh cũng có thể nuôi em.” Anh tự biết mình đã lỡ lời, cố gắng vớt vát lại lời nói cho dễ nghe một chút, thật ra anh muốn nói cô đừng để mình mệt mỏi như vậy, anh cũng hy vọng cô có thể dành thời gian để làm bạn với anh nhiều hơn chút.

Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, lại bị bản tính ngang ngược và kiêu ngạo phá hỏng cả rồi, anh lại không cẩn thận chạm vào điều tối kỵ của cô.

Anh nói muốn nuôi cô? Lời này nói ra vào thời điểm này, nghe vào tai chẳng hề cảm thấy một chút ngọt ngào che chở nào, ngược lại chỉ khiến cô cảm thấy mình bị coi thường, huống chi người này còn là ông xã của cô, càng khiến cô cảm thấy tổn thương hơn...

“Thật xin lỗi, em vẫn tương đối thích ra ngoài xuất đầu lộ diện, dựa vào nhan sắc của mình để kiếm tiền hơn. Lúc đầu chẳng phải anh đã biết em là loại phụ nữ này sao?” Cô đột nhiên bật cười, cố ý dùng giọng

điều tự giấu để mĩa mai sự xem thường của anh, cũng chẳng cần đến anh phải ‘bao nuôi’.

Vệ Nghị Phong nghe thấy vợ mình cố tình khiêu khích, vốn đang cảm thấy đuối lý lại bị cô chọc giận, hơn nữa lại còn là cực kỳ tức giận!

“Em bây giờ”

“Vệ Nghị Phong, xin anh hãy nhớ rõ lời nói của mình lúc trước, từ này về sau không cần phải can thiệp vào công việc của em.” Cô không hề sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt đầy tức giận của anh, nhắc nhở anh trước khi kết hôn đã từng nói cô có thể thoải mái tiếp tục công việc của mình, vậy nên bây giờ anh không được tự tiện sắp xếp công việc của cô, như vậy chẳng khác nào anh đang lật lọng.

“Em....”

Cô trực tiếp xoay người bỏ đi, không muốn tiếp tục ở lại cãi nhau với anh, để lỡ mất thời gian làm việc của cô.

Cửa vừa mở ra, lại đụng phải Thi Văn Khiên đang giơ tay định gõ cửa. Vì muốn cảm ơn Đường Tâm đã nói ngọt trước mặt tiểu Khiết nên anh đã tự tay pha một tách cà phê đặc biệt để chiêu đãi vị khách quý này, tin rằng cô nhất định sẽ thích...

“Phu nhân...”

“Gọi tôi là tiểu thư!” Cô tức giận sửa lại cách gọi, sau đó nổi giận dùng dùng quay đầu bỏ đi.

Thi Văn Khiên bị tình huống trước mắt làm cho sững sờ, vừa quay đầu thì lại nhìn thấy sắc mặt âm u của ông chủ như đang chuẩn bị có giông bão kéo đến...

Ôi trời ơi, xem ra chiều nay phòng làm việc chuẩn bị thay đổi thời tiết rồi.

Anh im lặng đóng cửa lại, tạm thời đi tránh bão

Trải qua một tuần chiến tranh lạnh, chiến lược của Vệ Nghị Phong chỉ có thể dùng hai từ ‘thất bại’ để hình dung. Đối với sự phớt lờ của bà xã, ngay từ đầu anh cũng rất tâm cao khí ngạo, lựa chọn tư thế ‘cứng cổ’, quyết không cúi đầu, không xin lỗi, không đem mặt nóng đi dán mông lạnh, cho rằng cô không kiên trì được bao lâu, dần dần thái độ cũng sẽ dịu đi, sẽ cảm nhận được tất cả mọi việc anh làm đều là tình hữu khả nguyên *, sau đó sẽ bắt tay làm hòa với anh mà thôi.

(*) về tình thì có thể tha thứ.

Nhưng trên thực tế, mọi chuyện lại không đơn giản như anh nghĩ! Dựa vào ‘thông tin tình báo’ mà trợ lý của mình thăm dò từ trợ lý của bà xã, không những Đường Tâm không hề có một chút dấu hiệu muốn làm hòa với chồng, trái lại, cái thái độ ‘đánh chết cũng không chịu nhận sai’ của anh khiến cô vừa tức giận mà trái tim lại càng lạnh giá, băng hỏa giao nhau, tình cảnh hiện giờ của anh thật sự là càng lúc càng đáng lo ngại...

Theo như lời nói của Phan Khiết Như, cô chủ của cô ghét nhất những người thích can dự vào công việc của mình, lại còn động một chút là nói muốn bao nuôi, vậy mà Vệ Nghị Phong hết lần này tới lần khác lại vi phạm vào cả hai điều trên, đã vậy không biết hối cải, đây có thể nói là một hành động tự sát.

Nếu không mau ăn năn hối cải, nghĩ cách xoay chuyển tình thế thì chỉ sợ mọi chuyện sẽ càng trở nên nghiêm trọng, chẳng may trong đầu cô xuất hiện ý nghĩ ly hôn thì....

Không có cửa đâu! Vệ Nghị Phong đương nhiên sẽ không để ọi chuyện phát triển đến tình trạng cực kỳ bi thảm như vậy, một tuần lễ này anh đã nếm đủ cảm giác bị vợ hắt hủi, tâm tình càng lúc càng trở nên tồi tệ, đương nhiên anh cũng không phải là chưa từng tự kiểm điểm bản thân, chỉ là sĩ diện, không biết làm sao để mở miệng nhận lỗi với vợ, dù sao anh sống 33 năm cũng chưa lần nào phải hạ mình trước phụ nữ.

Nhưng việc gì cũng phải có lần đầu tiên, vì không muốn hàng đêm chỉ có thể mở to mắt nhìn bóng lưng của vợ yêu rồi lăn lộn mất ngủ, vậy nên hôm nay, anh quyết định sẽ dùng sự lãng mạn để ‘phá băng giảng hòa’, anh đã đặc biệt nghe ngóng được lịch trình hôm nay của vợ yêu, kế hoạch của anh là sẽ mang theo

một bó hoa tươi và trái cây mà cô thích ăn! Dem một giỏ trái cây thơm ngọt mọng nước đến thăm dò lịch trình công việc của cô, chuẩn bị cho cô một sự bất ngờ, sau đó sẽ nhận lỗi giảng hòa với cô, anh tin mình nhất định có thể thành công chiếm được trái tim người đẹp.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên đài truyền hình, anh tìm được phòng nghỉ riêng của cô, nhưng bên trong lại không có một bóng người.

Anh cũng không có nhiều kiên nhẫn để chờ đợi, trực tiếp đi tới phòng chụp ảnh để tìm người.

Lần này tìm một phát được ngay! Nhưng lại để cho anh chứng kiến tận mắt cảnh tượng vợ yêu đang thâm tình nhìn người đàn ông khác, lại còn chuẩn bị ôm hôn....

Cái tên đàn ông không biết xấu hổ kia đang nhẹ nhàng ôm lấy vợ yêu của anh, lại còn vô liêm sỉ mà sờ soạng lên mặt vợ anh, nhìn vợ anh rồi mỉm cười thô bỉ, còn dám to gan cúi đầu hôn cô.

“Ngừng!” Ngay tại thời điểm nguy cấp, Vệ Nghị Phong mở miệng quát to, trong nháy mắt, toàn bộ phim trường bị đóng băng.

Nam chính nữ chính cũng há hốc mồm, toàn bộ cảm hứng diễn xuất cũng bay biến.

“Là tên khốn kiếp nào hô ngừng?” Đạo diễn nổi điên, giậm chân một cái, lúc quay đầu nhìn lại thì trông thấy một người đàn ông có vẻ mặt còn dọa người hơn mình.

Hai mắt Vệ Nghị Phong đờ đờ sát khí, vẻ mặt dữ tợn, đầu tóc dựng ngược cứ như dã thú đang lên cơn điên, anh ném hoa tươi và giỏ trái cây xuống đất, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lao về phía nữ chính đang đứng trước ống kính, kéo cô về phía mình _____

“Anh đang làm gì vậy?” Đường Tâm trợn to mắt nhìn ông xã xuất hiện ngoài ý muốn, kinh ngạc đến độ không để ý tới ánh mắt tức giận của người khác.

“Tới đây.” Ghen tuông dữ dội khiến anh không quan tâm được nhiều như vậy, trực tiếp kéo cô ra ngoài.

Đám nhân viên làm việc ở đây nhận ra khuôn mặt của người đàn ông này thường xuất hiện trên báo, không ai dám tiến lên cản trở bọn họ giải quyết ‘chuyện nhà’.

“Chờ chút, anh mau buông ra...” Cô cố gắng vùng vẫy, nhỏ giọng nhắc nhở anh chỗ này còn có nhiều người.

“Im miệng!” Anh nổi giận dùng dùng cảnh cáo, bàn tay càng dùng lực kéo cô về phía trước.

Đường Tâm tự biết không có cách nào thoát được, đành phải quay lại gật đầu xin lỗi với đạo diễn, cũng nháy mắt với trợ lý, muốn cô ấy giúp mình trấn an mọi người trong phim trường một chút, xoay chuyển tình thế cấp bách.

Chốc lát sau, cô bị ông xã kéo vào trong phòng nghỉ.

“Anh điên à? Không thấy ngoài đó có nhiều người sư vậy sao?” Nếu điều này truyền đến tai đám phóng viên thì phải làm sao bây giờ? Chỉ sợ ngày mai hai người bọn họ lại được đưa lên trang đầu rồi!

“Đúng, anh điên rồi, bởi vì em luôn làm những chuyện khiến anh nổi điên _____” Anh ngập tràn lửa giận đè cô vào tường, hung hăng hôn lên bờ môi đỏ mọng, không hề có một chút dịu dàng mà giày vò cô như đang trừng phạt, chỉ muốn mau chóng phá vỡ hình ảnh trong đầu khiến anh phát điên, trút hết cảm xúc sắp nổ tung trong lồng ngực.

“Không được, anh buông ra _____” Cô không ngừng lắc đầu, cố gắng giãy giụa, cự tuyệt sự hung hăng thô bạo của anh.

Anh coi cô là gì?! Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà lại kéo cô đi làm cái chuyện này, cô cũng không phải công cụ để cho anh giải quyết dục vọng... Anh lại đột nhiên phát điên cái gì đây?

“Vì sao lại không được! Em có thể tùy tiện để cho người đàn ông khác hôn mình, vậy mà không thể để cho chồng em chạm vào một chút sao!” Anh gầm lên, trút hết tất cả bất mãn trong lòng bởi vì mấy ngày qua bị cô lạnh nhạt, mà giờ phút này cô lại ra sức phản kháng, như vậy càng khiến anh tức giận, lời nói ra khỏi miệng cũng không kịp suy nghĩ.

Anh cúi đầu, còng lưng hăng ngang ngược muốn chinh phục cô, hoàn toàn mất lý trí, không để ý đến cô đang giãy giụa phản kháng, tiếp tục cởi quần áo của cô, lại như phát điên mà trắng trợn xâm chiếm lấy thân thể mềm mại, dùng thủ đoạn ngang ngược và nguyên thủy nhất để chứng minh sự hiện hữu của mình, nhấn mạnh mình là người đàn ông duy nhất của cô, ngoài anh ra, không có người đàn ông thứ hai có thể thân thiết chạm vào cô như vậy... Cô vĩnh viễn chỉ thuộc về mình anh!

Rất nhanh, anh phát hiện cô lại phối hợp với mình, không còn cố gắng phản kháng nữa. . .

Anh cho rằng cô đã khuất phục, bởi vì cô vẫn khó thoát khỏi sức quyến rũ của anh, cuối cùng sẽ bị sự nhiệt tình của anh hòa tan, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên ——

Ánh mắt cô trống rỗng! Giống như đã rơi vào nơi tối tăm tuyệt vọng, không còn thấy được một tia sáng yếu ớt. . .

Anh giật mình, sức lực trên tay giảm đi không ít. . .

“Đường Tâm.” Anh lo lắng, khẽ gọi tên cô.

Cô yếu ớt hoàn hồn, ánh mắt thê lương ngược lên nhìn anh, lạnh nhạt mỉm cười ——

“Phụ nữ bị anh dùng tiền mua thì không có quyền được cự tuyệt anh đúng không?”

Cô mỉa mai địa vị của mình trong lòng anh —— chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ bị anh dùng tiền đổi lấy mà thôi, vậy nên anh không cần phải tôn trọng suy nghĩ của cô, không cần quan tâm đến cảm nhận của cô, muốn làm gì thì làm, cô không được phép có ý kiến, cũng không có quyền phản kháng.

Nếu anh muốn thì cô phải cho. Vậy nên cô dứt khoát buông tha, không giãy giụa nữa, để mặc anh định đoạt. . . .

Vệ Nghị Phong nhìn nụ cười thê lương của cô, trái tim bỗng chốc như bị ai bóp nghẹn, thân thể như bị sét đánh!

Anh như bị điện giật mà buông cô ra, cúi đầu nhìn trên thân thể cô những dấu vết vừa bị anh lăng nhục, những vết đỏ loang lổ hằn trên da thịt trắng nõn, tất cả như đang lên án anh tàn nhẫn đánh mất lý trí, đã kích anh bởi vì ghen tuông mà phạm sai lầm, nhất là câu nói mỉa mai tự giấu của cô, nó khiến anh càng thêm đau lòng, càng thêm hổ thẹn. . . .

“Anh. . .” Nơi cổ họng tràn ngập những lời xin lỗi cùng tự trách, nhưng đột nhiên anh không biết phải nói xin lỗi cô thế nào, chỉ cảm thấy mình đã phá hỏng toàn bộ, chẳng những không có được sự tha thứ của cô, lại còn mất khống chế làm cô tổn thương, làm ra những hành vi hổ thẹn và đáng chết như vậy!

Anh cởi áo khoác phủ lên vai cô, vô cùng xấu hổ với hành vi lỗ mãng vừa rồi của mình, cũng sợ chính mình lại làm ra chuyện gì tổn thương đến cô, chỉ từng bước từng bước đẩy ân hận lui về phía sau. . . .

Cuối cùng giống như không thể nào đối mặt với cảm giác tội lỗi của mình, anh tông cửa xông ra ngoài, bỏ chạy trốn chết, rời khỏi phòng nghỉ.

Đi được vài bước, anh lại gặp Phan Khiết Như đang đi về phía này.

“Chút nữa cô vào trong, giúp tôi chăm sóc cô ấy.”

“Oh.” Cô nhìn Vệ Nghị Phong có chút mất hồn, gật gật đầu.

Anh nói một câu cảm ơn, lại giống như một u hồn mờ dần bước ra ngoài. . . .

Khoảng năm phút sau, Phan Khiết Như gõ cửa bước vào phòng nghỉ, nhìn thấy Đường Tâm đang ngồi trang điểm lại, vẻ mặt mang theo một chút cô đơn.

“Vừa nãy. . . nghe Văn Khiên nói, hình như hôm nay anh ấy đến tìm chị là để xin lỗi.” Cô đặt bó hoa và giỏ trái cây xuống trước mặt Đường Tâm, vừa rồi gọi điện thoại báo cho bên đại diện, cũng nhân tiện gọi cho Thi Văn Khiên để hỏi thăm tình hình một chút.

Động tác trên tay Đường Tâm khẽ dừng lại, nhìn giỏ trái cây xinh đẹp cùng những cánh hoa đã có chút tổn thương, nghĩ đến hành động vừa rồi của anh, trong lòng cô lại cảm thấy chua xót, khóe mắt nhẹ nhàng đỏ lên. . . .

Ngu ngốc! Anh ấy không phải là đến xin lỗi, anh ấy căn bản là đến để kiểm chuyện khiến cô đau lòng mới đúng.

Uổng công anh bình thường có thể nói một đồng câu buồn nôn, lời ngon tiếng ngọt, đến thời điểm quan trọng thì ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói được, cả một tuần nay đều làm mặt lạnh, hờn dỗi với cô, làm cô khổ sở còn chưa đủ, bây giờ lại làm cái hành động lăng mạ người khác, hại buổi ghi hình của cô bị gián đoạn, một mình bị thăm ngồi trong này, cố gắng trang điểm lại, cũng không dám gọi thợ trang điểm đến để giúp đỡ. . . .

“Khốn kiếp!” Cô mở miệng mắng, ngửa đầu hít hít mũi, vội vàng rút khăn giấy lau nước mắt, tránh để ỉn trông thảm hại.

“Em lập tức đem đi bỏ ngay.” Thấy cô chủ phiền lòng, Phan Khiết Như lập tức ôm bó hoa và giỏ trái cây chuẩn bị đem đi vứt sọt rác.

“Đợi đã!” Đường Tâm đoạt lại giỏ trái cây, nhỏ giọng nói: “Không cần phải lãng phí đồ ăn.”

“Vậy hoa này. . .”

“Cứ để ở đây trước đi.” Cô cũng giữ bó hoa lại, đặt sang một bên, cuối cùng vẫn không nỡ vứt bỏ những thứ mà ông xã đem đến, tuy người đàn ông kia chỉ biết chọc cho cô tức giận, không hề biết tôn trọng người khác, nhưng trong lòng cô lại không gạt bỏ được sự hiện hữu của anh, tuy rất đau, nhưng cũng rất yêu, vậy nên mới càng tức giận sự bá đạo của anh. . . .

“Chị Đường Tâm, chị thật sự rất thương anh ấy sao?” Trơ lý cười trộm.

“Làm gì có!” Cô phủ nhận có chút mất tự nhiên, hai gò má lại ửng lên một màu hồng nhạt, cô vội vã chạy đến nơi chụp ảnh.

Trơ lý quang minh chính đại bật cười, nghĩ thầm, cô chủ của mình ôm ấp tình cảm thiếu nữ cũng hiện hết lên trên mặt rồi, còn muốn lừa gạt ai nha!

Nhưng mà vừa rồi trong này đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Khi nào có thời gian, cô phải kể cho Thi Văn Khiên mới được. . . .

Sau khi Vệ Nghị Phong rời khỏi đài truyền hình liền lập tức gọi về công ty, bảo trợ lý chuẩn bị vài ngày nữa cùng anh đi công tác, buổi tối thu xếp hành lý bay sang Hồng Kông, bởi vì anh không có mặt mũi về nhà đối mặt với bà xã, tuy anh cảm thấy mình thật hèn nhát, nhưng có lẽ tạm thời tách ra để cho hai bên yên tĩnh một chút cũng tốt, anh có thể giải quyết tâm trạng của bản thân trước, sau đó sẽ nghĩ cách trở về bù đắp ‘họa lớn’ mà mình đã gây ra.

Thật là họa vô đơn chí mà!

Đi công tác đến ngày thứ tư, lúc anh vừa mới từ Hồng Kông bay sang Mỹ thì một tòa soạn ở Đài Loan lại một lần nữa tung ra tin tức chấn động, hơn nửa trang đều đăng hình Vệ Nghị Phong cùng hai cô gái trẻ ăn mặc sành điệu vành tai tóc mai chạm vào nhau, cùng nhau bước ra từ trong hộp đêm (nightclub), nội dung bài báo còn tường thuật lại lời nói của một số vị khách, miêu tả họ ở trong hộp đêm uống rượu mua vui, say sưa náo nhiệt, hành động lộ liễu thế nào...

Không cần phải nói, tiếp đó đám phóng viên cứ như ong vỡ tổ ủa tới ‘tập kích’ Đường Tâm, cả ngày đứng canh ở trước trường quay của cô, chờ cô lên tiếng trả lời về vấn đề này. Cô lấy lý do cảm mạo, chỉ để cho người đại diện ra mặt tỏ rõ thái độ tin tưởng của cô đối với chồng mình.

Kiểu trả lời như vậy chả có ai tin! Chưa được mấy tiếng đồng hồ, đám phóng viên đã đưa ra những hình ảnh một tháng trước, lúc cô và mẫu nam ngồi ở nhà hàng ‘anh anh em em’, lại nói đùa bọn họ ngoại tình kiểu ‘phụ tướng phụ tỳ’, ngang tài ngang sức. khiến ọi người đều suy đoán, không biết cuộc hôn nhân vốn

không được coi là khả quan này rồi cuộc có đi đến bên bờ sụp đổ hay không, trên tiêu đề của các bài báo không hẹn mà cùng xuất hiện những dòng ‘Trần ngập nguy cơ’, ‘Lung lay sắp đổ’, ‘Vỡ mộng hào môn’...

Nhưng điều khiến Vệ Nghị Phong hốt hoảng nhất là, từ sau khi anh đọc được những bài báo này thì lại không liên lạc được với bà xã, chỉ có thể giải thích qua tin nhắn điện thoại, vì công việc bên này không có cách nào tạm thời ngừng lại, anh chỉ có thể vừa giải quyết công việc, vừa nhờ trợ lý giúp mình dò xét chuyện nhà. Hai ngày sau, Thi Văn Khiên đã hỏi được tin tức từ Phan Khiết Như, nhưng lại là _____

“Chị Đường Tâm bị anh ta chọc tức đến phát ốm rồi, anh còn mặt mũi mà gọi điện hỏi em sao!” Cách

Thi Văn Khiên vô tội bị bạn gái giận chó đánh mèo, mà Vệ Nghị Phong vừa nghe tin vợ mình bị bệnh thì cứ như ngồi trên đồng lửa, gấp đến mức như kiến bò trong chảo nóng, cuối cùng chỉ cố gắng đem mớ công việc dự định hoàn thành trong một tuần giảm xuống năm ngày, về sớm hai ngày để gặp bà xã.

“Đường Tâm, dậy đi...” Anh ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của bà xã, trong lòng khó chịu không biết nói thế nào, cứ như đang có người siết chặt lục phủ ngũ tạng, đau khổ không sao tả xiết.

Vài ngày không thấy, thân thể cô vốn đã mảnh mai, giờ đây lại càng trở nên gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, cả người vùi ở trong chăn không ngừng ho khan, âm thanh khàn đặc này lại như một lưỡi dao sắc bén cứa vào trong lòng anh, khiến nỗi đau trong lòng anh càng sâu hơn....

Ý thức của cô vẫn còn mơ hồ, chậm rãi mở mắt, nhìn người đàn ông đang ngồi ở bên giường, không xác định được là mình đang tỉnh hay mơ, cho đến khi anh chạm vào mặt cô, khiến cô cảm nhận được nhiệt độ chân thực.

“Dậy ăn một chút đi.” Anh dịu dàng mỉm cười. Mặc dù hiện tại anh phải nên khóc lóc cầu xin cô tha thứ, nhưng điều này còn cần cô phải có sức lực để nghe anh ‘sám hối’ mới được.

Cô nửa tỉnh nửa mê lắc đầu, kéo chăn phủ kín cả người.

“Không muốn ăn cũng phải ăn.” Anh kéo chăn ra, dễ dàng nâng bà xã yếu ớt ngồi dậy.

Anh biết rõ lúc này cô không muốn ăn, cũng không muốn nhìn thấy anh, nhưng người giúp việc nói cô đã bệnh mấy ngày nay, không có một hột cơm vào bụng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ cô sẽ thật sự thành tiên mất.

Anh bưng bát cháo nóng ở bên cạnh, múc một muỗng rồi thổi nguội, đưa tới bên miệng cô....

Cô không há miệng, chỉ yếu ớt nhìn anh.

“Anh biết là anh đẹp trai, nhưng em phải ăn cơm mới no bụng, mau chóng hết bệnh được.” Anh xót xa mở miệng chọc cô cười, thế nhưng chỉ đổi lại được một cái liếc mắt yếu ớt của vợ, rồi cuộc cũng ngoan ngoãn mở miệng cho anh dứt, khiến anh cảm thấy rất vui....

Anh cảm động dứt hết bát cháo cho cô, trong lòng lại có cảm giác thành tựu.

Cô nhìn vẻ mặt đắc ý của ông xã, đáy mắt lại có một tia bất đắc dĩ không chịu được, nếu không phải cổ họng đang đau rát thì cô nhất định cắn anh.

Kế tiếp là gói thuốc ở đầu giường. Anh tính nhầm, nhìn theo liều lượng được ghi bên trên thì một ngày uống ba lần, bà xã búống bình của anh chỉ uống một ngày một lần, chẳng trách bệnh không thuyên giảm mà còn có dấu hiệu phát sốt.

“!” Anh mở gói thuốc, đặt vào trong tay cô.

Cô cố sức bỏ trở về đầu giường, chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi.

“Không được, uống thuốc rồi ngủ tiếp.” Anh kéo cô dậy, kiên trì bắt cô phải làm bệnh nhân ngoan ngoãn.

“Khụ _____ khụ khụ...” Cô búống bình lắc đầu, lại không nhin được mà ho sù sụ, nhưng vẫn không muốn uống mấy cái loại thuốc đắng nghét này, vậy nên mỗi ngày đều tự mình ‘cắt xén’ liều lượng, uống từng chút từng chút, hai ngày mới hết một liều.

Anh vội vàng vỗ vỗ lưng cô, giúp cô dễ thở hơn một chút, sau đó đưa thuốc đến bên miệng cô.

“Anh xin em mau uống thuốc đi, anh sai rồi, em đừng tự ngược đãi bản thân mình như vậy nữa.” Anh ăn nói khép nép, xin cô đừng tự làm khổ mình như vậy, đợi cô khỏe lại rồi muốn câu gấu với anh như thế nào cũng được. Nhìn cô ho đến không thở ra hơi, anh thật sự đau lòng muốn chết!

Nếu cô muốn nổi giận với anh thì phải mau chóng khỏi bệnh, tinh thần hăng hái, đến lúc đó mắng anh một trận mới sướng khoái.

Đường Tâm nhìn vẻ mặt vừa tự trách vừa lo lắng của anh, trái tim cũng như bị ai đó siết chặt, vô cùng khổ sở....

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn, muốn mở miệng nói gì đó, thế nhưng anh lại lập tức mà nhét thuốc vào trong miệng cô, cảm giác đắng ngắt khiến cô nhú mày.

Anh lập tức đưa nước cho cô uống, nhìn cô đã nuốt hết vào bụng, lúc này anh mới có thể yên tâm thả lỏng, xoa xoa đầu cô: “Vậy mới ngoan.”

Ánh mắt cô ảm ức nhìn nụ cười chường mắt của anh, lặng lẽ nén giận, anh lúc nào cũng bá đạo, tự mình là đúng, cũng không nghe lời cô đang định nói....

“Ngủ đi, có gì để sau rồi nói.” Anh sắp xếp gối đầu rồi đỡ cô nằm xuống, giúp cô đắp kín chăn, sau đó nằm xuống bên cạnh đỡ cô vào giấc ngủ, một tay dịu dàng vỗ nhẹ lưng cô, ánh mắt tràn ngập nhu tình lại pha lẫn một chút đau lòng.

Cô vốn không muốn nghe lời anh, anh dựa vào cái gì mà bắt cô tỉnh thì cô phải tỉnh, bảo cô ăn thì cô phải ăn, muốn cô ngủ thì cô phải ngủ? Nhưng mà...

Tay của anh thật ấm áp.... Nắm lấy tay cô cũng ấm, sờ lên trán cô cũng ấm, lúc dùng sức vỗ lưng cho cô cũng dễ chịu.

Cô thích bàn tay của anh, thích đến không giải thích được, thật là có chút muốn khóc, cô nhắm chặt đôi mắt đang nóng lên, tiếp đó lại cảm thấy buồn ngủ, dường như là thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Hai ngày nay bởi vì ho nhiều, thỉnh thoảng lại còn phát sốt khiến cô không thể nào ngủ ngon giấc, một đêm tỉnh dậy không biết bao nhiêu lần, khó chịu không thể nào ngủ nổi.

Thế nhưng đêm nay lại có thêm một vòng tay to lớn vây quanh, khiến cô có thể yên tâm dựa sát vào vòng ngực của anh, đến khi mở mắt ra lần nữa thì đã giữa trưa ngày hôm sau rồi....

9. Chương 9

Hai ngày kế tiếp, Vệ Nghị Phong đều không đến công ty, kể từ khi về nước, toàn bộ thời gian anh đều dùng để chăm sóc bà xã đang bị bệnh, thậm chí còn xin nghỉ nhiều hơn một ngày, chỉ giải quyết những công việc quan trọng thông qua điện thoại và máy tính ——

“Tôi đã xem hợp đồng rồi, đại khái cũng không có vấn đề gì, đợi tôi trở về rồi sẽ thảo luận chi tiết. . . . Tôi cũng không chắc là ngày mai có thể đến công ty được hay không, trước khi tan tầm, cậu cầm những tài liệu quan trọng gửi đến cho tôi, cả bản kế hoạch lần trước nữa. . .” Anh đứng trong phòng khách nói chuyện điện thoại, vừa quay đầu lại thấy vợ mình đang cầm bình thủy đi vào phòng bếp, anh vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện rồi chạy tới bên cạnh cô.

“Sao lại đi ra ngoài, mấy chuyện này cứ gọi anh là được rồi.” Anh đỡ lấy bình thủy từ trong tay cô, trút nước sôi vào.

“Em đỡ hơn rồi, ngày mai anh tới công ty làm việc đi.” Cô không muốn làm trễ nải công việc của anh, cũng hiểu rõ anh là tổng giám đốc, một ngày kiểm cả tỷ bạc, có rất nhiều việc phải giải quyết.

“Nhưng anh muốn chăm sóc cho em mà.” Anh giúp cô rót một ly nước ấm, lại phát hiện mình rất hưởng thụ cảm giác được cô ỷ lại — mặc dù đa phần đều là bị anh ép buộc, nhưng anh vẫn cảm thấy thích thú, anh thích giúp cô chuẩn bị từng thứ dù chỉ là nhỏ nhất, thích cẩn thận chăm sóc cô.

Hai ngày nay, nhìn sắc mặt của bà xã dần dần trở nên tốt hơn, gò má cũng đã hồng hào như trước, không chỉ khiến anh cảm thấy như được chuộc tội mà còn có cảm giác thành tựu của một người chồng. Thì ra anh cũng là người biết chăm sóc người khác đấy! “Không cần phải lấy em ra làm cái cớ để nghỉ việc.” Cô giả vờ như chẳng có gì đáng cảm kích, kỳ thật trong lòng đã bị ông xã dỗ ngon dỗ ngọt nên rất vui vẻ, cũng vô cùng cảm động, ba ngày nay anh đều hết lòng chăm sóc cô, hầu như một tác cũng không rời, khiến bệnh cảm của cô đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Đúng vậy nha, anh đúng là muốn nghỉ việc vài ngày để chăm sóc vợ yêu của anh thật tốt.” Anh cười đồng dạng mà không biết ngượng, vươn tay về phía bà xã yêu dấu – “Tới đây, để anh ôm em một chút.”

Cô nhúm mày nhìn anh, bất động như núi.

Anh nhất thời quên mất bà xã của mình rất có cá tính, khê đổi giọng nói: “Để anh tới cho em ôm.”

Anh cũng vui vẻ làm người chủ động, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, áp mặt xuống bụng cô rồi cọ cọ, cứ như một đứa bé đang làm nũng với cô.

“Đừng nghịch, nhột quá. . .” Cô đặt ly nước xuống, muốn ngăn anh nghịch ngợm ầm ĩ.

Thế nhưng anh lại ôm cô chặt hơn, khê hít sâu một hơi —

“Bà xã, anh xin lỗi.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng nói xin lỗi với cô, ba chữ này tuy đã sớm luẩn quẩn ở trong lòng nhưng thật không dễ dàng để nói ra khỏi miệng.

Cô cũng sờ, đối với việc anh đột nhiên nghiêm túc lại có chút không phản ứng kịp.

“Anh biết là em thấy anh ở bên cạnh người phụ nữ khác nên mới sinh bệnh, nhưng những điều trên báo viết không phải là sự thật! Ngày đó anh chỉ cùng vài người bạn đi uống mấy ly rượu, hai người phụ nữ kia là bạn gái là bạn họ mang đến, bởi vì hôm đó bọn họ uống say khướt nên anh mới giúp bạn anh đỡ mấy người đó lên xe, thật sự là không có trở về khách sạn cùng với bọn họ, em phải tin tưởng anh! Nếu không, anh sẽ gọi ấy người đó ngay bây giờ, để chính miệng bọn họ giải thích rõ ràng với em...”

Anh ôm vợ mình, giải thích một loạt với cô từ đầu đến cuối, chỉ cần cô nói một câu, nếu cô muốn sang tận nơi để làm rõ chân tướng sự việc thì anh cũng có thể đặt vé máy bay ngay lập tức —

“Em tin anh.”

“Anh nói thật đấy, em nhất định phải — em tin anh?” Anh sững sốt ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt như không dám tin.

“Ừ, em tin anh.” Cô gật đầu, rất khẳng định mà lặp lần nữa.

“Vì sao?” Anh lại trở nên hồ đồ, theo lý thuyết thì cô hẳn là phải kích động rồi nổi một trận lôi đình với anh, biểu hiện nội tâm đang phần nộ, đau khổ và rối loạn mới đúng, sao có thể dứt khoát và bình tĩnh như vậy?

Không phải là cô lại phát sốt đấy chứ? Anh không nhận được mà vươn tay sờ lên trán cô.

Cô mỉm cười kéo tay anh xuống, cảm thấy phản ứng của ông xã thật đúng là buồn cười, cô tin tưởng anh thì có gì không phải sao?

“Bởi vì em cũng thường hay bị người ta chụp lén, bịa đặt một đồng chuyện vô căn cứ, vậy nên đại khái cũng có thể biết được tin nào là thật, tin nào là giả, chỉ cần xem xét góc độ của những bức ảnh kia thì cũng đã cảm thấy lạ rồi... hơn nữa những chuyện này anh cũng đã nhắn tin giải thích với em rồi nha.”

Về mặt của cô không có chút gì gọi là hoài nghi. Tục ngữ có câu ‘cửu bệnh thành lương y’*, cô được truyền thông ‘lãng xê’ quen rồi, vậy nên cũng có thể hiểu được tâm trạng bất đắc dĩ khi bị người khác hiểu lầm của anh, huống hồ nếu quả thực chồng cô ngoại tình làm gì phải vội vã để lại lời nhắn giải thích với cô, đây

cũng không giống với tác phong làm việc của anh — ít ra cô hiểu rõ anh về điểm này, vậy nên mới không hiểu lầm anh.

(*) ‘Cửu bệnh thành lương y’ nghĩa là mắc chín bệnh thì tự nhiên sẽ thông thuộc về y lý, thuốc chữa...

“Vậy tại sao em lại bị bệnh?” Anh nhìn vẻ mặt thoải mái của cô không giống như đang nói đùa, nhưng trợ lý của cô rõ ràng đã bảo cô bị anh chọc giận nên mới sinh bệnh mà...

“Bởi vì dạo này làm việc mệt mỏi quá, vừa thức đêm lại vừa phải quay mấy cảnh dưới trời mưa, cộng thêm mấy ngày nay nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch khá lớn, vậy nên không cẩn thận mới bị cảm mạo.” Cô chính là gắng gượng đến khi nào không gượng được nữa thì mới ngã xuống, ngã lại cũng có chút bội phục chính mình.

“Vậy sao em không nói với anh sớm hơn một chút.” Sự thật đã được làm sáng tỏ, thì ra anh không phải hung thủ giết người, căn bản là trợ lý của cô muốn là Ô Long* mà!

(*) Thời Tần ở Cối Kê có người tên là Trương Nhiên nuôi một con chó đặt tên là Ô Long. Tên đầy tớ của Trương Nhiên tăng tỵ với vợ Trương Nhiên và lập kế sát hại Trương Nhiên, khi tên đầy tớ ra tay thì chú chó Ô Long đã xông vào cắn bị thương gã đầy tớ, cứu chủ. Từ đó người đời dùng từ Ô Long để gọi thay cho từ chó (Giống như mình gọi Ông 30 thay cho từ Hồ vậy).

Chỉ có thể nói thời gian Đường Tâm sinh bệnh thật sự quá trùng hợp mới có thể khiến Phan Khiết Như dự đoán ‘hợp lý’ như vậy, quả thực cô ấy có một cái đầu rất giỏi hí kịch hóa. (như kiểu diễn tuồng, hát bội ở)

“Lúc đó em sợ ảnh hưởng tới công việc của anh, hai ngày trước vốn định nói với anh, nhưng anh lại không chịu nghe, cứ một mực không cho em nói chuyện, phải nghỉ ngơi...” Không phải là cô không nói mà là anh không chịu để cho cô nói, cái này không thể trách cô. Hơn nữa anh cũng nên biết, nếu cô tức giận thì sao có thể ngoan ngoãn để anh chăm sóc hai ngày nay được.

Trên mặt Vệ Nghị Phong đầy vạch đen, gắng gượng cười, chỉ có thể nói tất cả đều do anh ‘tự làm tự chịu’ mà thôi...

“Tóm lại em không có việc gì là tốt rồi.” Lo bóng lo gió một hồi, rốt cuộc anh đã có thể an tâm ôm lấy vợ mình, trong lòng cảm thấy có chút may mắn, vợ yêu của anh là người phụ nữ cho dù có gặp sóng to gió lớn thì cũng không bị sương mù che mắt.

“Cái gì mà không có việc gì?” Cô đột nhiên đẩy đầu anh ra, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang hả hê đắc ý kia.

“Em còn chưa nói, lúc trước anh thật sự làm cho em rất tức giận.” Cô nghiêm túc nhắc nhở anh, làm sai thì phải thừa nhận, đừng mơ tưởng đồ ngon đồ ngọt vài câu là có thể cho qua.

Hành động thô lỗ lúc trước của anh khiến lòng cô bị tổn thương nghiêm trọng, còn phải tránh mặt người khác để khóc thầm đấy!

May mà còn có chút hoa quả có thể bù lại lượng nước mắt đã chảy ra...

“Được rồi, những chuyện đó thật sự là anh đã làm sai.” Anh kéo tay cô, nhìn vào mắt cô, không hề có ý định trốn tránh, chỉ là vẫn chưa xin lỗi chuyện này, phải biết rằng nhận lỗi cũng cần có chừng mực —

“Thật xin lỗi, bà xã, thời gian này anh đã làm nhiều chuyện quá đáng với em, nhưng xin em hãy nể tình, bởi vì anh thật sự quá yêu em, vậy nên hãy tha thứ cho anh lần đầu nhé. Mấy ngày nay anh thật sự rất nghiêm túc kiểm điểm chính mình, anh cam đoan từ nay về sau sẽ không can thiệp vào công việc của em nữa, sẽ không ăn dấm chua bậy bạ, sẽ không làm những chuyện đáng giận nữa.” Giọng điệu vô cùng thành khẩn, anh chân thành xin lỗi với cô, xin cô tha thứ cho những hành động của mình lúc trước.

Mấy ngày nay, tâm tình của anh cũng chẳng hề dễ chịu chút nào, mỗi giây mỗi phút lương tâm của anh đều bị giày vò, quả thực đã bị lý trí của mình mắng đến máu chó đầy đầu rồi!

Cô cúi đầu nhìn vẻ mặt tràn đầy hối lỗi của ông xã, đương nhiên cũng không có lý do gì để không tha thứ cho anh, huống chi nhìn anh ba ngày nay dốc lòng chăm sóc cho cô như vậy, cô cũng không có cách nào tiếp tục giận anh được, nhưng mà...

“Thật ra, em cũng phải nói xin lỗi với anh...” Cô ngượng ngùng thừa nhận mình cũng có chút sai, hy vọng anh sẽ tha thứ.

“Mấy ngày nay em cẩn thận nghĩ đến những lời anh nói, phát hiện trong khoảng thời gian này dường như em đã quên mất việc mình đã kết hôn, không thể giống như trước kia, chỉ quan tâm đến công việc mà quên mất bên cạnh còn có một người rất yêu em, cũng cần đến sự quan tâm của em... Thật xin lỗi, ông xã, em sẽ cố gắng thay đổi, từ nay về sau, trước khi nhận công việc thì em sẽ nghĩ đến thân phận của mình và cảm giác của anh trước.” Cô đau lòng, thành thật nói lời xin lỗi với anh.

Sau lần tranh chấp đó, cô cũng đã tự kiểm điểm bản thân, dường như quên mất mình đã là vợ của người ta, rất nhiều việc chỉ suy xét từ khía cạnh của bản thân mà quên mất cảm giác của người bên gối, quên mất vợ chồng thì phải nên giúp đỡ, cảm thông và bao dung lẫn nhau, chứ không phải chỉ yêu cầu đối phương tin tưởng và tôn trọng mình. Thực tế là sau khi nhìn thấy những tấm hình chụp anh ôm người phụ nữ khác, cô càng cảm nhận sâu sắc được tâm tình của anh trong mấy ngày qua, dù biết là giả, nhưng khi nhìn thấy có người khác phai dựa quá gần vào người đàn ông của mình, trong lòng cô vẫn không thoải mái, giống như bị một ngọn lửa không tên thiêu đốt.

Vệ Nghị Phong không ngờ mình lại nhận được lời xin lỗi của vợ, anh cảm động mỉm cười.

“Anh thật sự đã cưới được một người vợ tốt rồi.” Anh vòng tay ôm lấy cô, tựa vào ngực cô, đây thật sự là người vợ ‘trong ngoài không giống nhau’ mà anh yêu thương nhất, cho dù nghĩ thế nào thì cũng đều có cảm giác như đã nhặt được bảo bối.

“Coi như anh có phúc khí tốt.” Cô không hề khiêm tốn, nói. Kỳ thực trong lòng cũng cảm thấy may mắn vì mình đã gặp được người chồng tốt.

Không ngờ hai người bị tai tiếng vây quanh, lại cũng nhờ chính những tin đồn đó mà càng trở nên hiểu nhau hơn, khiến cho tình cảm của mình càng thêm kiên định, đây cũng là một dạng ‘nhờ có phong ba mới sinh lòng tin tưởng’!

“Đúng đúng. . . Mau tới đây hôn ông xã phúc khí tốt một cái nào.” Sau khi xin lỗi xong, anh đã không thể chờ đợi được mà muốn vợ yêu thể hiện tình yêu trong lòng một chút, anh vươn tay kéo cô vào trong ngực

“A! Em còn chưa khỏi bệnh đâu.” Cô vội vàng che miệng anh, không muốn lây bệnh cho anh.

“Không sao, cứ truyền hết virus cảm cúm sang cho anh, em sẽ lập tức khỏi ngay thôi.” Anh không ngần ngại kéo tay cô xuống, nghĩ mình khỏe như trâu thể này, không thể dễ dàng bị bệnh được.

“Nói linh tinh.” Cô nghiêng đầu né tránh, không tin lời nói vớ vẩn của anh.

“Thử một chút là sẽ biết ngay, lần này anh sẽ rất dịu dàng.” Anh cười đến vô lại, bá đạo giữ chặt lấy thân thể của cô.

“Tránh ra.” Miệng nhỏ của cô tránh tới tránh lui. “Đến đây nào ——” Không hôn trúng miệng, anh lại bắt đầu hôn lên vùng cổ mẫn cảm của cô, bắt đầu dụ dỗ.

“Đừng mà. . .” Cô hí mắt, bị hàm râu mới mọc lún phún của anh gãi ngứa.

Anh thừa thắng xông lên, hôn dọc xuống ngực cô, càng lúc càng to gan đùa giỡn với thân thể vẫn còn yếu ớt của cô. . . .

“. . .Anh bảo đảm đấy, chỉ cần em để cho ông xã ‘chích’ một mũi là được rồi.”

“Vô sỉ!” Âm thanh quả trách lại mềm nhũn, chẳng có chút sức lực nào.

Bị cô mắng như vậy, đương nhiên là anh càng muốn ra sức đòi lại. . . .

Nửa tháng sau, trong nhà lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Mẹ của Đường Tâm đột nhiên đến thăm, khiến cho người làm con như cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì trước giờ Lý Nghi Trần chưa từng đến thăm chỗ ở của cô, thỉnh thoảng chỉ hẹn cô ở nhà hàng hoặc tiệm cà phê, hôm nay sao lại chủ động nói là muốn tới nhà ngồi chơi một chút?

Sau khi đi một vòng tham quan căn nhà, dì giúp việc cũng vừa quét dọn xong, bưng lên ẹ con cô hai tách trà nóng.

“Cám ơn.” Lý Nghi Trần vừa uống tách trà thơm, vừa nhìn nội thất xung quanh phòng khách. . .

“Căn nhà này chắc là có giá trị không nhỏ đâu nhỉ?” Hình như trên báo nói là hai, ba tỷ! (ko phải là 2, 3 tỷ Đ đâu nhé =.=)

“Chắc vậy, con cũng không rõ lắm.” Không phải nhà của cô, cô cũng chưa từng hỏi ông xã căn nhà này bao nhiêu tiền, chỉ biết ở được là được.

“Yên tâm, không phải mẹ tới đây để hỏi tiền con đâu.” Lý Nghi Trần đặt tách trà sứ xuống bàn, muốn con gái mình hiểu được điều này.

“Con không có ý đó.” Đường Tâm cũng mau chóng giải thích, nghĩ thầm chắc mẹ cô nói vậy cũng vì chuyện lúc trước.

“Chuyện công ty anh hai giải quyết sao rồi ạ?”

“Ừ. . . không tệ lắm. . . Mẹ đã nói anh hai con là một người có bản lĩnh, nó nhất định sẽ có cách mà.” Bà ta nói quanh nói co một hồi, lại vội vàng nói tốt cho con trai, giống như sợ Đường Tâm sẽ coi thường nó.

“Vậy thì tốt rồi.” Cô nhìn mẹ mình, chẳng hiểu sao lại có cảm giác là lạ, ánh mắt của bà thoát nhìn có chút bối rối. Hơ, chẳng lẽ bà ấy khen ngợi cái tên kia mà lại cảm thấy chột dạ sao?

Đường Tâm giữu cọt nghĩ, vừa đặt tách trà xuống chưa được vài giây, lại nâng lên uống một hớp nhỏ. . .

Kể cũng lạ, hai mẹ con ngồi đối diện nhau thế này, ấy vậy mà cô lại chẳng biết phải nói chuyện gì với mẹ mình, vốn từ trở nên nghèo nàn đến đáng thương, đã bao lâu rồi hai mẹ con cô không ngồi nói chuyện với nhau như vậy? Hình như là từ ngày kết hôn cũng chưa gặp lại, máu mủ bao năm trở nên xa lạ bỗng có chút đáng sợ...

“Hâm Hâm à, bây giờ con sống thế nào? Ý mẹ là cuộc sống sau khi kết hôn ấy?”

“Cũng không tệ lắm.” Cô mỉm cười nói. Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cảm giác được mẹ mình quan tâm thật sự rất ấm áp.

“Thật sao? Chuyện này con không cần phải gạt mẹ, lần trước mẹ đã đọc được tin cậu ta đến Hồng Kông tặng tịu với phụ nữ rồi.” Lý Nghi Trần cảm thấy con gái mình nhất định là đang nói dối, con bé này nhất định là bối vì mặt mũi.

“Chuyện đó không phải là sự thật, anh ấy đã giải thích với con rồi.” Cô thay chồng mình giải thích, không hy vọng bởi vì chuyện này mà anh để lại ấn tượng xấu với mẹ mình..

“Nó giải thích thì con tin ngay sao? Bản tính phong lưu của đàn ông không thể nào sửa được, mấy loại chuyện này đã có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, trước khi kết hôn cậu ta phong lưu thế nào, chẳng phải con cũng biết rõ sao?”

Đường Tâm nhìn thái độ của mẹ mình, cứ như vô cùng chắc chắn là Vệ Nghi Phong nhất định sẽ làm chuyện có lỗi với cô vậy, cô thật sự không hiểu vì sao bà ấy lại đột nhiên nói với cô những lời này, cho dù mẹ cô thật sự lo lắng về con rể thì cũng nên nói trước khi bọn họ kết hôn chứ? Bây giờ mới đến nhắc nhở cô chú ý có phải là đã quá muộn rồi hay không...

“Nếu không thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ con phải cho người đi giám sát anh ấy 24/24 sao?”

Giọng điệu của cô như đang đùa giỡn, lại cảm thấy đáng yêu khi nghĩ đến hiện tại, ông xã của cô chỉ thích dán mắt vào lịch trình của cô, suốt ngày lo lắng hỏi han. Chẳng qua nếu muốn giải thích mấy chuyện này với mẹ cô thì chắc là phải tốn không ít thời gian...

“Con tội gì phải bắt mình sống một cuộc sống mệt mỏi như vậy, không có cậu ta thì con vẫn có thể sống rất tốt mà.” Nghe con gái mình nói vậy, Lý Nghi Trần lại càng cho là cô đang miễn cưỡng giả vờ vui vẻ, hôn nhân của hai người nhất định là có vấn đề.

“Ý của mẹ là... muốn con ly hôn với anh ấy sao?” Cô hoài nghi không biết mình có nghe lầm hay không, dẫu sao thì làm gì có người mẹ nào vừa gặp đã khuyên con gái mình ly hôn như vậy? Cho dù bên ngoài Vệ Nghị Phong bị mọi người khắt định là một người đàn ông phong lưu, nhưng mẹ cô cũng không thể chỉ dựa vào mấy câu viết trên báo đã có thể dễ dàng kết luận bọn họ nên ly hôn chứ?

“Mẹ chỉ nói là con không cần phải để cuộc hôn nhân này làm khổ mình, dù sao con cũng có năng lực tự nuôi sống bản thân, không cần phải dựa dẫm vào cậu ta. Nếu cậu ta đối xử không tốt với con thì con cũng không cần lưu luyến. Rời khỏi cậu ta thì sau này nhất định còn gặp được người đàn ông tốt, yêu thương con thật lòng.” Lý Nghi Trần càng nói càng chắc chắn, đáng vẻ như thật sự cảm thấy bất bình vì con gái phải chịu tổn thương.

Nhưng thật ra trong lòng Đường Tâm lại càng cảm thấy kỳ quái, thường ngày mẹ cô căn bản không hề tích cực quan tâm đến đời sống tình cảm của cô như vậy, bây giờ cô cảm giác hình như bà ấy tới đây chỉ vì để khuyên cô ly hôn.

“Mẹ, Nghị Phong đối với con rất tốt, chuyện này mẹ không cần phải lo lắng.” Tuy không hiểu vì sao mẹ mình lại đột nhiên thể hiện ‘tình thương bao la’ như vậy, nhưng cô vẫn cố gắng nói rõ ẹ hiểu, ông xã cô thật sự không phong lưu như những gì mọi người ở bên ngoài hình dung, ít ra thì bây giờ anh đã ‘sửa sai hướng thiện’ rồi.

“Hâm Hâm à, hôn nhân đối với phụ nữ thật sự rất quan trọng, con đừng vì thể diện mà cố gắng chống chọi, hạnh phúc của mình mới là quan trọng nhất.” Giọng điệu của Lý Nghi Trần có chút nóng nảy, đáng vẻ cứ như muốn kéo con gái ra khỏi hồ lửa ngay lập tức vậy.

“Mẹ, bây giờ con thật sự rất hạnh phúc.” Cô nhấn mạnh cuộc sống hôn nhân của mình không hề khổ sở chút nào, muốn mẹ không cần phải lo lắng cho cô, ông xã đối với cô thế này thì chính cô là người rõ nhất.

Nghe thấy mẹ mình cứ luôn miệng phê bình chồng cô như vậy, nói thực ra trong lòng cô cũng không thể nào cảm thấy thoải mái, vì mẹ cô căn bản cũng không hiểu rõ con người anh, nhưng không biết tại sao bà ấy cứ nhắm vào anh...

Sau khi Đường Tâm ngăn việc mẹ mình cứ đem trọng điểm đặt lên trên người ông xã thì bầu không khí giữa hai mẹ con lại đột nhiên trở nên trầm mặc, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết phải nói gì nữa, không bao lâu sau, Lý Nghi Trần đứng dậy ra về.

Đường Tâm tiễn mẹ ra khỏi cửa, sau đó trở về phòng, lại phát hiện ngoài cửa sổ đang lấm tấm mưa phùn...

Nhớ đến vừa rồi mẹ mình không mang theo dù, cô vội vàng cầm dù chạy ra ngoài, thế nhưng không ngờ lại bắt gặp mẹ cô đang đứng nghe điện thoại trước thang máy, còn nói những lời khiến cô kinh ngạc —

“Mẹ thật sự đã nói với nó rồi, nhưng nó không hề có ý định ly hôn, còn cũng biết tính Hâm Hâm bướng bỉnh thế nào mà, mẹ cũng không có cách nào khác... Con mau trả lại khoản tiền đó cho ông Vệ đi, khéo lại khiến mọi việc phiền toái hơn đây...” Lý Nghi Trần cầm điện thoại, tâm tình khuyên con trai đừng trêu vào những kẻ có tiền, rất khó đối phó, không cẩn thận lại càng khiến ọi chuyện tệ hơn.

Kỳ thực vấn đề của công ty con trai vẫn không có cách giải quyết, cho dù có thể chấp giấy tờ nhà cũng không có cách nào cứu vãn được. Vừa hay lúc đó Vệ Thanh Sơn lại cho người đem tới một khoản tiền, muốn bọn họ khuyên Đường Tâm ly hôn với cháu nội của ông ta, ông ta sẽ giúp con trai bà giải quyết những vấn đề thiệt hại của công ty, mặc khác còn có thể giúp con trai mở rộng quan hệ đối tác, lấy tiền đầu tư cho sự nghiệp của nó.

Thời gian trước nghe thấy tai tiếng của Vệ Nghị Phong xôn xao huyên náo, bà ta còn tưởng đó là cơ hội tốt để đả động con gái, không ngờ lại thất bại.

“Hâm Hâm? Sao con lại...” Lý Nghi Trần nhìn thoáng qua bóng dáng con gái, vội vàng cúp điện thoại.

Đường Tâm nhìn mẹ mình, ánh mắt không dám tin.

“Vì nhận tiền của người khác nên mẹ mới đặc biệt tới đây để khuyên con ly hôn sao?” Cô không thể tin vào những gì mình đã nghe được, bởi vì nó thật sự quá, quá mức tàn nhẫn...

Trong người cô đang chảy dòng máu của người phụ nữ này sao? Vì sao bà ấy lại có thể làm tổn thương cô như vậy? Bởi vì muốn giữ lại công ty cho cái tên phá gia chi tử kia mà bà ấy lựa chọn hy sinh hôn nhân của cô?

“Mẹ... cái này... không phải! Bởi vì mẹ nhớ con cho nên mới đến thăm thôi... Aiz! Nếu lúc đó con chịu giúp anh hai con thì bây giờ mẹ cũng không bị làm khó như vậy.” Bà ta thở dài một tiếng, cho rằng mình làm như vậy cũng chỉ vì bất đắc dĩ, nếu lúc trước con gái có thể mở miệng nhờ con rể một tiếng thì bọn họ cũng sẽ không phải nhận điều kiện bên kia để nắm lấy cơ hội lần này.

Đường Tâm nghe thấy mẹ mình nói vậy thì càng cảm thấy mình như một đứa ngốc mơ mộng hão huyền. Bắt đầu từ nhiều năm trước, cô đã không còn dám trông mong mẹ sẽ đối xử bình đẳng với mình, chỉ hy vọng thỉnh thoảng bà ấy sẽ quan tâm tới cô, chỉ cần bà ấy đối xử với cô bằng một nửa như lúc đối xử với ba người con còn lại cũng tốt rồi. . . .

Nhưng thì ra, tất cả đều do cô tự lừa mình dối người, thật ra từ rất lâu, cô đã biết vì sao tình thân đối với cô lại xa vời như vậy, thế nhưng cô vẫn luôn ngây ngốc chờ đợi mình có thể chạm vào một chút. . . .

“Đúng, là lỗi của mẹ, mẹ không nên. . .” Bà ta thừa nhận là mình không đúng, bởi vì bà ta chưa từng mở mắt nhìn rõ, cũng chưa bao giờ chịu suy nghĩ thông suốt, có những người, dù không có quan hệ máu mủ cũng có thể sẽ vì tình cảm mà trở nên thân thiết, nhưng nếu đã không có tình cảm thì cho dù có là máu mủ cũng không thể nào gần gũi gắn bó được, mất đi tình cảm thì quan hệ máu mủ cũng không bằng một người xa lạ.

“Mẹ, vừa rồi mẹ nói đúng một chuyện, hạnh phúc của mình mới là quan trọng nhất. Cám ơn mẹ đã nhắc con điều này, từ nay về sau con sẽ ghi nhớ trong lòng, vĩnh viễn không bao giờ quên.” Cô kiên cường nở nụ cười, nhìn người phụ nữ đã sinh ra mình, bước lên phía trước đưa cho bà ta cây dù trong tay: “Ngoài trời đang mưa.”

Cô không đứng lại nhìn mẹ mình rời đi, nói xong câu đó thì xoay người, cũng không nói một câu hẹn gặp lại, dù sao cũng không cần thiết.

Từ nay về sau, cô sẽ không tự lừa dối chính mình, sẽ không trông mong xa vời cái gọi là tình thân từ người phụ nữ kia nữa.

Cho đến khi bước vào cửa, nước mắt của cô mới có thể rơi xuống.

Đêm tối, sắc trời cũng trở nên u ám, mây đen ngoài cửa sổ vẫn chưa tan, tựa như nỗi đau trong lòng cô, hốc mắt cũng trở nên ướm át. . . .

Lúc Vệ Nghị Phong về đến nhà thì trông thấy cô đang ngồi yên bên cửa sổ, trên mặt vẫn còn những vệt nước mắt. Cô phát hiện ông xã đứng sau lưng mình, vội vàng lấy khăn giấy lau đi nước mắt trên mặt.

“Em. . . em mới nhận một vai diễn mới, đang luyện tập cách khóc thế nào để trông đẹp hơn.” Cô hốt hoảng giải thích, theo bản năng che giấu tâm tình của mình, khẽ vuốt tóc như không có việc gì.

Anh cởi áo khoác, buông cặp tài liệu, đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, yên lặng nhìn hai mắt sưng đỏ của vợ mình, anh đau lòng gạt đi vệt nước còn vương trên khóe mắt. . . .

“Không phải bởi vì hôm nay mẹ em đến đây sao?” Anh vạch trần lời nói dối của cô.

Cô khê giạt mình, liếc nhìn anh, hỏi: “Có phải là anh gắn camera trong nhà không?” Cô nghi ngờ đám chó săn mai phục bên người cô cũng là do anh phái tới.

“Bởi vì em luyện tập giống thật quá nên dì giúp việc không nhận được mà gọi anh đến thưởng thức.” Anh vuốt ve gò má của cô, nói với cô thật ra là người giúp việc mật báo với anh, nói là sau khi gặp lại mẹ mình, dáng vẻ của cô lại rầu rĩ không vui, luôn tự nhốt mình ở trong phòng.

Nếu không phải vì công việc quá nhiều thì anh đã trở về sớm hơn rồi.

“Thì ra di giúp việc là tai mắt của anh.” Cô gạt tay anh ra, khịt khịt mũi.

“Nếu không thì anh tổn tiền vô ích rồi.” Cô bật cười, nghe anh nói như vậy, tâm tình buồn bực lại cảm thấy khá hơn một chút.

“Hai người đã nói gì vậy?” Nhìn nụ cười của cô không giống giả vờ, anh mới bớt lo một chút.

“Không có gì.” Cô không muốn nói nhiều đến những chuyện đau khổ, cũng không muốn để cho ông xã biết trọng lượng của anh trong lòng mẹ cô còn chẳng bằng cọng lông, hơn nữa việc này lại liên quan đến ông nội anh, anh nghe xong chỉ sợ sẽ càng không thể tha thứ cho ông cụ, quan hệ ông cháu lại càng thêm căng thẳng. . . .

“Chuyện xấu của chúng ta đã nhiều như vậy, em còn sợ có thêm bí mật nữa sao?” Vệ Nghị Phong ôm bả vai cô, đôi mắt bình tĩnh dịu dàng nhìn cô.

Ánh mắt của anh thật sự là một loại ‘ép buộc’ dịu dàng, khiến cô không thể nào kháng cự, mà thực tế cái người này cũng không chịu hết hy vọng. Nếu cô không nói thì anh nhất định sẽ ngồi nhìn cô cả đêm như vậy.

Cô ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy anh nói cũng đúng, bọn họ đối mặt với những tin đồn bên ngoài cũng đã đủ mệt mỏi rồi, sao về nhà còn phải giấu giếm lẫn nhau, cô cũng không thích cảm giác phải dò xét người khác.

Vì vậy cô đành kể hết toàn bộ những chuyện lúc mẹ mình tới đây. . .

Vệ Nghị Phong nghe bà xã kể xong thì sắc mặt trở nên tái nhợt, bàn tay cũng siết chặt lại. . . .

Cô cho rằng núi lửa đang chuẩn bị bộc phát, thế nhưng cuối cùng anh chỉ hít sâu một hơi rồi nói xin lỗi cô

“Thật xin lỗi.” Anh đau lòng nhìn cô, giọng nói vừa xót xa vừa tự trách.

“Sao lại xin lỗi?” Phản ứng của người đàn ông này thật kỳ quái, có phải dạo này anh xin lỗi nhiều quá nên nghiện rồi không?

“Cũng tại vì anh nên ông nội mới làm phiền đến em như vậy.” Suy cho cùng, cô phải nghe những lời nói đau lòng kia cũng bởi vì anh. Có thể là ông cụ phát hiện không thể đả động đến anh, cũng không có cách nào lay chuyển được anh, vậy nên mới chuyển sang cô, cảm thấy cô có vẻ dễ đối phó, có thể thành công chia rẽ cuộc hôn nhân này cũng là một cách mà ông ta dùng để đả kích anh.

Anh lại không lường trước đến chuyện này, thật sự là sai lầm! Vậy nên anh phải chịu trách nhiệm với nước mắt của cô.

“Không phải vậy đâu, chuyện này không liên quan đến anh.” Cô mong anh đừng ôm mọi lỗi lầm vào người mình, đây là vấn đề của gia đình cô, đã sớm tồn tại lâu rồi, chỉ là lần này trở nên nghiêm trọng nên khiến cô đau lòng mà thôi.

Nếu nghĩ thoáng hơn thì một dao này chém vào lòng cô, đối với cô mà nói có lẽ cũng là một sự giải thoát. Sau khi khóc một trận thoải mái thì đầu óc của cô đã tỉnh táo hơn nhiều, tựa như tất cả quá khứ và tình thân đều theo những giọt nước mắt kia mà trôi đi hết. Cô biết mình vẫn không cô đơn ——

“Nghị Phong, chuyện này. . . anh đừng trách ông nội được không?”

“Ông ta làm như vậy mà em còn có thể nói giúp ông ta sao?” Sắc mặt anh lạnh lẽo, hiển nhiên là đã oán giận ông cụ dám rắp tâm làm ra chuyện khiến vợ anh đau lòng rơi lệ, hận cũ thù mới, càng khiến anh nổi trận lôi đình.

Cô cười khổ, nắm tay ông xã, muốn anh đừng kích động như vậy.

“Kỳ thực em có thể hiểu được tâm tình của ông nội anh, nếu đổi lại là em, em cũng sẽ không thích có một đứa con gái tai tiếng đẩy mình làm cháu dâu, thử nghĩ mà xem, gia tộc anh có địa vị thế nào, cháu nội bảo bối duy nhất đương nhiên phải kết hôn với một người phụ nữ có điều kiện tốt hơn mới đúng.” Mặc dù cô đối với mẹ mình đã nản lòng thoái chí, hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng cô lại không hy vọng ông xã của mình

cũng trở mặt với người thân như vậy. Ít nhất ông nội của anh alfm vậy cũng là vì suy nghĩ cho cháu mình, vậy nên mới muốn anh ly hôn, tìm một đối tượng tốt hơn. Nhìn từ khía cạnh này, cô lại không có cách nào trách ông cụ. Suy bụng ta ra bụng người, cô biết mình không phải là một đứa cháu dâu khiến người ta hài lòng.

“Em đang ngồi đây nói linh tinh cái gì vậy? Ông ta không có coi anh là bảo bối gì đâu, ông ta chỉ quan tâm đến mặt mũi của chính mình, cảm thấy tất cả mọi chuyện của con cháu đều phải nằm trong sự giám sát của ông ta mà thôi.” Anh giận cô lại coi thường bản thân mình như vậy, còn đánh giá quá cao ‘cảnh giới’ của ông già kia. Lại nói, ông nội anh vừa độc tài vừa sĩ diện, vậy nên lúc nào cũng muốn mọi chuyện phải làm theo ý mình, nếu ai dám phản kháng thì ông ta sẽ dùng mọi cách để dạy dỗ, khiến đối phương hiểu rõ ông ta mới chính là lão đại.

Cứ tùy tiện hỏi một người nào trong giới thương nhân thì biết, năm đó ở trên thương trường, ông nội anh đã có tính cách lưu manh này rồi.

Vậy mà Đường Tâm lại cho rằng ông ấy chỉ dựa vào ‘tấm lòng cha mẹ’ nên mới có thể yêu cầu nghiêm khắc với anh như vậy, bởi vì nuôi cháu nội từ nhỏ tới lớn, tình cảm của ông ấy tựa như cha đối với con, kỳ vọng rất nhiều vào anh.

Trên phương diện tình thân, dường như cô có vẻ suy nghĩ lạc quan và quá xem trọng nó rồi, có lẽ bởi vì trong tiềm thức của cô khát vọng về tình thân vẫn chưa được thỏa mãn...

“Quan tâm một người thì sẽ luôn muốn can thiệp đến những chuyện của người đó, nếu ông nội anh coi anh như người ngoài thì sẽ không hao tổn tâm tư để quan tâm đến chuyện của anh đâu!” Giống như mẹ cô vậy, chưa bao giờ quan tâm cô ở ngoài làm những gì, cái kiểu không hề giới hạn sự tự do cũng giống như bị bỏ mặc lại chẳng hề khiến người ta cảm thấy vui sướng, chỉ thường xuyên khiến cô cảm giác như mình đang đứng giữa hoang mạc mênh mông, đau khổ buồn bã thế nào cũng không biết tìm ai để cầu cứu...

“Em bây giờ chán làm nữ thần rồi nên muốn đổi nghề sang làm thiên thần đúng không?” Anh không hài lòng với thái độ khoan dung không đúng chỗ của cô, thầm nghĩ tại sao cô lại cứ như hoàn toàn đứng về phía ông nội của anh vậy?

Chính vì cô dễ mềm lòng như thế nên mới bị người ta coi là gà dễ trứng vàng!

Đường Tâm nghe thế thì bật cười: “Vậy lần này anh hãy ngoan ngoãn nghe lời thiên thần đi, em không muốn quan hệ của anh và ông nội bởi vì em mà càng trở nên căng thẳng... Nếu sau này có một ngày nào đó ông nội thích em thì tốt rồi.”

Cô khuyên ông xã buông bỏ thù hận, lại không nhận được mà có chút cảm khái, bản thân mình vừa không có được tình thương từ nhà mẹ ruột, lại không được nhà chồng hoan nghênh, cộng thêm việc vợ chồng cô sẽ không thể có con, đột nhiên cô cảm thấy mình vô duyên với bốn chữ ‘thiên luân chi nhạc’*, có lẽ cả đời này cô sẽ không thể cảm nhận được tình thân là gì.

(*) hạnh phúc gia đình.

“Có anh thích em còn chưa đủ sao?” Anh thương yêu xoa xoa đầu cô, không thích nhìn thấy vô ử rữ và giọng điệu chua xót như vậy, trong lòng cô, giá trị của anh hẳn là phải gấp ngàn vạn lần những điều này mới đúng.

Mặc kệ ai nghĩ gì, nói gì thì anh đều vĩnh viễn là người yêu cô nhất, cũng sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc nhất để cho cô có thể nương tựa.

“Nhưng tại em tham lam mà.” Cô cười cười rồi dựa vào ngực anh, cảm thấy có lẽ là mình đã thật sự quá tham lam nên mới tự chuốc phiền não như vậy.

Tựa vào lồng ngực ấm áp, cô lại một lần nữa tự nói với mình, Vệ Nghị Phong chính là người mà cô muốn dựa vào, là người có thể cho cô hạnh phúc, chỉ cần có người đàn ông này ở bên cạnh, những thứ khác đều không còn quan trọng nữa... Cô có thể vừa coi anh là người tình, người công, và cũng là người thân...

“Em đúng là tham lam thật.” Vệ Nghị Phong chủ động ôm lấy vợ yêu đang làm nũng với anh, nhẹ nhàng dùng cằm cọ cọ vào mái tóc cô, nhớ đến khóe mắt cô sưng đỏ là anh lại cảm thấy đau lòng, thật sự muốn

cho cô một chút an ủi, lại càng muốn có thể làm gì đó cho cô...

Nhưng có thể dễ dàng làm ông nội thích cô sao? Năm đó mẹ anh chịu đựng uất ức như vậy, đến lúc chết cũng không được ông ta tác thành, lần này cũng vậy, vì tức giận thái độ kiên quyết muốn kết hôn với Đường Tâm của anh nên ông ta tìm trăm phương ngàn kế để áp chế anh, muốn dạy dỗ anh một trận, cũng nhân tiện biểu hiện rõ quyền lực của mình, chứng minh gừng càng già càng cay.

Loại người như ông nội, làm sao có thể thay đổi được...

Cô lặng lẽ cong môi, thoải mái tựa vào ngực anh, ôm anh thật chặt, cũng hưởng thụ cảm giác được anh che chở.

Anh vuốt nhẹ lên trán cô, thoáng chốc lại búng nhẹ lên vầng trán bóng loáng, thoáng chốc lại hôn lên cái mũi đáng yêu của cô khiến nó đỏ bừng, trêu chọc đùa giỡn, lại rất tự nhiên hôn lên môi cô —

“Hơ —” Thời điểm nguy cấp, anh kịp thời quay đầu đi chỗ khác, che lại cái hắt xì đột ngột xuất hiện này.

Cô sững sờ, lập tức ngồi thẳng người nhìn anh, hỏi: “Anh bị cảm sao?”

Anh khịt khịt mũi, sờ sờ cổ: “Lúc chiều thấy hơi ngứa ngứa cổ họng —”

Bịch! Phản ứng chưa đầy hai giây, vợ yêu trong ngực anh lập tức lui về phía sau, dáng vẻ như chỉ sợ trốn không kịp.

“Em...” Anh còn chưa nói hết lời thì cô đã lắt một cái khẩu trang bịt miệng anh lại.

“Em có cần phải khoe trương như vậy không?” Anh kéo khẩu trang xuống, hỏi cô, vẻ mặt vừa ảm ức vừa đáng thương — “Lúc em bị bệnh anh cũng không có đối xử với em như vậy.” Vợ yêu phản ứng như vậy thật là không có lương tâm mà.

“Xin lỗi nhé, cuối tháng này người ta còn phải đi quay quảng cáo, nếu bây giờ lại bị cảm — anh cũng hiểu bị cảm mà đi máy bay khổ sở thế nào mà, hơn nữa qua bên đó còn phải ngâm nước...” Vẻ mặt của cô càng lúc càng đậm đậm đáng yêu, cong môi nỉ ông xã yêu dấu hãy thông cảm ỉnh, cô vừa mới khỏi bệnh, không chịu được bệnh thêm lần nào nữa nha!

Phòng bệnh hơn chữa bệnh, bây giờ ‘phòng bệnh’ anh thì tốt hơn sau này cô phải ‘chữa bệnh’ mà.

Vệ Nghi Phong trừng mắt nhìn cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn tiếp tục đeo khẩu trang, haizz, không còn cách nào khác, ai bảo cô là vợ yêu của anh chứ, anh yêu cô thì phải bảo vệ cô, tiếp tục giữ vững đường lối làm một người chồng tốt mà thôi...

Ba ngày sau, quả nhiên là anh đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu cảm mạo, sáng sớm vừa vào công ty —

“Sao cậu lại đeo khẩu trang?” Anh nhìn trợ lý đeo khẩu trang đứng trước cửa phòng làm việc, nghĩ thầm không phải cũng bị cảm trùng hợp như vậy chứ?

“Tiểu Khiết nói nếu như anh lây bệnh cảm cho tôi, tôi sẽ lây cho cô ấy, cô ấy sẽ lây cho phu nhân. . .”

Thi Văn Khiên ép gọn khẩu trang trên sống mũi xuống, đảm bảo khẩu trang phòng hộ hiệu quả, lúc trước tự dưng bị chuyện tình cảm của ông chủ kéo xuống nước, hại mối tình vừa chớm nở của anh suýt chút nữa thì chết non, bây giờ không cần thận sao được.

Phòng bệnh hơn chữa bệnh nha!

“. . .” Anh híp mắt, đột nhiên có loại dự cảm không tốt, cảm thấy sớm muộn gì trợ lý của mình cũng có ngày theo địch phản quốc. . .

Nhìn xem, hiện tại đã trở thành trợ lý của vợ anh rồi!

“Hôm nay đừng pha cà phê, cho tôi nước ấm và kẹo ngậm thông họng.” Anh dặn xong thì cũng đi vào văn phòng.

“Tổng giám đốc, lão gia đang ở trong phòng đợi anh đấy.” Thi Văn Khiên vội vàng nhắc nhở.

Vệ Nghi Phong chợt ngừng lại, khẽ nghiêng đầu mỉm cười rồi bước vào phòng làm việc —

“Sao đến sớm vậy, ông nội?”

Vệ Thanh Sơn trừng mắt nhìn dáng vẻ cợt nhả của cháu trai, sắc mặt cực kỳ khó coi, ông ta rút từ bên cạnh ra một tập hồ sơ, nổi giận đùng đùng quăng lên trên bàn ——

“Anh gửi cái này cho tôi, tôi còn có thể ngủ được sao?” Hôm qua bên chuyên phát gửi tới xấp giấy này, bên trong là bản sao tài liệu chứa đầy đủ những chứng cứ có thể khiến người ta phải lên hầu tòa. Xem ra thằng cháu này của ông vì muốn phản công với thế lực của ông cho nên đã mất không ít tâm sức mới có thể tra ra những tài liệu bí mật mà ông vốn định mang theo vào trong quan tài này.

“Bởi vì hai ngày trước ông cũng đã ‘tặng quà’ cho phu nhân của tôi, khiến cô ấy cảm động đến nỗi khóc rất lâu.” Vệ Nghị Phong nói thẳng, tỏ vẻ mình cũng chỉ là có qua có lại mà thôi. Bởi vì chuyện này mà hai ngày nay tâm tình của bà xã anh không tốt lắm, thường xuyên bị anh bắt gặp vẻ mặt buồn bực nhú mày, khiến anh thật không đành lòng!

“Vậy thì thế nào? Bây giờ anh muốn tống tôi vào tù sao?” Chỉ vì một người phụ nữ? Thật là không có tiền đồ!

“Làm sao có thể như vậy? Người ta nói ‘gia hữu nhất lão, như hữu nhất bảo’* nha. . .” Anh cười lạnh nói, giọng điệu cợt nhả rõ ràng là đang cố ý muốn chọc tức ông cụ, khiến Vệ Thanh Sơn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

(*)“Gia hữu nhất lão, như hữu nhất bảo” ý nói trong nhà có người cao tuổi tựa như có cả một kho báu, vì người già có nhiều kinh nghiệm, luôn nói những lời lý lẽ.

“Ông nội, ngài cũng đừng chọc giận tôi, chỉ cần ngài không gây sự với chúng tôi thì tôi cũng có thể đảm bảo sẽ không đi gây sự với ngài.” Anh liếc mắt nhìn xấp tài liệu trên bàn, nói một cách rõ ràng.

Kỳ thực nếu không phải bởi vì lo lắng chuyện hôm đó tái diễn, sợ đối phương lại giở trò, ra tay với bà xã của mình, làm cô bị thương, anh sẽ không tung lá bài này ra sớm như vậy, cảm thấy đấu trí cùng với ông ta vài chiêu cũng rất thú vị, mấy tháng sau khi kết hôn, anh vẫn đang vui vẻ chơi trò đấu trí tranh đoạt quyền lực này đấy.

“Anh đang uy hiếp tôi sao?” Ông đang vô cùng tức giận, không ngờ lại bị con cộp một tay mình dạy dỗ ngược lại, thật sự là tính sai rồi!

Vệ Nghị Phong nhún vai mỉm cười: “Tôi chỉ hy vọng ngài có thể làm một trưởng bối hiền lành sáng suốt, không cần suốt ngày phải lo lắng cho con cháu, cũng không cần phí sức đối với những chuyện trong công ty, cứ việc thoải mái thả lỏng tinh thần, hưởng thụ cuộc sống về hưu, an dưỡng tuổi thọ đi.” Anh thần nhiên khuyên ông cụ đã về hưu thì nên đi hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, không cần phải can thiệp quá nhiều vào những công việc không cần đến ông ta phải quan tâm. Huống hồ trải qua mấy tháng ‘thử nghiệm’, ông ta hẳn là cũng hiểu được thế lực của mình trong công ty đã không còn như lúc trước, không thể tùy tiện làm theo ý của mình được nữa rồi.

“Thằng nhóc láo xược, chưa tới phiên anh phải dạy tôi sống thế nào.” Vệ Thanh Sơn trợn mắt nhú mày quát to, then quá hóa giận vò nát xấp tài liệu ở trên bàn, lại có một cơn kích động muốn đập bể đồ đạc.

“Xem ra tôi nên đưa ‘món quà’ này đến cơ quan điều tra thì thích hợp hơn.” Vệ Nghị Phong tỏ vẻ bất đắc dĩ đứng dậy, chuẩn bị đi tới cửa để tiễn khách, nhưng trong lòng lại tự tin nắm chắc thắng lợi, bởi vì nếu ông cụ không sợ bị những thứ tài liệu này ảnh hưởng thì đã không chạy tới đây tìm anh vào sáng sớm như vậy.

“Đứng lại!” Vệ Thanh Sơn kinh hãi hét to, trong lòng vô cùng không cam tâm, cũng không còn hùng hổ như lúc trước nữa, nếu những bằng chứng tội phạm này bị đưa ra ngoài thì không chỉ đe dọa đến thanh danh và tài sản của ông ta, mà còn có thể dây dưa đến kiện tụng....

“Từ nay về sau tôi sẽ không xen vào chuyện của anh với người phụ nữ kia nữa, các người thích chuốc nhục nhã hay tự làm mất mặt thế nào thì tùy.” Tuy ông ta đã thỏa hiệp nhưng vẫn nói năng độc địa, biểu hiện rõ ràng bản thân vẫn bất mãn với hai người.

“Ông nội, tôi hy vọng ông có thể làm một trưởng bối hiền lành, một trưởng bối hòa ai và thân thiện thì có nên nói như vậy không?” Anh cười nhưng đáy mắt lại mang theo một tia sắc bén, nói thật ra, giờ phút này

anh đang rất nhẩn nại...

“Nếu không thì anh còn muốn tôi phải làm thế nào!” Vệ Thanh Sơn trợn mắt nhử mày, tài liệu trong tay cũng bị ông ta hung hăng ném xuống đất.

Vệ Nghị Phong lạnh lùng nhìn mấy tờ giấy nằm la liệt trên sàn, hít sâu một hơi, buộc mình phải ‘bình tĩnh ôn hòa’ mà nghĩ đến bà xã....

“Nếu ngài đã hỏi, vậy thì hai tháng nữa là đến sinh nhật cháu dâu của ngài, không bằng mời ông nội tự mình gọi điện cho cô ấy, nói rằng muốn mở một bữa tiệc sinh nhật long trọng cho cô ấy, cũng coi như chính thức chào đón cô ấy trở thành một thành viên trong gia đình chúng ta, ngài cảm thấy thế nào?” Anh tươi cười hỏi ý kiến, nhưng trong lời nói lại có một sự cương quyết không cho phép cự tuyệt, bởi vì đây chính là một trong số những món quà sinh nhật mà anh muốn tặng bà xã.

Lúc trước anh đem bà xã làm quà sinh nhật tặng cho ông nội, có lẽ đã khiến cô rất đau lòng, bây giờ anh sẽ đem sự ‘giảng hòa’ của ông nội làm quà sinh nhật cho cô, để cô vui vẻ, đây thật sự là một món quà sinh nhật hoàn mỹ!

Anh đã nghĩ suốt hai ngày nay, muốn hoàn thành tâm nguyện của bà xã thì chỉ có cách này, bởi vì muốn ông nội ‘đổi tính’ quả thực khó hơn cả lên trời, chỉ có điều, nếu cần thiết phải ‘hư tình giả ý’, diễn kịch một chút thì đây chính là sở trường của ông nội anh, anh tin ông ta sẽ xử lý rất tốt.

“Anh dám bảo tôi đi làm cái loại chuyện này?” Vệ Thanh Sơn không thể tin, trừng mắt nhìn cháu trai, cảm thấy điều này căn bản là một loại nhục nhã, ông đây không cần phải tự hạ thấp mặt mũi của mình như vậy.

“Không phải là bảo mà là nhờ, ông nội, xin người hãy xem nó là quà cưới của tôi, coi như là vì giúp tôi đi, nếu không thì tôi sẽ rất khổ sở... Đến lúc đó, chỉ sợ đau khổ quá mức, đầu óc không được tỉnh táo lắm, có thể sẽ làm ra chuyện gì khiến ông nội mất vui đấy.” Anh thành khẩn cầu xin ông cụ có thể hoàn thành nguyện vọng của mình, chỉ là ánh mắt vẫn liếc vài cái về phía tài liệu dưới đất.

“Anh... Đừng tưởng rằng có những thứ tài liệu này thì có thể bắt được thóp tôi, Vệ Thanh Sơn tôi không phải là người dễ dàng để cho người ta định đoạt như vậy!” Thật là vô lý! Bảo ông phải mở miệng đi mời cái người phụ nữ chướng mắt kia, lại còn muốn mở tiệc sinh nhật để hoan nghênh cô ta nữa, như vậy bảo ông phải đem cái bản mặt già này ném đi đâu? Vệ Thanh Sơn tức giận đến râu tóc dựng ngược, quay đầu thở phì phò bước ra khỏi cửa.

Thi Văn Khiên đứng ngoài cửa, cung kính cúi người về phía bóng lưng của ông cụ, sau đó đi đến bên cạnh ông chủ, đưa một ly nước ấm và kẹo ngậm thông hòng cho anh.

“Lão gia thật sự sẽ làm theo lời anh sao?” Anh cũng biết được đại khái kế hoạch của ông chủ, nhưng nhìn dáng vẻ thờ ơ hờ hững vừa rồi của ông cụ, anh thật hoài nghi ông ta sẽ nghe theo lời của ông chủ mình.

“Cậu cảm thấy ông nội tôi thoát nhìn ngu ngốc như vậy sao?” Vệ Nghị Phong bóc viên kẹo ngậm rồi bỏ vào trong miệng.

“Hả?”

“Nếu như là cậu, cậu sẽ chọn chung sống hòa bình với cháu dâu không vừa mắt hay là sẽ quyết đấu với một đám nhân viên để rồi cuối cùng phải ngồi trong phòng giam chịu tội?” Anh uống một ngụm nước, tin chắc ông nội cáo già kia sẽ không lựa chọn quyết định bất lợi cho bản thân. Dù sao mở tiệc sinh nhật vui vẻ cùng cháu dâu chỉ cần có một ngày, còn nếu bị nhốt vào tù thì 365 ngày cũng phải nhìn sắc mặt của người khác đấy.

“Tổng giám đốc thật sự sẽ đẩy ông nội mình vào tù sao?” Anh nhìn ông chủ, hoài nghi anh sẽ thật sự tàn nhẫn, quyết tâm ‘đại nghĩa diệt thân’ sao?

“Chuyện này à....” Vệ Nghị Phong cười sâu xa, trong mắt như có chút hài hước, lại giống như có chút âm mưu ngoan độc, khiến người ta không thể đoán ra được anh đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy lạnh sống lưng

_____ “Trưa nay giúp tôi hẹn bác sĩ, tôi phải mau chóng chữa khỏi bệnh.” Anh đột nhiên dặn dò, sau đó đưa ly nước lại cho trợ lý.

“Vâng.” Thi Văn Khiên tranh thủ thời gian đi ra làm việc, không dám chậm trễ, bởi vì anh không muốn đắc tội với ông chủ lòng dạ thâm sâu khó lường này.

Đại trưởng phu, không sợ bị chặt đầu, chỉ sợ chết mà không biết lý do.

Đi đến bên bàn làm việc, Vệ Nghị Phong cầm điện thoại, bấm phím tắt... “Bà xã, anh đã hẹn bác sĩ khám bệnh rồi, em xem, anh rất ngoan ngoãn nghe lời em nha...”

10. Chương 10

Hai năm sau.

Ban đêm khiến người ta bất an, Vệ Nghị Phong ở trong phòng làm việc, còn Đường Tâm thì đứng ngoài cửa, chân chừ đi tới đi lui. Kỳ thực không chỉ mỗi hôm nay mà là cả một tuần nay đã thế rồi, cô hầu như lúc nào cũng ở trong trạng thái nôn nóng, tâm lý bất an, ngay cả lúc làm việc cũng thường xuyên thất thần, khó có thể tập trung được, bởi vì toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt vào một chuyện liên quan đến mạng người

Đêm nay đã là ngày thứ ba cô đứng do dự trước cửa phòng làm việc của ông xã, mỗi lần định tiến lên gõ cửa thì lại rút tay về, nhụt chí chỉ muốn quay về phòng ngủ, cứ như vậy mà đi tới đi lui, trên trán cũng rịn ra mồ hôi nóng, phụt chốc lại muốn tiến lên, do dự hết lần này tới lần khác, rốt cục cô cũng lấy hết dũng khí để gõ cửa

“Vào đi.”

Cô đẩy cửa vào, lại hít sâu một hơi, sau đó đi tới bàn làm việc của ông xã, ôm chặt tâm tình hết sức bất an

“Ông xã, em có một chuyện muốn nói với anh, anh nghe xong có thể sẽ bị chấn động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng anh cũng ngàn vạn lần đừng nên kích động, nhất định phải tỉnh táo nghe em nói.” Sắc mặt cô nặng nề, hai tay siết chặt, cả người có vẻ thấp thòm không yên.

“Được.” Anh khẽ mỉm cười, có chút khó hiểu nhìn vẻ mặt của bà xã mình cứ như đang chuẩn bị đi tháo bom.

Nhìn anh cười, trái tim cô lại như bị treo lên cao, chỉ sợ sau khi nghe xong những lời cô sắp nói thì nụ cười này của anh cũng biến mất, từ nay về sau sẽ không được nhìn thấy nữa

“Là . . . Ồ . . . Ừm . . .” Cô nuốt nước bọt, ấp úng nửa ngày mà không nói được một câu hoàn chỉnh.

“ . . . ?” Anh nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, tâm tình cũng trở nên lo lắng bất an, kỳ thực mấy ngày nay anh vẫn luôn mơ hồ cảm thấy hình như cô đang có chuyện gì đó, nhưng anh hỏi thế nào thì cô vẫn mạnh miệng bảo là không có gì, bây giờ xem ra có lẽ là cô thật sự đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, dựa theo kinh nghiệm của anh. . . .

Không phải là người nhà của cô lại gây ra chuyện rắc rối động trời gì, cần cô phải đi giải quyết hậu quả chứ?

“Anh nghe xong thì không được giạt mình đấy.” Cô lại thêm thêm một mũi an thần, cũng không biết lời này là đang nói cho anh nghe hay là đang tự an ủi chính mình, bởi vì cô thật sự lo lắng phản ứng của anh sau khi nghe xong chuyện này.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Gấp chết người ta rồi! Cứ bảo anh không cần phải giạt mình, anh nghe mấy lời này thì trong lòng đã khấn trương muốn chết.

Cô lại hít một hơi thật sâu . . . Được rồi, dù sao đuôi đầu là một đao mà rút đầu cũng là một đao ——

“Em có thai rồi.” Cô bất chấp, lớn tiếng tuyên bố, sau đó nín thở, nhìn chằm chằm vào phản ứng của anh.

Anh khẽ sưng sốt, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ, rồi lại chậm rãi đứng lên, cũng không chớp mắt, nhìn thẳng vào mắt cô: “Thật sao?”

Cô sợ hãi gật đầu, biết rõ là chuyện này không thể tưởng tượng nổi, cô cũng bị dọa đến mềm nhũn cả chân

Anh vòng qua bàn làm việc, lại giống như đang cố gắng đè nén cảm xúc kích động một cách khó khăn, vẻ mặt vô cùng phức tạp, anh chậm rãi, bước từng bước đi về phía cô. . . .

“Có thật không?” Anh đặt hai tay lên bả vai của cô, không dám tin, hỏi lại lần nữa.

“Ừ. . .” Cô khẽ cắn môi, vừa muốn bật khóc lại vừa muốn hét lên, vốn đã nghĩ kỹ phải giải thích và phân tích thế nào cho anh hiểu, nhưng giờ phút này tất cả mọi thứ đều nghẹn lại trong lòng.

Cô hiểu rõ là anh rất khó tiếp nhận cái tin tức đột ngột này, nhìn dáng vẻ không nói nên lời của anh —

“Chuyện này... thật sự... thật sự là... Quá tuyệt vời! Bà xã!” Anh mừng như điên ôm chầm lấy cô, giọng nói sung sướng, vô cùng kích động.

“...” Cô choáng váng, ý thức tình huống lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mình.

Thế nhưng anh lại cười toe toét, ôm chặt cái ‘người đầu gối’ này vào trong ngực, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh...

Anh dứt cơm cho bà xã, giúp bà xã tắm rửa, lại ghé đầu vào bụng bà xã, lắng nghe nhịp đập của thai nhi, bà xã nằm trong lòng anh, nghe anh kể chuyện, bọn họ cùng nhau tản bộ trong công viên, ra bờ biển tán gẫu, lại cùng nhau trang trí phòng cho cục cưng...

“Đây không phải là mơ đúng không?” Vừa nghĩ tới mấy tháng tiếp theo cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh, không có bất kỳ công việc hay thông báo nào có thể quấy rầy —

Tuy rất bất ngờ, nhưng giờ phút này, cảm xúc của anh thật sự giống như người ta vẫn thường hay nói... Có một đám bướm bướm đang bay lượn trong đầu nha!

“Không phải.” Cô buồn bực trả lời, một nửa ý thức vẫn chưa trở về.

“Em không gạt anh đúng không?” Anh thật sự cảm thấy như mình đang nằm mơ, nếu không thì sao anh lại có thể gặp được một chuyện may mắn như vậy?

“Không có.” Cô càng trả lời thì trong lòng càng thấy bực, nghĩ thầm không biết có phải dạo này áp lực công việc của ông xã quá lớn hay không, vậy nên phản ứng mới khác thường như vậy.

Anh buông cô ra, liên tục hôn cô vài cái, hôn đến trong lòng cô cũng cảm thấy hoảng sợ...

“Anh... hình như rất cao hứng?” Cô nhúm mày, thật sự không hiểu tại sao anh lại có vẻ mặt này.

“Đó là đương nhiên.” Đây chính là điều tốt đẹp nhất thế giới nha! Chẳng lẽ cô không nhìn thấy ngay cả chim bồ câu hòa bình cũng đang vỗ cánh ở trên đầu anh hay sao?

Trong lòng anh ngập tràn vui vẻ kéo cô ngồi xuống ghế, còn anh thì ngồi xổm xuống trước mặt cô, không kìm được vui mừng mà vuốt ve chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, tưởng tượng nơi này sẽ dần dần nở ra, nghĩ thầm từ giờ trở đi mình phải cẩn thận chăm sóc cho bà xã yêu dấu mới được. Haha!

Cô chớp mắt vài cái, nhìn không được mà hỏi anh: “Nhưng anh không thấy việc em mang thai rất kỳ lạ sao?”

Anh quên mất chuyện mình đã thất ga-rô rồi à? Sao lại có thể cao hứng như vậy...

Anh sưng sờ, nhắm mắt lại, gãi gãi đầu, lúc này vẻ mặt mới trở nên nghiêm trọng, khẽ kéo tay cô —

“Bà xã, anh nói với em một chuyện, chuyện này em nghe xong có thể sẽ rất kinh ngạc, nhưng em ngàn vạn lần đừng quá kích động, sẽ ảnh hưởng đến cục cưng.” Anh rất thận trọng nhắc nhở cô bây giờ không thể tức giận được.

Anh cũng hít sâu một hơi, thừa nhận với cô — “Thật ra năm ngoài, lúc em đang quay phim, anh đã đi phẫu thuật thông ống dẫn tinh rồi.” Vậy nên cô mang thai là điều dĩ nhiên, hơn nữa còn là một chuyện vui trọng đại không dễ có được.

“Cái gì? Vậy tại sao anh lại không nói sớm cho em biết?” Cô nghe xong thì suýt chút nữa nhảy dựng lên, thế nhưng anh lại nhanh tay đè lại, muốn cô bình tĩnh.

“Bởi vì thời gian thất ga-rô càng lâu thì tỉ lệ thụ thai sau khi phẫu thuật càng thấp, anh sợ nếu như không thành công thì nói ra sẽ chỉ làm em thất vọng.” Sắc mặt anh khó chịu, thấp thỏm không yên, hàng lông mày nhíu lại dường như có chút vui buồn đan xen, nói rõ tâm tình phức tạp khi anh đã từng mong chờ nhưng rồi lại sợ bị tổn thương, khiến người ta không nỡ trách móc nặng nề.

Dù sao muốn thông ống dẫn tinh cũng không đơn giản như việc tháo dây giày, ngoại trừ việc phải tiến hành vi phẫu phức tạp, kéo dài mấy tiếng đồng hồ, chịu đựng nỗi đau trên da thịt thì sau khi phẫu thuật cũng không chắc chắn là có thể thụ thai, vậy nên anh cũng không dám quá vui mừng.

“Nhưng chuyện quan trọng như vậy thì anh cũng phải nói cho em biết một tiếng chứ, hại em mấy ngày nay lo lắng muốn chết, sợ anh cho rằng... cho rằng...”

Cô nín lấy áo anh, nghẹn ngào nói không nên lời, từ sau khi biết được mình mang thai, tâm tình của cô lại vui buồn lẫn lộn, vui vì trong bụng đã có một sinh mệnh nhỏ, nhưng lại sợ sau khi anh nghe được thì sẽ hiểu lầm cô ở bên ngoài làm chuyện gì có lỗi với anh, mỗi ngày cô đều trôi qua trong hoảng loạn, trái tim lại thấp thỏm lo âu, vừa rồi lúc đứng ngoài cửa vẫn còn lo lắng, không biết sau khi nghe xong thì anh sẽ có phản ứng thế nào...

Kết quả dĩ nhiên là cô lại vô duyên vô cớ tự hù dọa bản thân! Hức... Cảm giác chua xót từ trong lòng xộc lên sống mũi, tất cả cảm xúc tích tụ trong lòng mấy ngày qua đều hóa thành nước mắt, trào ra khỏi khóe mi...

Anh vội vàng lau nước mắt cho cô, lại đau lòng ôm cô vào trong ngực.

“Chẳng phải chúng ta đã nói là sẽ luôn tin tưởng nhau, không thể tùy tiện nghi ngờ đối phương sao?” Anh dịu dàng dụ dỗ, không hề đoán được là cô sẽ lo lắng thế này, chỉ cho rằng khi cô biết mình mang thai thì nhiều lắm cũng chỉ giật mình mà thôi. Xem ra là anh đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, hơn nữa, kỳ thực lúc trước anh cũng không ôm quá nhiều hy vọng đối với chuyện này, thế nhưng quá bình tĩnh lại quên mất tâm tư của phụ nữ so với đàn ông còn đa cảm hơn nhiều.

“Chuyện này khác, nếu đổi lại là anh thì anh có lo lắng không?” Cô vừa khóc vừa đánh anh hai cái, trách anh giấu giếm giấu giếm, hại cô mấy ngày nay sợ chết khiếp.

Tức chết mất! Cái người đàn ông này, chẳng lẽ anh không biết trong lòng cô, anh quan trọng thế nào sao? Cũng bởi vì rất yêu thương anh cho nên cô mới lo lắng, sợ anh hiểu lầm!

“Không đâu, bởi vì anh biết rõ vợ anh yêu anh nhiều như thế nào, cô ấy nhất định sẽ tin tưởng đó là kỳ tích của tình yêu.” Anh cầm tay cô, cường điệu lời thề son sắt rằng mình rất có lòng tin với cô, vì anh đã từng hứa từ nay về sau sẽ hoàn toàn tin tưởng và ủng hộ cô.

“Có cái rắc ấy, chồng em là một thùng dấm kiem vạc xăng khổng lồ, nếu biết em mang thai lúc còn thất ga-rô mà không phóng hỏa thì mới là kỳ tích đấy.” Cô rất không khách khí bác bỏ lời nói của anh, cười nhạo anh rõ ràng là một người dễ phát hỏa, vậy mà miệng còn nói khoác như kiểu mình rất độ lượng, thật là khiến cô vừa tức giận vừa buồn cười.

“Oa, bà xã của anh ngay cả lúc mắng người cũng rất gọi cảm nha!” Anh khoa trương nhướn mày, lại còn da mặt dày mà ôm chầm lấy cô, cũng không ngại để cho vợ yêu ‘sỉ vả’ vài câu, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

“Mồm mép tép nhảy.” Cô hờn dỗi liếc anh một cái, nhưng rồi vẫn bị anh chọc cười. Khóc cũng đã khóc rồi, áp lực trong lòng cũng tiêu tan hết, bây giờ rốt cuộc cô cũng có thể an tâm hưởng thụ niềm vui sướng của người làm mẹ.

Cô kéo anh ngồi lên trên ghế, sau đó tự mình ngồi xuống đùi anh.

“Chẳng phải lúc trước anh nói không thích trẻ con sao?” Cô còn cho là anh không thích làm baba cơ đấy, sao bây giờ lại tốn công tốn sức gặt cô để đi ‘thông ống’ thế này?

“Đó là lúc trước, bây giờ anh muốn có một đứa con gái xinh đẹp như em.” Anh khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, cảm thấy cuộc đời anh cũng vì sự xuất hiện của cô mà thay đổi, khiến cho anh có ý nghĩ muốn để cho tình yêu này tiếp tục đơm hoa kết trái.

Với lại, tuy ngoài miệng cô đều nói không sao cả, nhưng kỳ thực anh vẫn nhìn ra được, thỉnh thoảng trông thấy trẻ con thì trong mắt cô lại ánh lên một tia khát vọng, nhưng dần dần lại chuyển thành một tia mắt mát. Mỗi lần như vậy, anh lại cảm thấy có chút áy náy với cô . . .

Huống hồ sinh con còn có thể được cộng thêm một khoản ‘lãi’ có giá trị không nhỏ, đó chính là bà xã của anh có thể tạm rời khỏi ống kính, ngoan ngoãn ở nhà với anh mấy tháng, ôn lại thể giới ngọt ngào của hai người. Nói thật ra, tuy anh không phản đối cô ra ngoài làm việc, nhưng thời gian gần gũi của hai người rất ít, điều này vẫn luôn khiến anh cảm thấy có chút ảm ức, có lúc lại cảm thấy rất cô đơn . . .

“Nhưng em muốn có một bé trai đẹp trai giống anh cơ.” Cô cảm động mỉm cười nhìn anh. Trong lòng cũng muốn sinh một đứa con trai giống anh để yêu thương, tạo thành một gia đình nhỏ như cô vẫn hằng ao ước.

Cô cảm thấy hạnh phúc muốn khóc! Thật là đa sầu đa cảm mà . . . Chẳng lẽ mới mang thai năm tuần mà tâm tình đã bắt đầu thay đổi rồi sao?

“Trai hay gái cũng được, chỉ cần là em sinh thì anh đều thích.” Anh vòng tay ôm cô, vuốt ve cái bụng vẫn còn bằng phẳng, cảm thấy cuộc đời mình vào khoảnh khắc này giống như càng trở nên rực rỡ.

Bởi vì có cô, bởi vì sự xuất hiện của cô nên cuộc đời anh mới được trọn vẹn, trong chớp mắt, anh từ một ông chồng lãng tử đã thăng cấp lên làm baba rồi, bỗng chốc có cả vợ lẫn con, thật sự là muôn màu muôn vẻ, khiến người ta không cười ngậy ngốc cũng rất khó nha! Ha ha ha....

“Em cũng vậy.” Cô ôm cổ anh, tựa đầu vào vai anh, bờ môi hé ra một nụ cười hạnh phúc, không ngờ trong lúc vô tình, cuộc hôn nhân tưởng chừng như không có tương lai này cũng đã trôi qua hai năm, mà cô bây giờ lại vẫn bởi vì người đàn ông này mà cảm thấy hạnh phúc, đây quả thực là một sự may mắn, thật may vì lúc trước người cô đụng phải lại là anh.

“Đúng rồi, tháng trước em đi diễn ở Hồng Kông, lại trùng hợp ở trong khách sạn mà chúng ta gặp nhau lần đầu tiên đấy.” Cô đột nhiên nhớ ra.

“Trùng hợp vậy à.” Anh mỉm cười, nhớ tới dáng vẻ lần đầu gặp cô, đầu tóc rối bời nhưng cũng thật xinh đẹp....

“Ừ, ông chủ hào phóng chứ sao, nhưng mà lúc đó sao anh lại xuất hiện ở đó vậy?”

Cô tò mò ngẩng đầu hỏi anh.

Anh khẽ giật mình trong lòng! Trên trán toát ra hai giọt mồ hôi lạnh.... “Bởi vì hôm đó... anh đến đó uống rượu.” Ngấm lại, giữa hai vợ chồng với nhau, thỉnh thoảng cũng phải giữ một chút bí mật nho nhỏ, đây cũng là vì suy nghĩ cho đứa trẻ trong bụng cô nha!

“Vậy à...” Nhưng nhìn ánh mắt của anh, sao cô cảm thấy như đang có ẩn tình thế nhỉ?

Đường Tâm cười tủm tỉm nhìn về mặt có chút kỳ quái của ông xã, thật ra cô cũng không muốn tính sổ với anh những chuyện trước khi kết hôn, hơn nữa, có đôi lúc giải ngu cũng là một nhân tố tạo nên hạnh phúc. Nhưng mà trong lòng cô vẫn không thể bỏ qua cái thái độ đáng đánh đòn này nha....

“Ông phairem cảm thấy sinh con gái tốt hơn.”

“Vì sao?”

“Vì em nghe nói lúc mang thai con trai thì vóc dáng của người mẹ cũng sẽ thay đổi, mà em không thể để vóc dáng mình thay đổi được, nếu không sau này anh không cần em nữa, cơ hội tái hôn của em sẽ suy giảm trầm trọng nha.” Cô thận trọng xoa xoa khuôn mặt của mình, âm thầm quan sát về mặt cứng ngắc của ông xã, trong lòng lại âm thầm cười trộm.

“Em vừa mang thai mà đã nghĩ tới chuyện tái hôn?” Thật to gan! Cô gái này ỷ trong bụng có cục cưng thì anh không dám tùy tiện to tiếng với cô đúng không?

Haha! Cô đúng là không sợ đấy... “Việc gì cũng phải đề phòng chứ sao.” Cô giả vờ nói một cách thoải mái.

“Chuyện này là ngoại lệ, vậy nên em đừng có suy nghĩ lung tung, ngoan ngoãn ở nhà chờ đến lúc sinh là được rồi.” Anh trợn mắt nhướn mày, nhỏ giọng cảnh cáo cô đừng mơ tưởng hành động thiếu suy nghĩ.

“Làm gì mà đã ở nhà chờ sinh sớm như vậy, em vẫn còn nhiều công việc chưa làm xong đâu! Xem ra phải giải quyết hết trước khi bụng nhô ra mới được...” Đúng nha, suýt chút nữa thì cô đã quên mất một việc quan trọng. Đột nhiên mang thai sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch làm việc của cô.

“Em còn muốn ra ngoài làm việc?” Thế giới ngọt ngào của hai người trong nháy mắt liền sụp đổ! Mà kế hoạch nhân dịp này đi hưởng tuần trăng mật cùng vợ yêu cũng đã tan thành mây khói....

“Nếu không thì thế nào?” Cô liếc mắt nhìn vẻ mặt không cam lòng của ông xã, trực giác lại cảm thấy có chút kỳ quặc.

“Không có gì, anh chỉ muốn em cẩn thận một chút, trong bụng còn có cục cưng. Hi hi...” Anh thức thời nở nụ cười, không dám đánh giá thấp chỉ số thông minh của vợ yêu để rồi phải tự đào hố chôn mình. Nếu bị vợ yêu phát hiện mình hy vọng cô ngoan ngoãn ở trong nhà dưỡng thai, chỉ sợ cô lại chiến tranh lạnh với anh mất! Chuyện này tuyệt đối không được....

“Em biết rồi.” Cô mặt mày tươi rói ôm lấy cổ anh, bảo đảm trong mọi việc mình nhất định sẽ suy nghĩ cho đứa bé trong bụng trước, bảo vệ kết tinh tình yêu của bọn họ thật tốt, không để cho lần phẫu thuật này của anh trở nên vô ích.

“Ông xã, nếu để em tái hôn thêm lần nữa _____”

“Em còn dám nói à!” Anh thật sự muốn phát hỏa!

Cô cười rạng rỡ, hôn lên môi anh.

“Em vẫn muốn gả cho anh.”

Anh sững sốt một giây, lại lập tức trở nên vui vẻ, hôn hờ tiếp nhận nụ hôn đính ước này, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, cũng ôm trọn niềm hạnh phúc thuộc về bọn họ.

Mặc kệ bên ngoài suy nghĩ thế nào về cuộc hôn nhân này, bọn họ vẫn tiếp tục nắm chặt tay nhau, cùng bước trên con đường hạnh phúc của riêng mình, tiếp tục đi về nơi cầu vồng phía trước....

Dĩ nhiên, mấy tháng sau sẽ còn thêm một đôi bàn chân nho nhỏ.... Bởi vì chuyện xưa của hoàng tử và công chúa vẫn còn tiếp diễn nha.

“Bà xã, anh nguyện ý, một trăm lần nguyện ý tái hôn với em....”

- END -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-em-mot-hanh-phuc>